crime scene 3

Bogdan Hrib

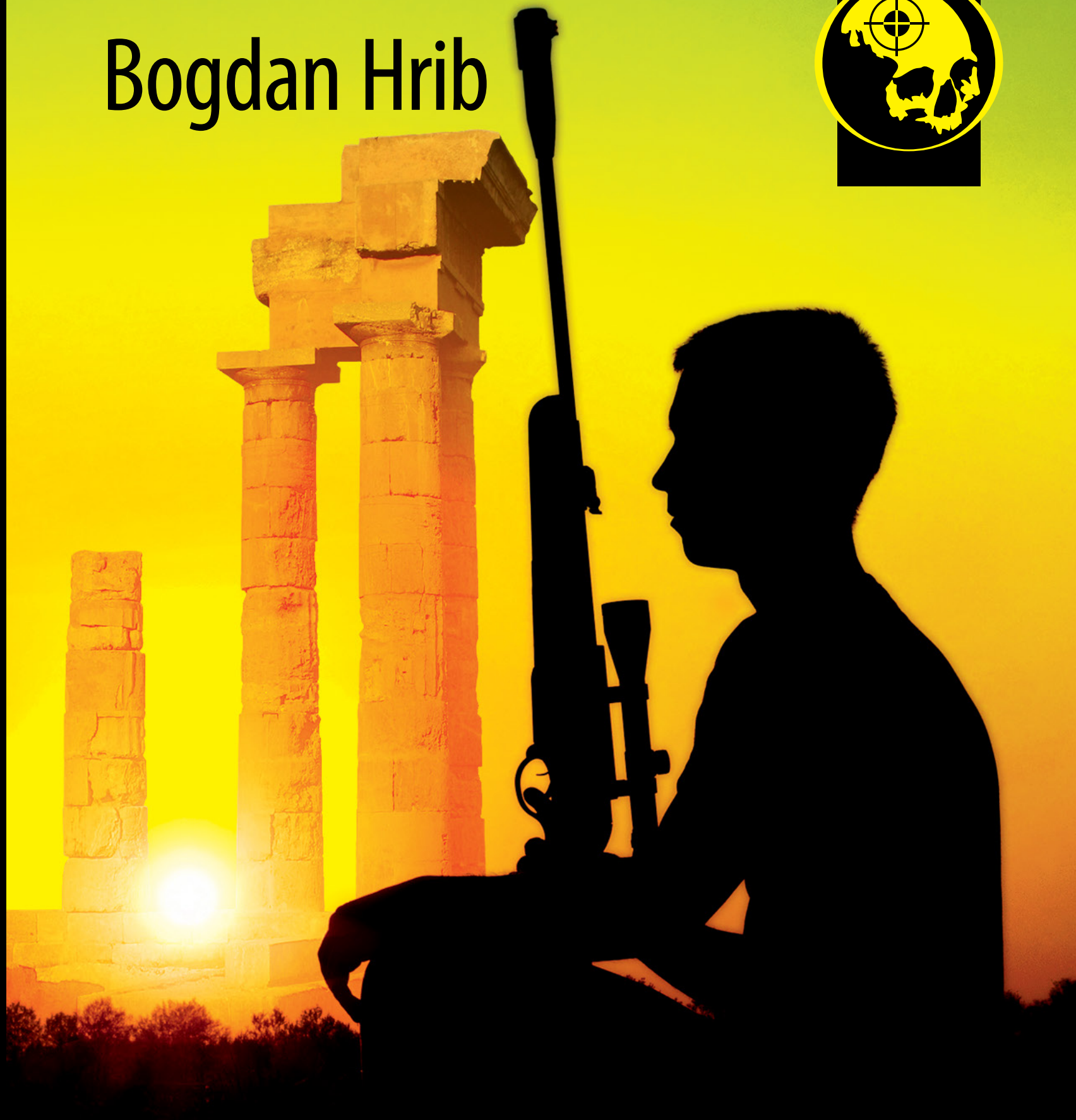

FILIERA GREACĂ

„Bogdan Hrib este un promotor în deplină cunoştință de cauză al literaturii de suspans.”

Bogdan Hrib
FILIERA GREACĂ
3

Bogdan Hrib

Filiera grecească
Ediţia a II-a revizuită şi adăugită
Bonus
BLESTEMUL MANUSCRISULUI
(coautor Răzvan Dolea)
Capitolele 1-4

SOMALIA, MON AMOUR
(coautor Sofia Matei)
Prologul şi capitolul 1

Stelian Munteanu este cuprins de o inexplicabilă senzaţie de insatisfacţie. Ca un copil bosumflat că e trimis la culcare tocmai atunci când începuse un film la televizor. A treia zi de concediu. Departe de Bucureşti, de colegi pisălogi, de şefii nemulţumiţi, de vecinii curioşi de la bloc, de şoferii scandalagii de pe stradă. La mare. În Grecia. Singur. Aici să fie problema? Singurătatea… Uff…

Soarele a apus, dar cerul păstrează încă o culoare albăstriu-roşiatică. Aerul nemişcat şi fierbinte. Câţiva nori foarte albi, suspendaţi aproape de orizont, creează o senzaţie de acuarelă. Jetul unui avion de pasageri, aflat foarte sus, a desenat o dungă roz şi foarte dreaptă. Ca într-un desen de copil. Linişte si serenitate.

Camera e dotată cu aer condiţionat. Dar nu l-a pornit. Poate la noapte, dacă nu se mai răcoreşte. A ieşit pe balcon, înfăşurat în prosopul alb, mare şi luxos, după un duş lung şi energizant. Strada centrală, aflată la două etaje sub el, începe să se anime. S-au aprins reclamele. Văzută de sus, staţiunea arborează un stil profund primitor şi civilizat. Fără ţipete şi cetăţeni turmentaţi. Deşi se aud multe vorbe est-europene şi, din ce în ce mai multe, româneşti, localitatea îşi păstrează decenţa şi curăţenia. Încă n-au ajuns să asculte manele şi să înjure.

Tristeţe incontrolabilă.

– Prea mulţi ani fără concediu, stresul, oboseala, divorţul…

A te trezi vorbind singur sprijinit de o balustradă a Hotelului Elektra Beach din Paralia într-o frumoasă zi de început de septembrie, când străzile sunt pline de voci şi forme feminine, pare într-adevăr un lucru aiurea. Exact la concluzia asta a ajuns şi Stelian Munteanu, în clipa în care s-a oprit curentul.

Rahat, asta-mi mai lipsea! După ce că n-am nici un rendezvous în seara asta, o să rămân şi nemâncat. Halal concediu.

Se întoarce în cameră, să caute un chibrit sau o brichetă. Pentru ce, că doar n-o să-mi aprind o lumânare… În cinstea singurătăţii şi a postului forţat… Îşi aduce aminte de lanterna din bagaje. Nu se ştie niciodată: lanterna, bricheagul, sfoara, prostii din tinereţe…

Brusc priveşte spre întunericul de afară. În clădirea de vis-à-vis, un cochet hotel de patru etaje, vopsit în tradiţionalele culori alb şi albastru, dar pustiu şi încuiat, raze de lumină se mişcă în spatele unor ferestre de la parter. Încearcă să se uite mai atent.

Deformaţie profesională!

Până să găsească lanterna ascunsă în valiză, lumina clipeşte de două ori şi, în entuziasmul gălăgios al străzii, toate instalaţiile electrice repornesc. Instantaneu,

lămpile îl orbesc, iar zgomotele haotice şi stridente îi anihilează orice urmă de liniște…

Îşi priveşte ceasul şi hotărăşte că a sosit momentul să iasă. Alege o pereche de pantaloni subţiri bej şi o cămaşă maro. Pantofi tot maro. Actele le lasă în valiză, ia din portofel o hârtie de 50 şi îşi îndeasă cheile camerei într-un buzunar. Se verifică o clipă cu un ochi critic în oglindă.

Înainte de a ieşi îşi aminteşte de luminile ce se mişcau în hotelul de vis-à-vis. Acum nu se mai vede nimic. La luptă! Poate voi fi mai norocos în seara asta.

Galia Kalughina s-a plictisit s-o mai aştepte. E târziu, turiştii au ieşit deja la promenadă prin staţiune. Şi, în plus, s-a enervat din cauza penei de curent – a rămas în baie, în beznă, cu şamponul pe păr. S-a lovit cu capul de para duşului, săpunul a căzut în vană şi ea a alunecat pe el, lovindu-se la genunchi. Apoi a ieşit să caute o brichetă şi s-a trezit cu nasul într-o oglindă. Alte obstacole nevăzute: un fotoliu, paturile, o valiză… O adevărată catastrofă.

Când a revenit lumina era la un pas de plâns. De furie.

Camera e un dezastru. Pe ambele paturi, al ei şi al Taniei se înşiră mormane de haine colorate. Tricouri, fuste şi pantaloni, desuuri în culori sexi, eşarfe şi mărgele. O trusă de machiaj revărsată tronează pe micul birou. Creme, şampoane, flacoane de ojă şi parfumuri… Ca şi cum un pluton de majorete s-ar pregăti pentru marele derby al etapei. De fapt, în camera de hotel locuiesc doar două fete. În concediu. La distracţie.

Gata. Nu mai stau. Am aşteptat-o destul. Îi las cheia la recepţie şi se descurcă. E treaba ei. Putea măcar să-mi spună unde e şi dacă să-mi fac programul singură. Ochise un polonez simpatic, sau poate ceh, care venea în fiecare seară la Poseidon, o tavernă cu preparate pescăreşti aflată la doi paşi de hotelul ei.

E sigură că Tania s-a întâlnit iarăşi cu acel românaş visător şi slăbuţ despre care nu vrea să-i povestească nimic. Treaba ei, fiecare cu viaţa pe care şi-o alege! Culege o fustă foarte scurtă de culoarea vişinei putrede şi un maieu extrem de decoltat de un roz stins aruncat peste un sutien Triumph care a costat cât jumătate de vacanţă. Dar a meritat, efectul era devastator. Un colier de argint cu motive tradiţionale greceşti, cercei din acelaşi set, un inel cu ametist. Sandale cu barete subţiri albe şi cu tocuri înalte. Un ultim retuş la machiaj, un pic de fixativ, o picătură de Lancôme Magie Noir şi… la dans!

Galia Kalughina vrea să se bucure din plin de vacanţă. Ştie că este o femeie irezistibilă.

Coboară treptele de la etajul trei al hotelului şi se întoarce la stânga spre tavernă. Se ciocneşte nas în nas cu un bărbat îmbrăcat în maroniu şi cu un aer rătăcit. Galia

bombăne în ruseşte, bărbatul se scuză într-o limbă necunoscută. Îl uită în trei secunde, gândindu-se la polonezul – sau cehul – pe care încearcă să-l vâneze.

Iannis Theodopoulos a terminat un lung raport şi simte că îi explodează ochii. Chestiunile astea administrativ-birocratice nu le arată nimeni prin filme. Parcă toţi poliţiştii nu fac altceva decât să aresteze bandiţi înarmaţi cu mitraliere şi să seducă frumoase blonde acuzate de crime pasionale. Se ridică amorţit de pe scaun şi aruncă o privire pe stradă, de la fereastra aflată la etajul unu. Mulţime de turişti la plimbare. Toţi par extrem de veseli, poate chiar prea veseli. Doar un tip la vreo 40 de ani, îmbrăcat în maro deschis sau bej, pare că nu-şi găseşte locul printre ceilalţi şi merge şovăielnic, înconjurat de baloane colorate, souflaki la pachet, bluze decoltate şi pălării de paie…

E prea obosit sau e beat… Sau şi una şi alta… Şi-l şterge din creier imediat.

Un birou obişnuit de secţie de poliţie din provincie. Unica secţie de poliţie din Paralia. Mobilier nu prea nou, imitaţie de lemn natur, scaune rotative cu mânerele de plastic lăsate, calculatoare albicioase cu monitoare clasice cu tub catodic acoperite de post-it-uri colorate în galben şi verde electric. Multe dosare, eternul stereotip al poliţiştilor. Pixuri vechi, creioane, o agendă uzată şi deschisă la ziua de ieri. Un pahar înalt de sticlă, cu urme de frappé. Un portofel negru, puţin uzat, cu acte şi bani. O lampă de birou enormă, cu abajur albastru, de care atârnă un mănunchi uriaş de chei – locul special, ca să fie la vedere. Totul normal, dar ca prin ceaţă.

Va trebui să merg la un oftalmolog. Ăsta-i semn de bătrîneţe.

S-a încheiat o zi grea şi în sediu n-a mai rămas decât el. Şi personalul de serviciu. Ştie că până la toamnă nu va avea parte de concediu; tot litoralul e plin de turişti şi oricând s-ar putea întâmpla un lucru neplăcut. Să ne ferească Dumnezeu…

Iannis Theodopoulos îşi îndeasă tacticos creioanele, pixurile şi dosarele în geanta luată de pe jos, cu gândul la mâncarea caldă şi gustoasă care-l aşteaptă acasă. Alt semn de bătrîneţe: în loc să mă gândesc la nevastă, mă gândesc la mâncare.

Cu un oftat apatic se ridică în picioare şi exact atunci sună telefonul. Îl priveşte perplex şi se face că nu-l aude. E vis? Coşmar? Ce naiba mai vor la ora asta?… Dar soneria nu se opreşte şi parcă sună din ce în ce mai tare. Oftează din nou, se aşază pe scaun lăsând să-i cadă geanta şi întinde mâna spre receptor.

– Alo?…

Mircea Popescu tocmai a terminat de băut primul păhărel de Metaxa 7 stele. Lichidul arămiu îi bandajează cerul gurii şi esofagul cu o aromă plăcută. Încearcă să slăbească înlocuind cele două halbe de bere zilnice cu două pahărele de coniac.

Costisitoare variantă, dar Mircea Popescu e un om care îşi poate permite. Terasa e una scumpă. Foarte scumpă. Chelneri eleganţi cu gulere scrobite. Feţe de masă din pânză albă, nu de hârtie. Mobilă din ratan. Lumină electrică discretă şi multe lumânări. Clienţi cu pretenţii. Costume şi cravate. Ceasuri de aur şi brăţări cu pietre scumpe. Bani mulţi şi afaceri de toate felurile. Snobi. Conversaţie cu tonalitate scăzută. Muzică în surdină. Café-concert, nu grecească.

– Nu crezi că totuşi e cam mult în fiecare seară?!

Soţia lui, Nora Popescu, încearcă să menţină cu relativă diplomaţie echilibrul interior al acestui om imposibil de citit până în cele mai adânci colţuri ale minţii sau ale sufletului. Acum şi-a cam pierdut tactul obişnuit. Îşi aşteaptă fratele, care întârzie la cină. şi nu e prima oară. Ştie că lui Mircea îi este foame şi, în curând, va exploda. E cu aproape 15 ani mai tânără decât el şi, în unele momente, diferenţa se simte.

– Lasă-mă în pace!

S-a hotărît să-i accepte cererea în căsătorie mai mult din motive economice decât sentimentale. Au trecut zece ani de atunci şi se întreabă din ce în ce mai des dacă n-a făcut o greşeală. Şi totuşi l-am iubit… Ce s-a întâmplat oare? Afacerile lui misterioase? Lunile lungi fără el…? Scandalul inventat de presă în jurul lui… Politica? Alte femei? Întotdeauna ajunge la această ultimă întrebare. Preferă să se oprească. Oftează.

– Mircea, Dan nu ţi-a spus la ce oră vine?

– De când îmi dă mie Dan raportul?! O să mă duc să-l caut, dacă nu apare în jumătate de oră.

E o seară nesuferită pentru familia Popescu. Nora priveşte în jur încercând să nu-şi piardă cumpătul. Chiar la intrarea pe terasă un tip stingher, de vârstă mijlocie, citeşte preţurile; e îmbrăcat neinspirat în bej şi maro. Are o privire sticloasă… Un sărăntoc ameţit.

Individul se întoarce şi pleacă. Nora caută totuşi un bărbat frumos şi zâmbitor. Un tip mai vesel măcar şi nu atât de nesuferit ca toţi cei pe care îi întâlnesc. Unde au dispărut toţi bărbaţii galanţi şi binedispuşi ?…

Mişa Puşkin fumează pe stradă. În mers. Încearcă să-şi ţină ţigara cât mai aproape de corp ca să nu ardă pe cineva. Un tip obişnuit, şters, care nu iese în evidenţă prin nimic. Părul aproape alb, o faţă nu prea ridată şi proaspăt rasă. Ochii foarte vii şi de un bleumarin foarte închis. Pantaloni albi şi o cămaşă cu dungi în două nuanţe de albastru, pantofi sport tot albaştri. Costumaţie cu fason de ofiţer de marină, la pensie.

Un tip cu o privire fixă îi intersectează traiectoria. Îl fereşte şi se uită câteva se-

cunde după el. Îi înregistrează silueta şi trăsăturile. Avea un aer de victimă. Nu se ştie niciodată…
Abia a sosit şi flerul îi spune că evenimentele se vor precipita. Cineva va trebui să facă o mişcare. Toţi jucătorii şi au ocupat deja poziţiile. Cine va acţiona primul? Cum şi când? Simte că îi lipseşte lupta. Muşchii i s-au încordat în aşteptare. Dar până atunci plimbarea îi face plăcere, la fel ca o ţigară fină sau o cafea grecească la ibric.
Mişa Puşkin nu vorbeşte mult, nici nu acţionează prea mult, dar întotdeauna apare la momentul oportun. Vorba aceea: întocmai şi la timp!
Mâine ar trebui să fac o excursie până la Salonic. Să vizitez Turnul Alb şi să caut vreun fost colaborator.

Eleni Papastergiu e obosită. Filmul de la televizor a fost cam slab. O comedie romantică pe fundalul unei Londre înverzite şi boeme, cu Hugh Grant şi Julia Roberts. El librar, ea actriţă celebră. Până la urmă cu happy-end. În micul apartament e răcoare. Şi întuneric. A fost o zi lungă şi grea, la Universitate. A avut cursuri toată ziua cu anul pregătitor, iar spre seară a avut şedinţă de catedră. Plictisitor pentru mijlocul verii. Ideea cu şcoala de vară e o soluţie pentru problemele financiare ale facultăţii, dar cu certitudine nu bucură nici un profesor.
Oricum n-o să ne dea nimic în plus la salariu.
De la fereastra sufrageriei zăreşte un colţ din portul iluminat şi o fâşie din construcţia masivă a Turnului Alb, de pe faleză. Abia a trecut de miezul nopţii şi în Salonic viaţa de noapte e în toi. O clipă îi trece prin cap să iasă la un pahar; în mod sigur ar găsi nişte cunoscuţi la Maxi. Dar somnul pare mai aproape.
Pentru Eleni Papastergiu zilele se scurg toate cam la fel. Profesor într-un mare oraş universitar. Singură, înconjurată de cărţile şi de pietrele ei.
La televizor începe un alt film. O poveste siropoasă de dragoste, pe fundalul turistic al Parisului însorit, asezonat cu Turnul Eiffel şi Place de la Concorde. Închide şi încearcă să adoarmă. Of, prea multe stereotipuri… Iubiri în capitalele turistice europene… Unde găsesc şi eu unul? La Paris, la Londra…? În Salonic nu mai sunt bărbaţi liberi?

Jacques Sardi savurează o înghiţitură de vin. Evident roşu. Sec. Franţuzesc.
De la ultimul etaj al Arcului din La Défense poate privi până dincolo de Arcul de Triumf din Piaţa Charles de Gaulle. Cu puţină imaginaţie vede Obeliscul din Place de la Concorde. Panorama e minunată şi de fiecare dată se bucură ca un puşti că s-a născut şi trăieşte în acest oraş minunat. Ca un dar de la Dumnezeu, care să-i aline copilăria nefericită. Aproape că am uitat anii ăia…

Dineul e pe sfârşite. Lumea e cam amestecată, dar a reuşit să găsească şi câţiva interlocutori interesanţi. Evident, femei. Doamne onorabile împodobite cu tulburătoare coliere cu diamante şi safire. Tinere sfioase, în aparenţă, care aruncă priviri provocatoare încadrate de lungi cercei din platină şi briliante. Peste tot bogăţie şi sclipiri de pietre scumpe.

Oftează şi se priveşte din fugă într-o oglindă. Nu arată tocmai rău. Costumul negru, cămaşa albă deschisă la ultimul nasture, ţinută dreaptă, fără burtă, ten îngrijit. Părul negru şi ochii verzi. Poate că ar fi cazul să se gândească la o relaţie stabilă.

Ehe, dar nu e cam devreme? Mai am timp…

Deja începe să caute în minte o soluţie pentru întoarcerea acasă: dacă, până în Rue Ranelagh, să o taie prin centru sau pe un periferic. Parisul e un furnicar de turişti. În plus, e cam cald pentru această perioadă a anului. Şi mai are şi mult de lucru. Ca de obicei. La căsuţa de la ţară n-a mai ajuns de mult, poate în viitorul week-end.

Se îndreaptă spre lift, undeva jos în parcare îl aşteaptă un 307 negru, destul de uzat. Păcat că nu are vreo treabă. Ar putea folosi sirena şi girofarul acum. Ar ajunge mai repede. În trecere aşază paharul pe o tavă şi comută telefonul mobil de pe mut pe normal. Poate mai sună cineva, e totuşi prea curând pentru somn…

2

Un zgomot strident, metalic, umple camera. O sonerie! Cu un gest copilăresc, încearcă să-şi ascundă capul sub pernă. Are un cap enorm, foarte greu, care îl doare teribil. Probabil că a băut prea mult Imiglikos alb demisec urmat de un pic de coniac, dar cu stele puţine. Ca la bugetari.

Soarele pătrunde prin perdea şi îl orbeşte. Închide ochii imediat.

– Ce naiba! Cine poate suna la ora asta?!

Îşi dă seama că în nici un caz nu poate fi ceasul pentru că şi-a abandonat la Bucureşti, în mod premeditat, orice mijloc de măsurare a timpului. Un telefon? Recepţia? N-au altă treabă?!…

Privind spre noptieră stupefiat, constată că e chiar mobilul. Îl apucă şovăielnic, cu ochii mijiţi. Citeşte numărul de pe ecran şi nu-l recunoaşte. O clipă se gândeşte să nu răspundă… Dar dacă ar fi ceva grav?

– Da?
– Te-am trezit?
Totul se prăbuşeşte ca un castel din cărţi de joc. Stupid clişeu. Ăsta-i de pe vremea ziarului. A recunoscut vocea. Este ceva grav.
– Da. Sincer, da…
– Îmi pare rău. Nu te caut de plăcere.
– Mi-am imaginat. Dar de la ce telefon sunaţi? Nu îl am în memorie.
– S-au schimbat nişte numere. N-are importanţă. Avem o problemă.
– Nu pot decât să mă bucur, şefu'. Abia îmi luasem concediu.
– Nu te cheamă nimeni înapoi. Problema e acolo, la Paralia.
– Aici?
– Da, o crimă.
– O crimă la Paralia?! Asta-i chiar aiurea.
– Ascultă-mă şi încearcă să te concentrezi!
– Da. Şi…?
– E implicat un român de-al nostru. Au cerut să fie şi cineva de la noi de faţă la anchetă. S-ar putea să fie o confuzie, n-am înţeles exact. Va trebui să verifici tu la faţa locului.
– Dar, şefu', eu n-am pregătire de specialitate.
– E bun şi un ziarist, decât nimic. Eşti aşteptat la sediul poliţiei din Paralia. Ştii unde e?
– Bănuiesc. Am văzut o clădire cu însemne ale poliţiei la doi paşi de hotel, în capătul străzii.
– Perfect. E şapte şi zece. La opt te aşteaptă detectivul Theodopoulos. Te mai sun ca să-mi spui noutăţi.
Convorbirea se întrerupe.
– Crimă la Paralia?! Aproape incredibil, vorbeşte singur privind în gol.
Aruncă telefonul pe pat şi se ridică. Halal concediu. Asta îmi mai lipsea. Doar muncă şi iar muncă. Exact ca pe vremurile alelalte… Se duce clătinându-se spre baie. Se împiedică de papuci şi de valiza aşezată în mijlocul culoarului dintre pat şi perete. Îşi caută trusa de toaletă, reuşeşte să-şi pună papucii şi intră în baie. Începe să se spele la repezeală. Caută periuţa de dinţi. Apoi pasta. Barba i-a crescut în două zile.
– Ce poate face un purtător de cuvânt în rol de detectiv?!
Pufneşte într-un râs nervos şi reuşeşte să se taie cu lama aparatului de ras.

Iannis îşi toarnă încă o cană mare de cafea şi îşi simte capul cât un clopot de biserică. Un clopot în timp ce este folosit! A câta cafea? Se uită la ceas, mai sunt

puţine minute până la opt. O să fie oare punctual? N-a dormit toată noaptea încercând să pună în ordine afacerea asta ciudată. De fapt a reuşit să aţipească pe scaun.
I se închid ochii din nou. Ochelarii, ochelarii! Va trebui să nu mai amân.
– Good morning, Sir. My name is Munteanu, from Romanian Police.
Tresare brusc şi aproape că îşi varsă cana pe pantaloni. Mârîie:
– Bună dimineaţa. Vă aşteptam. Iannis Theodopoulos. Luaţi loc.
– Mulţumesc.
Camera este luminoasă, dar austeră, ca orice sediu al poliţiei. Doar sunetele mării şi ţipetele de pe plajă nu par de-acolo.
– Vă ascult, domnule Theodopoulos.
Îl priveşte abia acum atent pe cel din faţa lui. Un bărbat la fel de ameţit ca el. Un om care a picat în mijlocul unei situaţii neaşteptate. Fără chef. Fără să vrea, îl simpatizează.
– Iannis. E mai simplu, doar suntem colegi.
Munteanu încuviinţează cu un zâmbet strâmb.
– Da. Stelian, Stelios pentru voi. Care-i drama?
– Drama e o crimă!
– Ascult cu atenţie.
– Povestea e scurtă. Cineva a văzut lumină în Hotelul Alkion şi l-a contactat pe proprietar. Hotelul este chiar aici, vis-à-vis de noi.
– Ştiu, eu locuiesc la Elektra Beach.
– A bănuit că sunt hoţi. A sosit un reprezentant din partea proprietarilor, au chemat şi poliţia… Nici nu eram departe. Clădirea hotelului este în litigiu şi sunt toţi cu ochii pe ea. Lacătul de la intrarea dinspre plajă era deschis. Înăuntru am găsit victima care ţinea în mâna stîngă o bucată de hârtie mototolită, pe care scria Themis 5. La camera 5 de la Hotelul Themis locuieşte compatriotul tău, Daniel Manole.
– Când s-au întâmplat toate astea?
– Puţin după miezul nopţii.
– Manole unde era?
– În cameră. Aparent se schimba sau îşi făcea bagajele. Surescitat.
– Şi acum?
– E aici. A stat toată noaptea izolat într-o încăpere. Nu avem arest propriu-zis aici.
– Şi victima?
– O rusoaică. Tatiana Sevcenko.
– Mobilul?
– Cred că nu este atât de simplu. Domnul Manole nu a vrut să dea nici o declaraţie până nu soseşte cineva din partea autorităţilor române. Se pare că erai cel mai

aproape.
– Da, foarte aproape. Şi eu am zărit o lumină la hotelul Alkion. Fascicolul unei lanterne. Sau poate chiar două.
– La ce oră?
– Exact în timpul penei de curent.
– Interesant. Se mişcau?
– Aveam senzaţia că cineva caută ceva. Baleiau stânga-dreapta, dar repet, poate erau două lanterne. De ce aţi dorit şi un român în anchetă?
– Nu noi am dorit. Se pare că Manole are rude importante. S-au făcut presiuni pe la Ministerul de Externe ca să existe şi un reprezentant al autorităţilor române.
– Interesant. O adevărată tevatură.
– Să nu mai vorbim. Am stat treaz toată noaptea raportînd în stânga şi-n dreapta.
– Eu sunt nevinovat. Eram în concediu.
Grecul soarbe o gură din cafeaua răcită. Tace o clipă apoi reia protocolar:
– Vă invit să staţi de vorbă cu Daniel Manole. Dar vă previn că discuţia va fi înregistrată.
– Perfect. Mulţumesc pentru sinceritate.
– Suntem colegi…
– Daniel Manole nu are pe nimeni aici?
– Ba da. Sora şi cumnatul său, Nora şi Mircea Popescu. Acest Popescu pare un tip foarte influent în România; el a cerut prin ambasadă şi minister ca la anchetă să participe şi un reprezentant român.
– Sunt mulţi Popeşti în România. Mie nu-mi spune nimic numele.
– Ok. Urmaţi-mă!

Încăperea în care se află Manole este o combinaţie nefericită între o celulă de închisoare şi o cameră de cămin din Grozăveşti. De fapt, la cât de des am ajuns eu în cămin în vremurile alea, cine mai ştie dacă nu mă înşală memoria. Pardoseală din mozaic rece, pereţi afumaţi gri, o fereastră cu gratii şi un pat metalic; totul asezonat cu afişe colorate pe care strălucesc palmieri, plaje, hoteluri şi vaporaşe însoţite de sloganul: „Descoperiţi insulele greceşti“.
Între un zâmbet şi un frison de frig, Munteanu îl descoperă la masa din mijlocul camerei pe Daniel Manole. Îşi dă seama că a stat în biroul detectivului grec şi s-a holbat la cafeaua lui, dar nici nu a cerut, nici nu i s-a oferit una. O să-mi fie greu fără o cafea lungă şi amară. Uf, grea e viaţa… Iar te plângi, Stelică! Iar te lamentezi?! Clatină din cap să-şi revină.
– Bună ziua, domnule Manole.
– În sfârşit. Sunteţi român, nu-i aşa?

– Român.
– Mă bucur. Prefer un poliţist român.
– N-aş vrea să vă dezamăgesc, dar sunt purtător de cuvânt al Poliţiei Judiciare.
– Purtător de cuvânt? Nu trebuia să fie trimis un agent?
Stelian oftează exasperat. Se scarpină în cap, clipeşte enervat şi repetă aceeaşi frază:
– Eram cel mai aproape.
– Nu înţeleg!
– E simplu. Nu aveau de unde să inventeze pe loc un poliţist român la Paralia. Eu eram aici în concediu. Locuiesc la nici o sută de metri de aici…
– În fine. Cum mă puteţi ajuta? Sunt nevinovat!
Stelian se aşază pe celălalt scaun din dreptul mesei. Îşi freacă faţa cu mâinile sperând să alunge ultimele urme ale somnului întrerupt. Afară, soarele începe să dogorească. Aruncă o privire după o instalaţie de aer condiţionat. Nu există. Oftează încă o dată. Daniel Manole este tânăr, prea tânăr, repezit şi idealist şi în plus are un cumnat cu relaţii. Va fi o anchetă lungă şi complicată, s-a dus naibii concediul. Aşa sunt eu norocos… Scoate din buzunar un carneţel şi un pix. Apoi un reportofon digital. Le ordonează în faţa lui pe masă.
– Scuze. Sunt ziarist de profesie. Deformaţie. Mă numesc Stelian Munteanu. Vă ascult.
Porneşte reportofonul şi îi face un semn cu mâna.
– De unde să încep?
– Clasic. Nume, prenume, vârsta.
– Daniel Ioan Manole, 23 de ani.
– Perfect. Mai departe?
– Suntem înregistraţi, nu-i aşa? Vreau să zic, şi de
către ei…
– Bineînţeles. În ce circumstanţe aţi cunoscut-o pe victimă?
– Pe Tania? Eram prieteni. Adică mai mult decât prieteni.
– Unde aţi cunoscut-o?
– Aici.
– Mai exact!
– La un bar.
Se enervează. Pierde timpul. E cald şi ar trebui să fie pe plajă.
– Domnule Manole, încerc să vă ajut. Situaţia dumneavoastră nu e prea roză, sunteţi suspectul numărul unu într-un caz de crimă. Vă rog să fiţi mai cooperant, mi-e greu să vă smulg fiecare cuvânt de pe limbă!
Tânărul îl priveşte pentru prima oară în ochi. Îi vede frica încolţind.
– Nu vreau să fiu dur cu dumneavoastră. Dar cu cât rezolvăm mai repede, cu atât

mai repede vă puteţi întoarce lângă familie. Doar sunteţi în vacanţă. Ca şi mine, de altfel.

– Deci credeţi că sunt nevinovat?

– Nu cred nimic. Vă ascult.

– Bine. Încerc. Pe Tania am cunoscut-o acum o săptămână. A fost coup-de-foudre, ne-am plăcut imediat. Ea ştia româneşte, dansa la un bar, în Bucureşti. Am stat mult timp împreună. Ne făcuserăm planuri. Chiar să ne căsătorim!

– Coup-de-foudre, chiar aşa?! După o săptămână?

– N-aţi fost îndrăgostit niciodată? Voiam să plecăm în lume împreună. Tania avea o rudă îndepărtată la Paris. Ne duceam acolo să lucrăm.

Stelian se gândeşte profund. Îndrăgostit?! Oare am fost vreodată îndrăgostit? Mi s-o fi părut? Ce-o fi aia?

Daniel are ochii în lacrimi.

– Mi-e frică, deşi nu am făcut nimic. Eram ascunşi amândoi în hotelul ăla părăsit. Nu deranjam pe nimeni. Găsisem o intrare. Luaserăm o sticlă mică de Metaxa şi îngheţate. Aveam două lumânări. Era romantic. Dar ni s au terminat ţigările. Eu am ieşit afară… Doar câteva minute am lipsit. Când m-am întors, era prăbuşită. Nemişcată. Se întâmplase ceva. Am strigat-o, am încercat s-o trezesc, apoi i-am pipăit încheietura. N-am simţit nimic. M-am speriat şi am fugit. Mai mult nu ştiu ce s-a întâmplat. Pe cuvânt.

Stelian oftează. Oare pentru a câta oară? Trosneşte pixul de dinţii din faţă, opreşte reportofonul şi pufăie. La naiba cu toate! Am intrat în rahat!

– Bine, stai aici. Mă întorc repede.

Abia după ce a rostit cuvintele le-a înţeles sensul stupid, dar Manole nu l-a auzit şi priveşte în gol pe fereastră. Afară, ţipetele pescăruşilor şi ale copiilor se amestecă pe plajă; este din ce în ce mai cald.

Iannis îi aşază în faţă o cafea fierbinte şi un pahar de apă cu gheaţă. Zâmbeşte complice. Ceaşca e mică, din porţelan alb şi cu o farfurioară asortată, paharul e hexagonal, din sticlă şi foarte înalt. Trei cuburi enorme de gheaţă se zbat înăuntru. Combinaţia e ucigătoare! Mai bună era o bere!

– Te-ai lămurit?

Stelian clatină din cap. Lămurit pe naiba!

– Nu înţeleg ce s-a întâmplat.

– Băiatul e nevinovat? întreabă grecul. Cum zici?

– Sunt înclinat să-l cred. Nu avea vreun mobil aparent. Care a fost cauza decesului?

– Nici o urmă de violenţă. Aparent, otrăvire. Vom şti curând.

– Astăzi?

– Da, vrei să vezi cadavrul?
– Sincer, nu ţin neapărat. Doar dacă e necesar.
– Nu e necesar. Nu prezintă nici o urmă vizibilă. E pe mâna legiştilor acum, îi fac toate testele. O fată frumoasă. Otrăvită. Metaxa amestecat cu o otravă puternică. Posibil cianură. Asta-i reţeta.
– Sincer nu prea am mai auzit de crime prin otrăvire. Prea intelectual. Parcă numai în romanele Agathei Christie se mai întîmplă.
– A băut fără să bănuiască nimic. A murit instantaneu, probabil. O metodă tăcută şi non-violentă.
– Alt suspect?
– Tania avea o prietenă. Galia. Stăteau în aceeaşi cameră de hotel. Dar se pare că nu şi-a petrecut noaptea în cameră. O fi fost prin cluburi. Am lăsat vorbă la recepţie că o aşteptăm aici.
– Şi dacă uită să vină? Sau fuge?
– Nici o şansă. O aducem noi!
– Ce s-a găsit la locul crimei?
– Uite lista.
– Am putea să mergem până acolo?
– Desigur. S-au luat amprente, dar nu s-a deranjat nimic.
A lăsat cafeaua neatinsă. Hotărît lucru – azi nu e ziua mea cea mai bună! Se ridică în picioare şi, în viteză, înghite două guri de apă. Foarte rece.

Nora Popescu fumează ţigară după ţigară. Când ajunge la jumătate o stinge brutal în scrumieră şi aprinde alta.
– Parcă te lăsaseşi? Ce te-a apucat acum? Oricum în hotel nu ai voie să fumezi!
Nu-l bagă în seamă. Iar aprinde una. Mâinile îi tremură. Flacăra brichetei vibrează. Fum şi tensiune plutesc în aer.
– Mircea, când te sună Bucureştiul?
Bărbatul este transpirat, nebărbierit, cu un prosop în jurul gâtului şi cu un Black-Berry în mâna stîngă.
– Nu mă înnebuni, te rog! Au promis că rezolvă. Se pare că e un poliţai chiar aici, în Paralia.
– Cum îl cheamă?
– Nu ştiu. Vom afla. Stinge ţigările, că o să ne dai foc. Calmează-te.
– Cum să mă calmez? Dan e arestat !
– Fără isterii, te rog. Vom rezolva. Eu mă duc să fac un duş, tu să stai lângă telefon. Şi vezi că poate soseşte vreun e-mail.
Dispare în baie şi dă drumul la apă. Nora stinge o altă ţigară. Caută în pachet încă

una. Pachetul e gol. Simte că o pocneşte plânsul. De nervi. Arestat! Crimă! Cum e posibil?! Ce ţară e asta?! Fratele ei e cel mai bun om de pe pământ! Mototoleşte în pumn pachetul gol şi îl aruncă plină de furie, pe jos.

Hotelul părăsit are un aer misterios. Uşi deschise cu vopseaua scorojită, holuri pustii şi neluminate, camere goale cu pereţi pătaţi care mai dezvăluie urmele întunecate ale unor mobile. Praf şi atmosferă închisă.

Parcă ar trebui să apară nişte fantome. Brr… Ce mister îi opreşte pe proprietarii acestui hotel să-l repună în circuit? Acum va fi şi mai greu, pentru că aici s-a produs o crimă. Sau, din contră, cine ştie, chiar acest lucru poate fi folosit într-o campanie deşteaptă de promovare. Va fi un obiectiv turistic. Aş putea scrie o carte. Sau măcar un reportaj. Nu acum, că e conflict de interese. O carte ar fi perfect – Crimă la Paralia. Şi pe cine ar interesa?…

Paşii celor doi bărbaţi răsună puternic în holul de marmură de la parter. Pe jos sunt răspândite câteva obiecte care înconjoară conturul victimei desenat de poliţia greacă. Stelian simte un fior şi se aşază pe o balustradă. Din ce în ce mai acut, este conştient că nu trăieşte un vis urât şi că lucrurile nu sunt deloc simple. Ar fi greu să-i explice lui Iannis că meseria lui este cea de ziarist şi noţiunile de anchetă judiciară îi sunt destul de limitate. Acum e prea târziu; am intrat în joc şi trebuie să merg până la capăt.

– Toate obiectele sunt la locul lor! îi spune Iannis.

O sticlă de coniac aproape goală şi două pahare, o haină de blană uşor prăfuită, două caserole din plastic alb cu două linguriţe din metal, o lanternă neagră, un pachet de ţigări mototolit şi o scrumieră plină de chiştoace, un notes de format mic şi un creion lung şi colorat, un CD player şi o brichetă.

– Nu lipseşte nimic?

Întrebarea este prostească şi regretă că a vorbit fără rost dar, sincer, nu ştie ce ar trebui să observe.

– Doar foaia de hârtie din mâna victimei pe care scria Themis 5. A fost ruptă din carneţel, îi răspunde detectivul.

– Ciudat. Pentru ce ar fi avut nevoie să scrie aceste date? Ştia unde locuieşte Manole. Doar dacă ar fi vrut să o dea altcuiva şi totuşi mi-e greu să cred că doi tineri îndrăgostiţi până peste urechi se puteau gândi şi la altcineva. Şi mai ales la ce le folosea un notes şi un creion? Aveau ceva de notat? Doar se aveau unul pe celălalt…

– Nu ştiu dacă erau îndrăgostiţi reciproc. Victima părea destul de înstărită, mai ales pentru vârsta ei. Undeva trebuie să se afle un soţ sau un prieten cu mulţi bani. Un protector.

– Încerci să-mi spui că Manole era îndrăgostit de o curvă de lux?

– Nu, spun doar că aparent avea mulţi bani. Haina aceasta de blană costă aproximativ 2.000 de euro.
Stelian zâmbeşte. La Paralia toţi grecii se pricep la blănuri. Vizitase acum vreo două zile magazinele din staţiune şi toţi negustorii erau dornici să-i dea toate detaliile despre marfa de pe rafturi. Dar cine naiba cumpără blănuri pe căldura asta? Un fel de vara sanie şi iarna car…
– Cam scumpă pentru a fi folosită pe post de covor.
– Au văzut prea multe filme de dragoste. Le lipseau un şemineu şi câteva lemne.
Discuţia alunecă aiurea şi Stelian constată brusc că a devenit foarte cinic. Parcă nu eram aşa. În fond e vorba de vieţile unor oameni! Se aşază pe vine şi priveşte pardoseala. Începe să-şi aducă aminte de schemele din filme. Poate că va fi chiar interesant.
– Marmura este plină de praf. Se văd mai multe seturi de urme. Au fost cercetate?
– S-au făcut fotografii. Două seturi au fost identificate: victima şi Daniel Manole, dar există cel puţin încă un set în această zonă; e posibil să fie ale celor care ne-au anunţat. Nu suntem încă foarte siguri.
– Dar oare nu există posibilitatea ca ucigaşul să fi fost un al treilea?
– Nu există urme de violenţă; un al treilea ar fi fost un cunoscut. Oricum, jaful iese din discuţie. Tania purta bijuterii, iar blana aceasta este foarte valoroasă.
– Daniel Manole mi-a declarat că a ieşit să cumpere ţigări şi când s-a întors crima era comisă. Nu cred că a lipsit mai mult de şapte, opt minute. Ipoteza că cineva i-a urmărit ascuns în hotel mi se pare cea mai probabilă.
– Stelios, crede-mă, nu vreau cu tot dinadinsul să-ţi incriminez compatriotul, dar deocamdată nu avem alte indicii. Nu există alte persoane. Poate doar colega de cameră a Taniei.
– Şi totuşi, nu ţi se pare stupid biletul din mâna victimei? Doar ştia unde locuieşte Daniel. Mie mi se pare că a fost lăsat special, ca să ne trimită pe o pistă falsă.
– Până nu găsim un mobil, nu vom putea să ne gândim la vinovat. În primul moment am bănuit că este vorba de gelozie…
– Gelozie faţă de cine, Iannis? Eşti de acord că există un al treilea?
Semnalul ascuţit şi prelung al telefonului întrerupe discuţia. Stelian nu cunoaşte nici o boabă de greacă, aşa că nu înţelege nimic din scurta convorbire.
– Să ne întoarcem la sediu. A sosit prietena victimei.
– O clipă. Nu ar trebui luate toate astea de aici şi căutate amprente sau tot felul de alte semne? ADN-uri? Urme de spermă? Mă întreb şi eu…
Grecul râde crispat şi îşi şterge transpiraţia de la tâmple.
– Ai văzut prea multe filme cu CSI? O să le verificăm pe toate. Te-am aşteptat să vezi şi tu! Şi nu uita că aici nu suntem la New York şi nici nu jucăm în seriale

polițiste!
– Iartă-mă că insist, dar blana a fost cercetată atent?
Theodopoulos ridică din umeri nervos.
– Pentru ce? E nouă, nu are nimic în buzunare… Bineînțeles că a fost cercetată. Nu are nimic special. E cumpărată de aici din Paralia. Am văzut eticheta. O să se ducă la laborator, la Katerini. Deși nu cred că avem tot ce ne trebuie acolo și va pleca împreună cu toate celelalte probe la Salonic. Se va pierde mult timp. Nu putem aștepta atât. Să mergem.
Și totuși, de ce un obiect nou, atât de scump, îl terfelești aruncându-l pe jos?! Doar din romantism? Un pahar de coniac pe o blană scumpă într-un hotel părăsit împreună cu iubitul de o săptămână? O blană de 2.000 de euro? Parcă e ceva care nu se potrivește în tabloul acesta! Lipsește ceva!

3

Oauu…
Tânăra este strălucitoare. O fustă foarte scurtă de culoarea vișinei putrede și un maieu extrem de decoltat de un roz stins, bijuterii asortate, sandale cu toc înalt, o ținută de seară îndrăzneață.
Doar machiajul este distrus. A plâns.
Un polițist grec se ocupă de traducere. Discuția a început deja de câteva minute. Masa și două scaune sunt deja ocupate. Stelian și Iannis se așază pe altele două, mai departe, lângă peretele ocupat de o hartă uriașă a coastei din jurul Salonicului. Alături, un răcitor de apă și un fișet metalic enorm. O altă masă masivă din lemn, plină cu dosare, o lampă și un telefon. Un cuier pom într-un colț. Nici asta nu pare o adevărată cameră pentru interogatorii, doar un birou împrumutat. Poate arhiva…
– …Galia Kalughina, 21 de ani, Kiev.
– De când o cunoșteați pe victimă?
– De aproape un an. Dansăm în același bar, la București. Dansam.
– Îl cunoașteți pe cel cu care se întâlnea?
– L-am văzut de câteva ori. Tania îl ținea cam ascuns de mine. Îi era teamă să nu i-l

fur. Un român. Daniel şi nu mai ştiu cum.
– Deci l-aţi putea recunoaşte?
– Bineînţeles.
– Victima mai avea şi alte relaţii aici, în Paralia?
– Aici? Nu. Nu ştiu…
– Nu a vorbit cu nimeni în afară de dumneavoastră şi Daniel Manole?
– Nu pot fi sigură. Nu am stat tot timpul împreună. Parcă am văzut-o salutându-se cu două, trei persoane.
– Bărbaţi?
– N-am fost atentă. Nu mă interesa.
– Încercaţi să vă aduceţi aminte cât mai exact. Vreo persoană anumită?
– Doar o dată sau de două ori am observat-o că stă de vorbă cu un bărbat înalt şi gras, dar avea pălărie de paie şi nu i-am văzut figura. Oricum, nu mă interesa.
Munteanu jubilează. A apărut al treilea. Ce simplu! Pe naiba, n-o interesa! Ar fi vrut să ştie totul, dar Tania nu-i spunea nimic.
– Aţi observat gesturi tandre între victimă şi acel bărbat?
– Nu ştiu. Cred că l-am văzut de două ori cu ea. Stăteau în picioare şi vorbeau. Nu auzeam nimic, dar cred că mai curând se certau. Eram departe…
– Aţi observat gesturi violente?
– Nu.
– Putea fi o rudă?
– Nu cred. Toate rudele ei sunt lângă Sankt Petersburg, ce să caute aici? Şi apoi, e plecată din Rusia de aproape doi ani.
– Cunoaşte]i vreo altă posibilă relaţie a victimei?
– Nu înţeleg…
– Cunoaşteţi vreun prieten sau iubit al victimei care s ar fi putut afla aici?
– Nu cunosc viaţa personală a Taniei.
– Altceva ce ne puteţi declara legat de victimă?
– Nimic.
Munteanu se întoarce spre Theodopoulos şi îi şopteşte:
– Pot să intervin?
– Desigur.
Îşi trece mâna prin păr şi încearcă să se concentreze:
– Vă rog, întrebaţi-o dacă la Bucureşti cunoştea vreo relaţie a victimei?
Urmează traducerea. Apoi răspunsul:
– Nu cunosc nici o persoană din anturajul Taniei, în afară de cei de la bar. Nu mă amestecam în viaţa ei. Asta i tot? Aş vrea să mă schimb…, răspunde iritată tânăra.
– Vă rog, întrebaţi-o pe domnişoara dacă îşi aduce aminte cum a primit victima

blana aceea?
Translatorul repetă întrebarea.
– Dacă a primit-o? N-a primit-o, şi-a cumpărat-o singură. A strâns un an bani pentru asta.
– Mulţumesc.
– Altceva? Vreau să mă duc să mă schimb, am dansat toată noaptea.
– Vă rugăm să nu părăsiţi localitatea până la finalizarea anchetei. La revedere.
S-a lăsat din nou liniştea în birou. Au rămas singuri. Theodopoulos îşi priveşte ceasul.
– Ai încredere că nu va părăsi Paralia? Mie mi-ar fi un pic teamă. Nu mi s-a părut chiar sinceră…
Iannis zâmbeşte obosit şi şmecher:
– Va fi supravegheată. Nu am încredere deloc. O să anunţ o echipă să stea cu ochii pe ea. Ce facem acum? E aproape 12. Eu n-am apucat să mănânc nimic de dimineaţă. Ai ceva împotriva unui prânz matinal?
Munteanu zâmbeşte anemic. Uitase de stomac. Dar acum, că şi-a adus aminte…

Taverna Poseidon este un restaurant grecesc obişnuit fără pretenţii de mare clasă, dar curat şi îngrijit. O terasă cu vreo zece mese, bucătărie deschisă în care un maestru foarte tânăr se luptă cu peşti şi alte vieţuitoare marine, aparent foarte proaspete. Un adevărat paradis acvatico-gastronomic. Un chelner le aduce două meniuri, unul în greacă pentru Iannis şi unul în engleză pentru Stelian… Îl deschide cu un aer ameţit.
– Îţi convine aici, colega?
Munteanu îşi simte capul cât un bolovan. La o masă alăturată, o familie românească şi supraponderală – tată, mamă şi doi băieţi – comandă ceafă de porc cu cartofi prăjiţi şi hamburgeri pentru copii, plus două beri şi cola. Chelnerul îi priveşte uşor contrariat – probabil că nu au carne de porc la o tavernă cu numele Poseidon, dar nu obiectează. Ciudat, lui Munteanu îi este ruşine pentru compatrioţii săi. Dar în fond e treaba lor, n-o să mă apuc să le fac eu educaţie. Mare prostie să mănânci porc când poţi avea peşte proaspăt. E şi mai sănătos şi…
– Mă auzi? Ţi-e bine?… Te-am adus aici pentru că m am gândit că vrei ceva mai special. Hrană marină: midii, stridii, caracatiţe.
Tresare şi revine pe pământ…
– Da, dar mi-e greu să mă bucur de toate astea. Eram în concediu…
– Singur?
Stelian roşeşte încercând să privească spre mare.
– Of, Doamne, am gafat. Aşa ceva nu se întreabă, m-a cam luat gura pe dinainte, se

scuză grecul.
– Nicio problemă. Da, singur. Am divorţat de curând.
– Îmi pare rău.
– A fost mai bine. Capitalismul ne-a despărţit, ne vedeam rar, lucram în două domenii diferite, în plus eu eram mai sărac, ea avea multe moşteniri. Mătuşi bogate. Ne-am despărţit amiabil, dar e greu să te obişnuieşti să fii singur. Chiar dacă nu petreceam prea mult timp împreună, ştiam că există unul pentru celălalt. Acum parcă am pierdut un punct de sprijin.
– Ai copii?
– Da, o fetiţă de cinci ani. Iulia. Stă cu mama ei…
Oftează, privind şirurile lungi de mâncăruri din meniu. Familia de români a atacat farfuriile cu porc. Terasa e plină. Atmosfera e fierbinte şi lumea a fugit de pe plajă. Bucătarul se mişcă precum un robot, răpus de comenzi şi căldură. Cei doi chelneri, un el şi o ea, dansează printre mese într-un balet periculos cu farfurii, pahare şi sticle.
– Alege tu pentru mine. Îmi place orice.
– Fructe de mare, caracatiţă, un filé de peşte?
– Caracatiţă. Întotdeauna mi-am dorit să mănânc aşa ceva şi niciodată nu am avut ocazia.
– O alegere excelentă, te asigur. Caracatiţă la grătar cu garnitură şi salată grecească. Şi două halbe.
Chelneriţa se îndepărtează fără nici un comentariu. Stelian are senzaţia că ea îl cunoaşte pe poliţist şi s-au salutat din priviri, dar a înţeles că nu e cazul să se amestece. Oftează pentru a mia oară cu gândul la valurile mării.
– Îţi doreai mult acest concediu, nu-i aşa?
– Da. Am vrut să fug din Bucureşti ca să uit de toate, de serviciu, de prieteni… Am vrut să evadez. Ştii, e ca expresia aia cu orice sfârşit e un nou început. Nu prea m-am bucurat de evadare…
– Într-o seară mi-ar face plăcere să vii la noi la cină.
– Mulţumesc, dar deocamdată nu am starea necesară. Mă tot întreb pentru ce s-a putut întâmpla asta. Nu găsesc nici un motiv, nici măcar aparent.
– Nici eu nu văd…
– Scuză-mă, brusc mi-am adus aminte de ceva. Manole nu a pomenit nimic despre lanternă. A spus lumânări. În plus, pentru doi îndrăgostiţi o lanternă e un obiect cam prozaic. Nu cumva e din alt film?
– Corect. Ne lămurim imediat.
Scoate telefonul din buzunar şi apasă o tastă. Întreabă în greceşte:
– Aţi verificat amprentele de pe toate obiectele?

– Da, şefu', dar sunt amestecate şi neclare.
– Pe lanternă ce aţi găsit?
– Nimic. Chiar asta voiam să vă comunic, nu are nici o amprentă. În plus, are geamul crăpat.
– Mulţumesc.
Închide şi aşază aparatul pe masă.
– Ai avut dreptate. Pe lanternă nu sunt amprente şi are geamul crăpat.
– Al treilea. A avut loc o luptă. Eram sigur că trebuie să mai fie cineva în afacerea asta!
– Să nu ne pripim. Deocamdată poftă bună şi noroc!
Ciocnesc halbele şi Munteanu constată cu satisfacţie că şi berea grecească e foarte bună. Sună cam ciudat să bei o bere care se cheamă Mythos, nu de alta, dar te gândeşti la altceva. Dar parcă numele contează…

De vreo oră a reuşit să se rupă de anchetă şi să vină pe plajă. Deocamdată nu mai are ce face. Soarele arde cu putere şi îi simte dogoarea chiar şi sub umbrela uriaşă. Este tot uşor ameţit – oare de la bere? Marea este liniştită şi plină de copii care strigă unii la alţii, jucându-se. A reuşit să facă o baie lungă, dar nu e tocmai mulţumit. Are o senzaţie de disconfort, de neliniște. Şi sună telefonul.
– Da?
– Domnul Munteanu?
O voce necunoscută, în română.
– Chiar el.
– Mă numesc Popescu. Sunt cumnatul lui Daniel Manole.
– Da, domnule Popescu. Vă ascult.
– Aş dori să ne vedem. Credeţi că se poate?
Se gândeşte o clipă exasperat şi hotărăşte să accepte, dar nu pentru că îşi doreşte prea mult să-l cunoască pe tip. Căldura l-a doborât şi simte nevoie unei cafele reci.
– De acord. Ştiţi un loc mai umbros?
– Ştiu. Cunoaşteţi Hotelul Themis?
– Îl găsesc.
– Vă aştept în hol în, să zicem, o jumătate de oră.
– Trei sferturi, vreau să mă schimb.
– Vă mulţumesc.
Îşi strânge lucrurile pline de nisip. Personajele încep să iasă la rampă – acesta este influentul om de afaceri Popescu. Să l vedem.

Hotelul este la fel ca majoritatea celorlalte. Un fel de vilă mai mare, de vreo patru

etaje, construită în etape. Cu profitul din fiecare an s-a mai construit un etaj. Oare vor să o mai ridice sau se opresc aici? Holul este elegant şi, mai ales, foarte răcoros. Un singur om se află aici, într-un fotoliu.

Un tip supraponderal, cu haine sport, „de firmă“, pantaloni din in alb, cămaşă tot albă de bumbac cu sigla unui măreţ producător, cu o figură uşor descompusă de oboseală şi nervi, cu un pahar de café-frappé pe jumătate gol şi o ţigară lungă şi subţire fumegând. Pe degetul mic de la mâna stângă, lângă inelarul împodobit cu o verighetă lată de aur alb, se observă de la mare distanţă un ghiul cu piatră neagră. Parcă ar fi un şablon, mai lipseşte să aflu că are şi un jipan negru, nemţesc. Oamenii aştia nu au pic de originalitate, chiar vor să arate toţi la fel de lipsiţi de stil?

– Bună ziua. Domnul Popescu?

Bărbatul înclină afirmativ din cap şi întinde mâna; o mână mare şi transpirată, cu unghii îngrijite şi o brăţară lată de aur. Stelian îşi aduce brusc aminte de vorba unui coleg: O mână cât un capac de closet. Îşi reprimă senzaţia de antipatie, deşi omul degajă aerul inconfundabil al „îmbogăţiţilor de după Revoluţie“. Strânge mâna şi se aşază. Simte nevoia să-şi şteargă palma de faţa de masă albă, dar se reţine.

– Vă ascult, domnule Popescu.

– Beţi ceva?

– Doar apă.

De ce oare simte nevoia să fie antipatic? Voia o cafea rece şi acum face pe preţiosul. Discuţia va demara greu, cu hopuri. Chelnerul aduce apa.

– Domnule Munteanu, am înţeles că vă veţi ocupa de anchetă din partea română… Simte, zâmbind, care va fi următoarea întrebare.

– Dar de ce tocmai un ziarist?

– Am mai răspuns de câteva ori. Eram cel mai aproape. În plus, nu se ştie cât de implicat va fi cumnatul dumneavoastră. Aşa încât, cred că nu se justifica aducerea unui detectiv din România. S-ar părea că mai există un suspect.

– Tot român?

– Nu pot să vă spun mai mult. Încă se audiază martorii. Toate sunt doar supoziţii.

– Domnule Munteanu, aş vrea ca Daniel să fie lăsat în pace. Ideea că e criminal e aberantă. Sunt gata să fac toate eforturile pentru a vă convinge pe dumneavoastră şi, bineînţeles, poliţia grecească, de nevinovăţia lui. Oricât ar costa.

– Nu sunt sigur că înţeleg ce vreţi să spuneţi!

– Domnule Munteanu, sunt om de afaceri. Am bani şi relaţii.

– Nu cred că dacă încercaţi să mituiţi pe cineva, puteţi rezolva situaţia.

– Sunteţi cam dur în exprimare!

– Îmi cer scuze dacă am înţeles greşit. Ancheta va continua.

– Domnule Munteanu, am multe relaţii. O vorbă bună ajută oricând.
– Probabil că şi una rea!
Se privesc fix în ochi, Stelian se ridică.
– Sunt obosit. Cred că discuţia se poate încheia aici. Vă voi ţine la curent. Cât despre relaţii, cel puţin acum, nu mă interesează. La revedere!
Pleacă năuc şi indispus în cautarea unei cafele reci pe care să şi-o cumpere singur, din banii lui.
E seară din nou. S-a despărţit de Iannis, care s-a dus acasă, în Katerini. Era leşinat de oboseală. Şi îl certase nevasta. De două zile îl aştepta cu mâncarea caldă!
Au ajuns într-un punct mort: există indicii că ar fi existat o a treia persoană în hotel, dar Daniel nu ştie nimic, nu a văzut şi nu a auzit nimic. În plus, lipseşte mobilul. Dacă există un al treilea, în acest triunghi poate a apărut gelozia. Au stabilit că a doua zi dimineaţă vor relua toate datele. Poate că dacă va apărea un mobil lucrurile se vor aşeza pe un drum logic. Şi voi scăpa de acest chin!
La taverna Poseidon e lume multă, dar reuşeşte să găsească o masă liberă. Una mică, într-un colţ şi cam în stradă. Chelneriţa (sau poate e chiar patroană) îl recunoaşte şi, surprinzător, îi aduce meniul în română. Ăştia toţi au aflat de mine? Comandă un filé de peşte, o salată de vinete şi o halbă mare de bere.
– Aveţi un foc?
Bărbatul i s-a adresat într-o engleză perfectă, academică, de la masa de alături. Se întoarce uimit şi descoperă o persoană obişnuită, cu haine de turist de clasă mijlocie şi pălărie de paie în totală disonanţă cu vorbele care îi fuseseră adresate. Bărbatul îi zâmbeşte cu toată faţa.
– Aveţi?
Se caută nedumerit prin buzunare – întotdeauna există undeva o brichetă, chiar dacă s-a lăsat de fumat, pentru cazuri de acest fel, poate fi folositoare – o găseşte şi i-o oferă. Bărbatul îşi aprinde un Dunhill dintr-un pachet roşu, cu gesturi simple, dar elegante, şi înapoiază obiectul.
– Vă mulţumesc! Scuze pentru deranj, eraţi adâncit în gânduri.
Şi, continuând să zîmbească, bea ultima picătură arămie din paharul de pe masă.
– Cu plăcere. Am avut o zi agitată…
– Vă recomand un Metaxa în loc de desert, şi arată paharul gol. Apoi un somn bun. Limpezeşte gândurile. Cu bine!
Stelian rămâne uşor perplex, cu bricheta într-o mână şi furculiţa în cealaltă. În acest timp, Mişa Puşkin se ridică lăsând banii pe masa lui şi se strecoară printre trecători, ferindu-şi Dunhill-ul ajuns la jumătate.

4

O rază de soare îi intră în ochi printre perdele. E răcoare şi se aude în surdină bâzâitul aerului condiţionat. Se trezeşte cu gâtul amorţit, dar cu sentimentul plăcut că nici o sonerie nu i-a întrerupt somnul. Se ridică încet şi priveşte pe geam. Soarele e sus, pe stradă turiştii îşi târâie şlapii spre plajă, copiii aleargă printre maşinile parcate. Afară, cu siguranţă, s-a instalat canicula. Intră în baie. Brusc, îşi aduce aminte: câteva minute uitase de anchetă. Se strâmbă în oglindă lipsit de chef. Vrea să se arunce din nou în pat. Mârâie. Apoi renunţă.

Puţine mişcări de înviorare nu foarte convingătoare, un duş lung, toaleta de dimineaţă; se îmbracă „de stradă“ şi coboară la masă târşându-şi picioarele.

– Sunteţi domnul Munteanu, de la 203, nu-i aşa?

– Da.

– Ce vreţi să beţi?

Chelneriţa aşteaptă zâmbind răspunsul cu ceainicul şi cafetiera pregătite.

– Ceai, vă rog.

– Poftiţi. Revin imediat. Aveţi un mesaj.

Fuge repede şi se întoarce cu un plic închis. Un plic alb, mat, fără nici un fel de antet. Stelian îşi unge tacticos cu unt o felie de pâine prăjită, mestecă în cană, soarbe o gură de ceai, prelungindu-şi plăcerea, dar curiozitatea învinge. Plicul este absolut normal şi pe el scrie doar: To Mr. Stelian Munteanu.

Îl rupe. Înăuntru, o singură foaie de hârtie îndoită în patru. Textul este scurt, scris cu majuscule negre de o imprimantă cu jet de cerneală (din nou deformaţia profesională!):

CHECK THE FUR.

Rămâne privind fix la foaia de hârtie. Simţise că blana avea ceva, dar ce să verifice? Haina nu avea nimic neobişnuit. Şi cine naiba îi scrie în engleză?

– ’Neaţa, Iannis.

– ’Neaţa, Stelios. Cafea?

– Nu, am băut ceai. Poate mai târziu. Noutăţi?

– Nimic senzaţional. Putem presupune că a existat un al treilea doar pe baza unor indicii superficiale: lanterna fără amprente, urmele paşilor din holul hotelului Alkion şi un bărbat cu care se pare că a fost văzută discutând o dată sau de două ori.

– Portretul robot?
– Galia nu poate să dea detalii. Prietena ei era departe, era seară şi multă lume pe stradă. Un bărbat, înălţime medie, îmbrăcat obişnuit. Cam atât. E prea puţin. Sunt doar nişte ipoteze. Nu avem nimic clar. Putea fi oricine, de la un admirator întâmplător până la un vânzător ambulant.
– Exagerezi!
– Evident. Dar nu am soluţii…
– Eu am ceva nou. Am primit o anonimă.
Detectivul rămâne o clipă perplex. Apoi întinde mâna şi, cu multă grijă, ia foaia de hârtie. Se încruntă citind cele trei cuvinte.
– Cred că are şi amprentele mele. Atunci când am deschis plicul, nu mă gândeam că poate fi ceva legat de anchetă.
– Va analiza laboratorul. Ciudat lucru. Ca în filme.
– Cineva vrea să ne ajute.
– Sau ne trimite pe o pistă falsă!
– Îţi propun să mai verificăm o dată blana. Corespondentul meu anonim ştie mai multe. Şi, oricum, nu avem nimic de pierdut. Ancheta stă pe loc.
– De acord.
– Încă ceva. Invit-o la o altă discuţie pe Galia Kalughina. Am un gând. S-ar putea să nu fie ceva prea relevant, dar merită încercat.
Sala e plină şi din această cauză, nu mai pare atât de sobră. Galia, abia sosită – îmbrăcată în culori vii, dar mai puţin sclipitoare, cu un aer odihnit şi chiar detaşat; Stelian şi Iannis la fel de preocupaţi, cu cearcăne şi cămăşi şifonate; Daniel Manole întunecat şi vizibil extenuat; un stenograf; un translator; încă doi poliţişti în uniformă; cafea, apă şi suc de portocale; un reportofon şi pahare albe de plastic; în mijloc, haina luxoasă de blană întinsă pe două mese alăturate. Linişte, doar zumzetul unui aparat de aer condiţionat montat în grabă. Afară, aceleaşi zgomote de vacanţă.
– Domnişoară, vă rog să priviţi această blană cu atenţie şi să-mi spuneţi dacă observaţi ceva neobişnuit. A fost descoperită lângă victimă.
Femeia se ridică conştientă că este atent privită şi face doi paşi spre masă. Pocniturile tocurilor pe pardoseala rece răsună ca două focuri de armă. Tensiunea pluteşte în aer, tânăra e sigură de importanţa şi frumuseţea ei. Mângâie cu mâna blana şi nu se grăbeşte să răspundă. Efecte din filme de aventuri de doi lei. Ce vrea să ne arate? Că suntem la mâna ei? Rahat, fiţe de gagici… Îl cuprinde nervozitatea. Iannis intervine:
– Vă rog, domnişoară, mai avem multe de rezolvat.
– Desigur.
O mai priveşte o dată cu atenţie, apoi se întoarce spre grec:

– Aceasta nu e blana Taniei!
Se aude un oftat de uşurare; dar nu dinspre Daniel, ci de la Stelian.
– Pe ce vă bazaţi această afirmaţie?
– Culoarea este aceeaşi, dar croiala este diferită. Mi se pare mai scurtă şi are alt sistem de închidere. Haina Taniei se închidea cu nişte nasturi mari, negri, asta are cleme metalice. Sunt sigură că nu e haina pe care o ştiam.
– Credeţi că şi-ar fi putut cumpăra alta?
– Nu avea bani. Şi, în plus, dacă ar fi vrut o alta, ar fi ales cred cu totul altă culoare. Asta prea seamănă cu cealaltă. De ce şi-ar fi dorit cineva două haine aproape la fel? E stupid!
– Sunteţi sigură?
– Absolut sigură!
– Bine. Vă mulţumesc. Vă rog să mergeţi în camera alăturată, să mai citiţi o dată declaraţia şi să o semnaţi.
Galia iese însoţită de traducător şi de un poliţist. Din nou linişte.
– Domnule Manole, vă ascult! începe detectivul în limba engleză. Ce aveţi de spus?
– Nu ştiu ce aş putea spune. Sincer, nu am sesizat diferenţa dintre haine. Nu sunt un pasionat al blănurilor şi nu am un spirit de observaţie prea dezvoltat. În plus, nu am înţeles deloc obsesia Taniei pentru haina asta. Sau, mă rog, pentru cealaltă… O purta cu ea peste tot, doar pe plajă nu o lua. Probabil că şi-a dorit-o prea mult.
– De ce credeţi că ar fi schimbat blana?
– Nu văd nici un motiv. Pare absolut ilogic, de vreme ce îi plăcea atât de mult cealaltă.
– Nu v-a pomenit nimic legat de această haină sau de cealaltă?
– Credeţi că noi vorbeam despre haine? Şi-a cumpărat o imediat ce a ajuns aici, era foarte mândră de ea. Mai multe nu ştiu.
– Domnule Manole, aţi zis că vă făceaţi planuri să plecaţi în lume.
– Da, voiam să plecăm la Paris, spunea ceva despre o mătuşă.
– A pomenit vreo adresă?
– Nu.
– Vreun nume?
– Nu.
– Din ce plănuiaţi să trăiţi? Aveaţi ceva aranjat?
– Nu. Putea să ne ajute mătuşa ei. Şi, pentru început, voia să-şi vândă blana, lua bani frumoşi pe ea.
– Bingo!
Locotenentul îl priveşte nedumerit. Stelian este zâmbitor.
– Aici e cheia. Lua blana din Grecia şi o vindea la Paris. Contrabandă!

Manole îl priveşte perplex. Iannis începe să râdă.
– E o ipoteză, dar din punct de vedere comercial nu e o soluţie eficientă. N-ar fi câştigat aproape nimic. Vânzarea s-ar fi făcut printr-un intermediar la un preţ mai mic. În plus, nu e simplu de găsit un client pentru o marfă scumpă, vândută pe sub mână, fără garanţie. Parisul e plin de magazine cu blănuri. Nu, raţionamentul este o prostie; mai bine păstra banii.
– Dar şi-a dorit blana!
– Ne scapă ceva. Şi-a dorit o viaţă blana asta, dar se ducea la Paris şi voia s-o vândă imediat. Atunci de ce a mai cumpărat-o? Păstra banii şi pleca direct cu ei la Paris!
– Domnule Manole, mai cunoaşteţi vreun alt detaliu relevant?
– Nu cred. Nu ştiu ce v-ar mai putea interesa.
– Bine. Nikos, condu-l pe domnul în camera de alături.
Poliţistul iese împreună cu Daniel şi stenograful. Au rămas doar ei doi. Iannis toarnă cafea în două căni mari şi albe.
– Iar ne-am împotmolit!
Stelian se întinde pe scaunul incomod, soarbe o gură din cafeaua tare şi pocneşte nervos pixul peste dinţi.
– În concluzie? Mobilul „crimă pasională“ cade. Mobilul „furt“ nu are sens. Ne lipsesc elemente. Există sigur un al treilea în afacerea asta.
– Acel bărbat misterios?
– Da! Imaginează-ţi următoarea variantă: Tania şi Dan sunt în hotel, discută, visează, mănâncă îngheţată, fumează, se sărută, totul la lumina lumânărilor. Se termină ţigările şi iese să cumpere altele. Cineva îi urmărea, dinăuntru. Apare cu o lanternă în mână. Este exact momentul penei de curent. Are o discuţie cu Tania. Evident că se cunosc. Se cunosc bine. Se ceartă. Apoi beau împreună? Sau nu se ceartă şi atunci a fost premeditare… Un accident? Blana…
– Te întrerup. Ipoteza accidentului este imposibilă. Tania a fost otrăvită, deci ucigaşul a fost pregătit. A turnat cianura în coniac. O avea pregătită, doar nu umblă nimeni cu cianură la el, doar aşa, în caz că vrei să omori pe cineva… Cei doi au băut un pahar împreună. Prieteneşte. Tania nu a avut nici o bănuială, paharul ei era gol şi nu erau urme că a fost vărsat undeva. Deci a băut tot.
– Ok. Tania moare. Ucigaşul observă ceva compromiţător la blana ei, dar nu poate să o ia pur şi simplu, ar semăna a jaf. Aduce o alta şi o înlocuieşte.
– Nu ar fi avut timp! Manole nu a lipsit mai mult de zece minute. A avut şi haina pregătită. A venit cu ea.
– În cazul acesta avem un singur mobil: jaful. Ucigaşul a vrut acea haină.
– Nu se poate, Stelian, nimeni nu omoară un om pentru o haină de blană. Cel puţin nu în Grecia. Şi atunci de ce ar fi schimbat-o? Amândouă au cam aceeaşi

valoare. Blana Taniei avea ceva în plus care o făcea să valoreze mult mai mult decât valoarea ei intrinsecă. Ceva care să merite o crimă. Dar ce?

Ridică din umeri.

– În concluzie?

– Mă doare capul, Iannis. Propun o pauză. Oricum, vreau să rog Bucureştiul să afle cât mai multe despre Tania şi prietenii ei. Şi despre barul la care dansa. Poate dăm de vreun fir. O să-ţi trimită datele aici, la sediu.

– De acord. Ne vedem la şase. Dacă ai nevoie de un computer, foloseşte-l pe cel din biroul meu de sus. Eu dau o fugă în Katerini. Cei de acasă uită cum arăt dacă mă duc doar noaptea.

– La şase, aici?

– Da. Sau la Poseidon? E mai puţin protocolar! Oamenii mai şi mănâncă…

– Ok! La şase la tavernă.

A luat în fugă o salată, a făcut un duş şi s-a întins în pat. Dar gândurile nu îl lasă. Afară, arşiţa a ajuns la apogeu. Aerul condiţionat vâjâie ritmic şi îşi doreşte să nu mai fi plecat din Bucureşti. Stelian se întreabă de ce oare este atât de ghinionist. Scoate un Agatha Christie dintre cele trei cărţi pe care le rezervase pentru concediu. Celelalte două sunt moderne. Un volum de buzunar de Linda Fairstein şi unul de Lisa Scottoline. Colecţia Crime Scene. Coperte negre. Nu alege titlurile niciodată. Doar autorii. A luat trei femei. Parcă scriu mai bine decât bărbaţii. În afară de Raymond Chandler, care este maestrul. Cărticica e subţire şi îşi caută o poziţie comodă, ghemuit între pernele de pe pat. Citeşte primele rînduri, dar se concentrează greu. Adversarul secret…

Brusc sună telefonul. Îl percepe ca pe o salvare.

– Stelică, ţi-am trimis datele la numărul pe care mi l-ai dat. Nimic senzaţional. Barul e foarte respectabil. Au însă legături cu Franţa. Mai multor fete li s-a propus să facă scurte vizite în Franţa.

– Vizite? Victima spusese că are o mătuşă.

– I-o fi fost ruşine să recunoască. Tot pentru dans se duceau. Probabil la vreun cabaret de mâna a doua. La cele celebre nu se intră aşa uşor.

– Adică se duceau pe contract?

– Nu avem toate datele din Franţa. Bănuiesc că cei din Bucureşti încercau să le găsească de lucru pe acolo…

– De lucru înseamnă chiar dans sau altceva?…

– Prostituţie? La asta te gândeşti? Nu cred. Vom verifica.

– Mulţumesc mult, şefu'. Vă ţin la curent.

– Cu bine!

A transpirat, deşi în cameră e răcoare. Se duce să mai facă un duş. Deci Manole nu ştia chiar totul despre ea. Dragostea nu era chiar atât de pură şi dezinteresată! Ca să nu mai vorbim de sinceritate şi încredere!

Iannis a dat o fugă până în oraş. A aruncat hainele în coşul de rufe murdare şi a zăcut o oră în cadă citind un ziar de ieri. Apoi, îmbrăcat lejer, s-a întors la birou. Ai lui nu erau acasă, lăsaseră fiecare câte un bilet pe masa din bucătărie. Nu l-au sunat, n-au vrut să-l deranjeze. Când se va întoarce va fi târziu şi vor dormi. Încă o zi fără să-i vadă. Oftează şi se gândeşte la pensie. Dar mai e mult până atunci.
Se aşază la birou şi parcurge rapid datele trimise de la Bucureşti. Majoritatea sunt în română, dar există şi un rezumat în engleză.
Daniel Manole nu are cazier; e perfect curat şi îşi dă seama că îi pare bine; băiatul îi e chiar simpatic în naivitatea lui de tânăr îndrăgostit. Dar barul „Montmartre“ din Bucureşti are cam multe fete din străinătate. Pe listă nu apare nici o româncă! Oricum, e problema poliţiei române.
Pe Daniel îl vor elibera cu condiţia să nu părăsească oraşul cel puţin o săptămână. Între timp vor apărea elemente noi. Cel care a ucis va lasa undeva o urmă sau va face o greşeală. La frontiere sunt verificaţi toţi turiştii. În special cei români şi cei ruşi.
Îşi freacă din nou mâinile de tâmple încercând să alunge o durere surdă. De ce să omori un om pentru o blană? Ce putea să ascundă? Sau ce informaţii putea deţine Tania atât de periculoase pentru viaţa ei?
Semnează ordinul de eliberare din arest şi se adânceşte în fotoliul comod. Ridică receptorul şi formează o cifră.
– Aici Theodopoulos. Am semnat hârtiile. Eliberaţi suspectul. Până mâine să-mi aduceţi o listă cu echipele de filaj. Să nu-l pierde]i din ochi. Mulţumesc.
Închide cu un gest leneş. Arşiţa s-a potolit, apa e liniştită şi îşi doreşte să facă o baie în mare. Până la şase mai are timp. Caută slipul în dulapul metalic în care ţine toate minunile din lumea asta. Se duce să se schimbe. O baie în mare de o jumătate de oră.

Pentru Mihail, ritualul pregătirii pentru ieşirea în oraş e o adevărată plăcere pe care o repetă cu obstinaţie de câte ori are ocazia. Asta m-a salvat întotdeauna – ideile fixe transformate în obiceiuri fixe. Bucuria de a trăi complet şi liber fiecare clipă de singurătate. Încă un minut furat meseriei şi datoriei către ţară. Mai ales în anii cortinei. Acum e mai mult un reflex şi un răsfăţ. Se priveşte o clipă în oglindă. E încă viu, verde şi rotiţele îi funcţionează uns. Probabil că din cauza asta m-au şi păstrat activ. Râde în sinea lui. Îşi închipuie că sunt mai uşor de supravegheat dacă sunt cu ei şi nu pe cont propriu. E corect. Dar până undeva… Zâmbeşte strengăreşte şi deschide uşa dulapului în care stau aliniate pe umeraşe cel puţin o duzină de cămăşi şi vreo patru costume.

Îşi alege tacticos hainele – de obicei, culori deschise în tonuri pastel – bej sau bleu şi le aşază cu grijă pe pat, urmează ciorapii şi lenjeria intimă. Îşi şterge pantofii cu o cârpă moale scoasă dintr-o pungă de plastic. Urmează un duş reconfortant cu gel mirosind a levănţică, bărbieritul proaspăt cu un aparat metalic vechi şi lame Wilkinson, şi apa de colonie, aproape întotdeauna Davidoff.

Apoi se îmbracă tacticos. Îşi verifică buzunarele: portofelul cu acte (doar un paşaport şi o legitimaţie de presă – Nu se ştie niciodată când te găsesc unii pe unde nu ai de ce să fii şi atunci cea mai bună scuză este jurnalismul de investigaţie!) şi bani (nişte euro în bancnote mici de 5 şi de 10), cheile de la maşina închiriată, telefonul BlackBerry şi batista de mătase bej brodată cu iniţiala M.

Involuntar, duce mâna spre locul unde ar fi trebuit să fie tocul pistolului. Nu e! Dar e doar un reflex, aici nu poate purta armă. Operaţiunea nu este încă declanşată. Mai trebuie să aştept un semn. Arma este într-o cutie la fundul genţii de voiaj din dulap. Un Glock de 10 mm. O armă mare şi precisă. Zâmbeşte imaginându-se din nou în acţiune. Ia un pachet de ţigări. Şi lasă bricheta pe masă…

E aproape ora 18.30 atunci când Mihail Sergheevici Puşkin, zis şi Mişa, coboară din vilă şi porneşte liniştit spre centru. Este absolut convins că îi va găsi pe cei doi la o masă. Doar e ora lor de consultări de taină…

Taverna Poseidon este, ca întotdeauna, plină. Scanează toate mesele şi se felicită în gând. A avut dreptate; la o masă, în colţ, stau cei doi bărbaţi. Problema mai delicată este modul de abordare. Nu au în jur nici o masă liberă, iar trucul cu ţigara este prea exagerat şi, în plus, l-a mai folosit o dată.

Deodată un fior de gheaţă i se prelinge pe şira spinării. Nu mai am prudenţa de pe vremuri! Of, of, va trebui să mă retrag. Dar ştie că se alintă…

Cei doi bărbaţi se uită fix la el şi unul dintre ei, românul, îi face semn să se apropie. Nu se poate eschiva, îşi compune o mimică neutră de tipul Cu mine vorbiţi? şi se apropie.

– Bună seara, domnilor. Vă pot ajuta cu ceva?
– Bună seara, domnule. Căutaţi un loc sau un foc?
Mişa zâmbeşte strâmb; a ajuns să fie ironizat. Rămâne serios şi cu accentul de BBC răspunde amabil:
– Îmi oferiţi un loc la masa domniilor voastre? N-aş vrea să deranjez.
– Luaţi loc, vă rog.
Iannis tace şi îl măsoară din ochi. Un bărbat matur, uşor grizonat la tâmple, de vârstă mijlocie, de talie medie. Un tip obişnuit.
– N-aş fi vrut să vă întrerup, probabil că aveaţi o discuţie foarte importantă.
Stelian scoate din buzunar o brichetă ieftină de plastic şi o aşază pe masă.
– Vă rog, aprindeţi ţigara şi haideţi să dăm cărţile pe faţă.
E prea târziu ca să mai dea înapoi. Şi de fapt asta şi-a dorit. Scoate pachetul de Dunhill; extrage o ţigară, o aprinde, înapoiază bricheta.
– Mulţumesc.
– O puteţi păstra.
– Mulţumesc, şi totuşi refuz. Poate vă mai foloseşte. Nu se ştie niciodată…
Face o pauză. Îşi îndreaptă spatele în scaun. A fost mai uşor decât planul meu iniţial. Nu sunt chiar amatori tinereii ăştia doi. Şi continuă pe un alt registru, mult mai profesional:
– Mi-aş dori ca această conversaţie să rămână confidenţială. Eu sunt aici doar ca simplu turist. Oricum, superiorii domnului Theodopoulos cunosc prezenţa mea în Paralia.
– Am fost anunţat că va sosi cineva de la serviciul federal. Nu ştiam pentru ce motiv. Nici acum nu am înţeles exact. Victima colabora cu instituţia dumneavoastră?
– Nu. Nici nu se pune problema. Altele sunt cauzele implicării noastre.
– Vă ascultăm.
– Perfect. N-are rost să mai facem prezentările. Ne cunoaştem. Eu am fost cel care a lăsat anonima – aşa cum probabil v-aţi închipuit. Dar să revin la scopul vizitei mele aici. E o poveste veche. Istoria începe acum o jumătate de secol când, în 1954, în bazinul fluviului Lena şi al afluentului din stânga al acestuia, râul Vilini, s-au găsit de câteva ori mici fărâme de diamante. În august acelaşi an, s-a confirmat existenţa unui coş diamantifer botezat de către descoperitori Tarniţa, \n ruse[te, adică „Fulgerarea“. Explorările au continuat şi, în câţiva ani a început exploatarea industrială a diamantelor în peste zece zăcăminte. Dar condiţiile climatice din Iacuţia sunt deosebit de grele. Cu Siberia nu e de glumă, unele zăcăminte se află deasupra Cercului Polar de Nord. După ’85 au început să apară primele semne de criză, iar după ’91 multe exploatări au fost închise din lipsă de utilaje şi forţă de muncă. Efectele democraţiei occidentale asupra resurselor controlate de stat…

– Deci vorbim despre concesiuni, politică şi mafie?
– Ca de obicei. Dar aici e vorba de bijuterii, nu de gaz. Valoare mare, volum mic. Cerere mare de pietre pentru bijuterii în atelierele din Franţa şi Elveţia. Pot să povestesc mai departe? Sper că nu vă plictisesc. Crima de ieri e doar vârful aisbergului.
– Vă ascultăm.
– Perfect. Zăcămintele sunt supravegheate în continuare, dar paza este foarte dificilă. În ultimii ani s-a dezvoltat contrabanda; maşini mari de teren, elicoptere, tot arsenalul. Dar pentru ca pietrele să poată intra în Uniunea Europeană fără riscuri, s-a recurs la această acoperire. Blănurile vin tot din Siberia în mod legal; se prelucrează aici, în Grecia, în Kastoria, apoi se distribuie în magazine. Fetele îşi cumpără blănuri şi pleacă în Franţa pentru audiţii; rămân fără bani şi îşi amanetează hainele. Totul pare logic şi normal. Absolut legal. Dar nimic nu este întâmplător, totul este calculat şi sigur. Fetele nu cunosc nimic.
– Bine, dar victima?
– Exact. Acum s-a creat o breşă. Tatiana a aflat ceva şi a fost ucisă. Cred că a vrut să fugă cu diamantele. A trădat şi a fost eliminată. Reţeaua se întinde în patru ţări: Rusia, Grecia, România şi Franţa. Asta-i tot, domnilor.
Ţigara a ars în scrumieră şi berile celor doi s-au încălzit.
– Sunt sigur că aveţi o mulţime de întrebări, dar nu pot şi nu ştiu să vă răspund. Nu cunoaştem numărul pietrelor furate, se estimează a fi de ordinul zecilor. Pietrele sunt mari, cu siguranţă peste 200 de carate. Fiecare haină ascunde probabil cinci, şase pietre.
– Dar reţeaua? Persoane?
– Abia acum se construiesc dosarele.
– Şi haina de blană? Conţinea diamante în nasturi?
– În proporţie de 90% înclin să cred că da. Dacă a fost înlocuită, înseamnă că ascundea un secret.
– De unde ştiţi că a fost înlocuită? Nu a fost făcut public acest amănunt!
– Am şi eu colaboratorii mei, voluntari sau involuntari…
– În concluzie?
– Până la această crimă nu exista motivul deschiderii unei anchete. Nu se poate da publicităţii furtul din zăcăminte. Sunt lucruri delicate. Bănuim că cel care coordonează afacerea este român; dar nu dorim să jignim pe nimeni. Ne vom mai întâlni. Eu vă urez succes în investigaţii. O să fiu prin preajmă…
Se ridică în picioare.
– Încă ceva. Aveţi aici, la doi paşi, în Salonic, un specialist de excepţie în cristalografie. Este profesoară la Universitate. Se numeşte Eleni Papastergiu.

Se înclină uşor, fără să întindă mâna.
– Bună seara, domnilor. Ne vom revedea.
Şi dispare. Câteva clipe timpul îngheaţă. Iannis îşi revine primul şi face semn chelneriţei.
– Două cafele.
Iannis îşi priveşte ceasul. E 7 fix. Munteanu vorbeşte primul:
– Acum, mobilul e clar. Crezi că e târziu să o contactăm pe doamna Papastergiu?
– Nu ştiu. Sun la sediu, să o găsească. Trebuie să anunţ şi Kastoria. În plus, vom întări frontierele. Poate avem noroc.
– Dacă nu a scăpat deja!
Locotenentul îşi masează tâmplele cu gesturi reflexe.
– Nici nu ştim pe cine căutăm.
Plăteşte şi se ridică de la masă. Munteanu îl urmează. Cafelele au rămas neatinse. Ca şi berile. Chelneriţa-patroană rămâne cu restul în mână. Se vor întoarce mâine…

Soarele asfinţeşte în nuanţe aspre de violet şi portocaliu. Pe autostradă maşinile au aprins farurile. Iannis conduce tăcut cu amândouă mâinile pe volan, într-o atitudine de sfinx. Pe bordul luminat albastru, acul roşu al vitezometrului stă nemişcat la 120 km/h. Automobilul este un VW Jetta bleumarin, ultimul model.
Stelian simte cum îl cuprinde somnul, dar distanţa până la Salonic e doar de câteva zeci de kilometri şi vor ajunge rapid. Nu-şi dă seama cât de bucuroasă de vizita inopinată va fi persoana spre care se îndreaptă, dar a fost solicitată într-o anchetă a poliţiei şi probabil că nu va comenta nimic. Îşi imaginează o profesoară cu aer de bunicuţă care îi aşteaptă cu pişcoturi şi ceai. Eventual croşetând ciorăpei pentru o ipotetică iarnă geroasă, sub un aparat de aer condiţionat supraturat. Surâde fără să-şi dea seama…
Iannis parchează lângă Turnul Alb, acolo unde, în timpul zilei, aşteaptă zeci de autocare. Acum e liber. Oraşul este invadat de turişti la promenadă şi, în larg navele ancorate au toate luminile aprinse. De la tavernele deschise pe faleză se aude un amestec de muzică grecească. Dar nu prea e timp de reverie.
– Blocul e aici, la doi paşi, cunosc adresa.
Clădirea cu opt niveluri are un stil nedefinit, dar foarte plăcut. Un amestec de bloc modern cu elemente arhitecturale de vilă. Terase largi acoperite de copertine colorate şi multe plante prin toate balcoanele. Liftul se opreşte la etajul 4 şi se îndreaptă spre singura uşă întredeschisă. Sunt aşteptaţi. Din spatele uşii îi întâmpină „bunicuţa“. Stelian rămâne statuie. O femeie înaltă, într-o rochie simplă, dar elegantă, le zâmbeşte.

– Eu sunt Eleni Papastergiu. Vă rog să intraţi.
Nu este izbitor de frumoasă, dar are un aer atât de distins, încât te îngheaţă. O rochie lungă, dreaptă, albă. O siluetă de invidiat. Părul şi ochii negri, pielea albă, treizeci şi ceva de ani. Le întinde o mână fină, dar fermă. Stelian se topeşte pe măsură ce trec clipele. Iannis face prezentările.
– Luaţi loc, domnilor.
Îi primeşte într-un salonaş, cu fotolii adânci şi foarte colorate. Ferestrele mari, fără perdele, dau spre mare. Un perete întreg este acoperit de o bibliotecă, într-un colţ o mică vitrină cu pietre. Două tablouri cu peisaje marine. Pescari în furtună şi o navă care se întoarce în port. Stelian îşi aminteşte vizita în Uniunea Sovietică. Au trecut ani mulţi de atunci. Ce vremuri… Eram tânăr… Dar galeriile de artă nu le-am uitat. Şcoala rusă. Nu cred să fie Aivazovski. Vreun discipol sau reproduceri…
Lumina este difuză şi uniformă. O cameră răcoroasă şi primitoare. Nu e cea mai propice atmosferă pentru o anchetă. Pe o măsuţă joasă îi aşteaptă cafeaua şi un bol cu pateuri. Stelian şterge din memorie filmul cu „pişcoturile bunicuţei“. O priveşte din nou atent. Femeia din faţa lui este devastatoare.
– Cu ce vă pot fi de folos, domnilor?
– E târziu şi probabil că v-am stricat deja programul pentru această seară, aşa încât voi trece direct la subiect.
– De acord. Vă ascult. Serviţi cafea şi plăcinte.
– E vorba despre diamante.
Tânăra zâmbeşte amabil. Dinţii albi, regulaţi, contrastează cu buzele groase acoperite cu un ruj cărămiziu.
– Oare de ce mă aşteptam chiar la asta?
– Este profesia dumneavoastră şi, în plus, ne-aţi fost recomandată ca specialistă în diamantele siberiene.
– Pot să vă întreb cine m-a recomandat?
– Mi-e teamă că nu pot să vă răspund.
– Înţeleg. Oricum nu e un secret. Predau la Universitate.
– Am aflat. Deci ne puteţi povesti ceva despre pietrele din Siberia.
– Da, am cercetat zăcămintele din Rusia de mai multe ori. Dar ştiam că de vreo doi, trei ani extracţia a fost sistată. Ce vreţi să ştiţi, de fapt?
– Se pare că doar din punct de vedere guvernamental a fost sistată. Particularii nu s-au oprit. S-a creat o filieră de contrabandă pe ruta Kastoria – Katerini – Bucureşti – Paris. Nu cunoaştem prea multe, dar a avut loc o crimă. Mobilul se pare că este o haină de blană care conţinea diamante. Credem că erau ascunse sub forma butonilor cu care se încheia haina.
– Ingenios.

– Aşa zicem şi noi. E posibil?
– Butonii de diametru mare?
– Douăzeci, douăzeci şi cinci de milimetri, aproximativ cinci grosime. Şase bucăţi, probabil din plastic.
Stelian îşi striveşte în palme un căscat. Discuţia se poartă într-o engleză curată, cu un uşor accent. Vorbesc aşa pentru el. E obosit şi femeia din faţa lui îl fascinează. Preferă să tacă, să asculte şi să privească. Să o privească.
– Nu am mai auzit de ascunderea unor diamante în plastic turnat sub formă de nasturi, dar oricum eu nu sunt poliţist. Din punct de vedere tehnic e posibil, deşi mi se pare dificil de recuperat ulterior. Mai curând nasturii pot fi realizaţi din două bucăţi cu filet între ele, ca o cutie mică de bijuterii. Ar fi mai simplu.
– Dar pot fi detectate la aparatele de la aeroport!
– Nu cred, consistenţa materialelor e comparabilă; un diamant mare de peste 150 de carate va ocupa o alveolă exact în centrul obiectului. E greu de detectat.
– Ce înseamnă 150 de carate?
– Cam cât un sâmbure de cireaşă. Un pic mai mic.
– Şi valoarea unei astfel de pietre?
– În funcţie de calitate, de ordinul sutelor de mii de euro.
– În concluzie, la o haină cu şase nasturi putem avea între unu şi două milioane?
– Cu siguranţă!
Iannis fluieră scurt admirativ, soarbe atent o ultimă gură de cafea şi tace brusc.
– Domnule Munteanu, dumneavoastră nu spuneţi nimic?
Femeia, cu acelaşi zâmbet amabil, dar seducător, îl priveşte în ochi. Stelian, pradă unui sindrom „post divorţ“, începe să creadă în dragostea la prima vedere. Clatină din cap ca pentru a îndepărta un nor de ceaţă.
– Mă scuzaţi. Toate evenimentele acestea m-au luat prin surprindere. Eram în concediu… Adică la început de concediu şi nu am prea reuşit să mă odihnesc…
Theodopoulos îl simte pierdut şi preia discuţia.
– Imediat ce vom încheia ancheta în magazinele din Paralia şi la Kastoria vă vom trimite mai multe informaţii. Fără îndoială vom mai avea nevoie de un sfat profesionist de la dumneavostră.
– Aţi anunţat şi poliţia rusă?
Iannis se întreabă dacă femeia îl cunoaşte pe Mişa Puşkin. Propoziţia asta e o capcană? Ne jucăm de-a şoarecele şi pisica? Cine-i pisica şi, nu cumva, sunt mai multe? Cine e această doamnă?
– Nu. Existenţa diamantelor este deocamdată lipsită de probe sau martori, dar avem motive să credem că ipoteza este corectă. Sperăm să mai găsim o haină sau două în Kastoria sau la Paralia.

– Eu personal n-aş fi convins, domnule Theodopoulos. Oricât de bogate ar fi zăcămintele de la Tarniţa, nu pot oferi atât de multe pietre mari. Dacă haina în cauză conţinea 6 diamante, mai devreme de 2-3 luni nu va apărea alta. E o părere personală, dar ţinând cont de faptul că exploatarea se face clandestin, nu pot masa o armată de oameni la zăcăminte.
– Da, e o opinie corectă. Nu privisem din acestă perspectivă.
Se ridică. Stelian îl urmează.
– Noi ne retragem. E foarte târziu. Vă vom contacta din nou, cât de curând. Încă o dată scuze pentru deranj.
Sunt din nou pe stradă, în aerul plăcut al nopţii.
– Stimate coleg, ori eşti îndrăgostit până peste urechi, ori a început să te doară o măsea.
Stelian priveşte în gol spre mare. Se aud valurile şi ţipetele pescăruşilor zburând foarte jos.
– În aceste momente, cred că era mai bine să mă doară o măsea.
Grecul începe să râdă. Românul se bosumflă.
– Îmi pare bine că ţi-a plăcut doamna Papastergiu. Avem femei frumoase în Grecia. Dar ia-o uşor. Grecoaicele sunt pretenţioase.
– Multumesc de sfat!
– E târziu. Să ne întoarcem la casele noastre.
– Doar unii!
– Ce vrei să spui?
– Nimic. Cred că eu încă îmi mai caut locul…

6

Sună telefonul. Parcă acest coşmar nu se mai termină. Mârâie o înjurătură în barbă şi încearcă să localizeze sunetul. Nu este mobilul, ci telefonul fix din cameră.
– Da? mormăie ameţit.
– Stelios?
– Da!
– Stelios, dă-te jos din pat, fă un duş şi îmbracă-te. Te aştept jos în 10-15 minute. Te

rog, grăbeşte-te.
Rămâne cu receptorul în mână. De mult nu l-a mai luat cineva chiar aşa din scurt. Oare de când? Din armată? Sau fosta soacră? Nevasta? Vocea lui Iannis părea însă foarte îngrijorată, aşa încât se execută fără alte gânduri sau comentarii.
Încă e dimineaţă devreme şi e răcoare. În holul hotelului, grecul îl aşteaptă în picioare. Hainele mototolite şi ochii umflaţi. Este vizibil agitat. Îşi strâng mâinile în fugă.
– Hai la maşină. Îţi explic pe drum. Mergem la Katerini, la sediul central. Acolo au toate echipamentele necesare.
Automobilul este acelaşi. Iannis conduce atent, dar nervos. Priveşte fix, doar înainte. Geamul din stânga e deschis până jos şi curentul de aer le biciuie feţele forţându-l să se trezească mai repede.
– Te rog să mă scuzi pentru exprimare. Cred că am fost cam nepoliticos. M-a luat apa.
– Nu-i nimic. Dacă trebuie…
– Sunt cam surescitat!
– Ce s-a întâmplat?
– Au dispărut toţi.
– Care toţi?
– Toţi! Daniel Manole împreună cu Popescu şi nevastă sa; prietena victimei, Galia nu-mai-ştiu-cum şi, culmea, chiar şi Puşkin, tipul de la Serviciul Federal Rus.
– Unde au dispărut?
– Dacă aş şti, nu aş fi în starea asta!
– Am spus o tâmpenie. Scuze.
– Asta-i bună! Te mai şi scuzi.
– Cum ai aflat?
– Am trimis un coleg să-i convoace pe cei trei români azi pe la prânz la o discuţie finală. Mă gândeam că mai pică vreun indiciu. Nu mai erau acolo! Apoi am vrut să vorbesc şi cu Galia despre victimă şi barul din Bucureşti în care dansează. La Themis la recepţie mi-au spus că aseară târziu au plătit camerele şi după miezul nopţii şi-au încărcat bagajele în maşină şi au roit-o. Nu se ştie unde. Galia a plecat la o petrecere şi nu s-a mai întors la hotel. Evident că i-a prostit pe agenţii mei stagiari.
– Crezi că a vrut să se ascundă? Sau doar s-a distrat?
– Nu ştiu. Cert e că nu ştim unde se află acum.
– E încă devreme. Poate apare.
– Sper. Sunt îngrijorat. Nu şi-a luat bagajele şi nu s-a întors să se schimbe. Camera a fost plătită. A fugit sau a fost răpită?
– Nu văd nici un motiv de fugă!
– Nici eu. Îmi doresc să nu avem o a doua victimă.

– Doamne fereşte! Dar Galia nu avea nici o blană, nu văd mobilul.
– Criminalul poate crede că ştie prea multe. Dacă a intrat în panică, e în stare de orice gest.
– Dar ieşirile din ţară?
– Nu ştiu. Am încercat să blochez toate variantele, dar rămân destule neacoperite. Nu pot să-i emit mandat. Nu am motiv legal. Încă.
– Şi tipul de la Serviciul Federal?
– El a fost chiar simpatic. Mi-a trimis un e-mail pe adresa mea de la sediu: „Probleme urgente. Plec. Vă contactez cât pot de repede. Pe curând. Mihail Sergheevici Puşkin".
– Şi a plecat!
– Exact. Fără alt comentariu. Habar n-am de unde avea adresa de e-mail.
– S-a descurcat. Doar nu e secretă.
– Minunat! Acum am rămas singuri, fără nici un suspect.
– Aveai vreo bănuială legată de Puşkin?
– L-am verificat pe reţeaua noastră. La Interpol. Ca acoperire, este ziarist. De fapt este consilier pe probleme externe. Cunoaşte toată Europa şi şase limbi străine. Date prea multe nu am despre el. Nu mi se permite accesul mai adânc. Poate fi orice!
– Chiar contrabandist şi ucigaş?
– Nu fac presupuneri; oricum, nu aveam nimic împotriva lui. O fi fost chemat înapoi în Rusia. Poate că a renunţat la investigaţii.
– Mă îndoiesc. Iannis, crede-mă, fostul KGB nu renunţă prea uşor, chiar dacă acum îşi zice altfel. E sigur pe undeva prin jur. O să apară când nu ne aşteptăm.
Maşina intră în Katerini. Micul oraş este deja aglomerat şi poliţistul cuplează girofarul şi sirena. Sunetul ei lung răsună ca un cântec de jale.

Şalupa se apropie de ţărm.
Soarele arde. Nici un nor. Portul e încremenit. Insula Skiatos încă nu s-a trezit la viaţă. Ambarcaţiunea nu atrage atenţia prin nimic, are pavilion grecesc, este botezată Thalia şi are portul de înregistrare Pireu. Nu pare prea nouă. De altfel şi pe vopseaua albastră care o acoperă, ici-colo se zăresc pete de rugină, iar motorul duduie arătându-şi bătrâneţea. În cabina de comandă cu un geam crăpat şi un poster decolorat lipit pe o parte în chip de parasolar, se află un singur om, având un aer absolut obişnuit.
Mihail Sergheevici Puşkin stinge încă un Dunhill în scrumiera murdară din dreapta timonei şi se pregăteşte de acostare.
Să o cobor pe ţărm neobservată va fi mai greu decât a fost să o conving să urce pe

şalupă. Oricum, mai are câteva ore bune de somn. Va trebui să găsesc o metodă pentru ca manevra să nu pară suspectă. Dacă o fi cineva curios prin preajmă…
Într-o cabină confortabilă, Galia, îmbrăcată super elegant, dar cu părul în dezordine şi sandalele aruncate într un colţ, doarme adânc, ca după beţie. Ea nu a avut nici o vină, somniferul a doborât-o imediat.

În centrul de comunicaţii de la Katerini nu este prea multă lume şi e foarte linişte. Locotenentul s-a instalat în faţa unui computer şi tastează febril. Munteanu a rămas afară pe hol, la un sandviş cu multă pâine şi o cafea leşinată de la automat. Ar fi fost inutil să participe şi el la discuţie; nu înţelege greaca.
Iannis a conectat întreaga reţea audio-video.
– Puteţi să-mi spuneţi dacă au existat probleme noaptea trecută?
– La punctele de frontieră nu a fost semnalată nici una dintre persoanele căutate.
– Inclusiv aeroporturile?
– Bineînţeles.
– Pe mare?
– Traficul obişnuit. Nici o ieşire din apele teritoriale.
– Vase de croazieră?
– Nu a plecat nici unul încă. Au sosit şapte; unul la Salonic, două la…
– Nu mă interesează. Dar ambarcaţiuni de agrement?
– Doar în apele teritoriale.
– Nimic suspect?
– Nu. Sau poate doar…
– Te ascult.
– Clochard, înmatriculat la Nisa. A ieşit din port la 3 dimineaţa. Mi se pare cam devreme chiar şi pentru pescuit.
– Cine era la bord?
– Nu ştiu. Punctul de control doar l-a înregistrat!
– Cui aparţine?
– Unui cetăţean francez: Jacques Colbert.
– Din ce port a plecat?
– Din Halkidiki, portul de agreement Akti Sani.
– Poate fi urmărit prin radar?
– Bineînţeles. Să-l oprim?
– Nu încă. Nu ştiu exact cine se află la bord. Să nu comitem o eroare. Urmăriţi-l în continuare şi raportaţi dacă apare o altă navă.
– Căutaţi ceva anume?
– Nu. Din nefericire, nu ştiu ce caut.

– Vasul navighează încă în apele teritoriale. Nu se grăbeşte. Viteza constantă 16 noduri. Direcţia: sud. Va mai putea fi interceptat maximum opt ore. Ce facem?
– Nimic. Supravegheaţi-l discret. Revin cu precizări cât pot de repede.
– Am înţeles.
Iese din încăpere şi dă nas în nas cu Stelian care, plictisit, măsura holul cu paşi mici.
– Ai găsit ceva?
– Nu ştiu. Un iaht francez a plecat dintr-un port din Halkidiki acum câteva ore. În rest, nici o mişcare la frontiere.
– Se ascund pe undeva!
– Nu înţeleg. Pentru ce toată graba asta? De ce au dispărut cu toţii?
Munteanu ridică din umeri. Chiar nu e meseria mea! Oricât încerc eu să fac pe marele detectiv, am prea puţine cunoştinţe despre metodele poliţiei. Şi ce dacă am lucrat ca jurnalist, asta nu înseamnă că…?
Uşa se deschide din nou brusc şi un tânar i se adresează repezit grecului:
– Domnule, avem veşti.
Theodopoulos dispare înăuntru. Se întoarce peste mai puţin de un minut.
– Ei sunt!
– Cine?
– Cei doi, Popescu şi Manole. Am avut contact vizual. Au trecut pe lângă o vedetă militară. Au fost scanaţi şi le au comparat portretele. Ei sunt cu siguranţă.
– Dar de unde aveai pozele lor?
– De pe actele de identitate, le-am cerut de la servicul de evidenţă a populaţiei, de la Bucureşti. Mi le-au trimis pe loc.
– Incredibil! N-am ştiut că se poate.
– Se pot multe… tehnologia permite. Cu oamenii avem probleme.
– Aceeaşi poveste ca la noi!
– Ştiu, boala Balcanilor!
– I-au oprit?
– Nu. Vreau să le las senzaţia că nu i-am observat.
– Şi îi laşi să iasă din ţară?
– Dacă aş şti încotro navighează… Dar e mai bine să-i urmărim de la distanţă.
– Despre ceilalţi ai noutăţi?
– Nu. Sper că sunt undeva în Grecia. Puşkin se poate face nevăzut, e specialist. Galia rămâne problema. Mai aştept până seara şi, dacă nu apare, o dau în urmărire generală. Totuşi, în cazul ei nu am motive. E greu al naibii… Şi mai e şi sezon turistic!

Vasul Clochard este nou şi dotat cu aparatură de ultimă generaţie. O bijuterie albă, scumpă – comandă specială, cu livrare după şase luni – şi cu motoare puternice. Balustrade de inox şi geamuri fumurii. Un vis pentru cei săraci, o fiţă pentru cei bogaţi.

Şi Popescu e bogat, fără îndoială. Îşi mângâie bărbia şi coboară cozorocul şepcii, vizibil deranjat de soare. Priveşte fix înainte şi ochii de un gri-albăstrui au nuanţe metalice. O expresie rece şi impenetrabilă.

Un vagabond de lux pentru zile de vacanţă şi un mijloc de evadare rapidă în caz de urgenţă. Fără barca asta nu reuşeam să-l scot pe frate-su din mâna grecilor!

Îl conduce cu uşurinţă şi cu multă pricepere. Brusc se simte deconectat. Marea îl liniştеşte. Spaţiile deschise. Liberatea. Îşi luase brevetul de navigaţie cu vreo douăzeci de ani în urmă, pe vremea celuilalt regim. I-a cam speriat pe Dan şi pe Nora cu plecarea asta pripită, dar trebuia să încerce să-i scoată din ţară. Era sigur că la frontiera terestră sau la aeroporturi se putea găsi un pretext ca să fie opriţi. Vorbise la telefon cu avocatul lui. Daniel putea fi în orice clipă reţinut, pentru alte declaraţii, 24 sau 48 de ore. Singura soluţie era să-l scoată din ţară. El era capul familiei şi avea această răspundere.

Brusc, tresare. Prea târziu.

Observă vedeta militară foarte aproape. Prea aproape. Deşi radarul funcţiona perfect şi i-a indicat că se va întîlni cu o altă ambarcaţiune. Clipe de neatenţie. Totul se plăteşte. Orice mică bucurie. N-a mai avut timp să-i avertizeze pe cei doi fraţi care se prăjeau la soare pe şezlongurile de la prova. Sclipirea unui instrument optic pe puntea de comandă şi bănuiala că au fost identificaţi. Se joacă de-a şoarecele şi pisica pentru că nu ştiu exact pe cine caută. Dar până se vor hotărî, voi fi departe, Daniel poate să stea liniştit.

Arşiţa este la maximum. Atmosfera fierbinte e solidă. Nu se mai poate respira. Chiar şi briza anemică frige orice atinge în drumul ei. Obloanele s-au închis, aparatele de aer condiţionat funcţionează din plin, străzile sunt pustii şi terasele sunt goale. În port nu se mişcă nimic. Sau aproape nimic.

De pe un vas grecesc de pescuit, ancorat aproape de capătul cheiului, coboară cu un vaiet lung de jale, atârnată de un scripete neuns din război, o motocicletă cu ataş. Este, bineînţeles, veche şi are o culoare incertă, neatrăgătoare, un fel de negru revopsit cu zgârcenie. Este un IJ rusesc din anii ’70. În ataş, un personaj inert cu o şapcă albă pe ochi, doarme nepăsător. Nu se trezeşte nici măcar când motocicleta atinge solul cu o zguduitură. Un alt personaj cu haine banale de pescar, uzate şi murdare de ulei şi seu, coboară pe chei, dezleagă parâmele, se urcă în şa şi porneşte motocicleta după câteva rateuri gălăgioase…

Străzile din Skiatos sunt înguste. Moştenirea veneţiană. Rufe întinse la uscat de-a latul străzilor, la nivelul etajului unu şi ghivece cu muşcate. Jalnicul motor în doi timpi al motocicletei face un zgomot infernal. Mişa Puşkin este un pic crispat şi sub mustaţa de pescar grec au apărut broboane de sudoare.

Dar drumul în pantă nu este lung şi ajunge cu bine la adăpost, o casă albă aproape de vârful colinei. Obloanele sunt bătute în cuie şi clădirea pare părăsită. Galia, cu şapca pe ochi, nu s-a trezit. Deschide poarta şi intră cu motocicleta. Descuie casa. Se întoarce şi ridică, opintindu-se puţin, tânăra femeie. Intră înăuntru şi o aşază pe o canapea. Iese din nou şi ascunde motocicleta sub o prelată cojită şi decolorată. Reintră şi încuie uşa.

Interiorul pare la prima vedere la fel de vechi şi abandonat, dar în bucătărie tronează un frigider enorm foarte nou care zumzăie în surdină. Alături un cuptor cu microunde şi o plită electrică. O combină audio. Un amestec ciudat de vechituri prăfuite şi lucruri extrem de moderne. Temperatura este plăcută, aerul condiţionat o menţine la 18°C. Se întoarce la Galia, o aşază mai comod şi îi potriveşte capul pe o pernă moale. Scoate din frigider o sticlă de vin. Un Riesling alb de Africa de Sud. Sticla este rece şi se aburește la contactul cu aerul încăperii. Scoate un tirbuşon obosit, dintr-un sertar, pregăteşte un pahar de cristal ce fusese ascuns lângă altele în bufet. Scoate dopul şi aduce din camera de zi o geantă din care extrage un laptop. Îl deschide şi toarnă vinul în pahar. Încet. Îl umple doar două treimi. Cuplează computerul la internet şi soarbe prima gură din vinul rece. Accesează un site. O fereastră se deschide. Tastează cu o singură mână, în timp ce bea cu înghiţituri mici lichidul auriu. Am nevoie de un transfer. Skiatos. 7 ore. Confirmaţi. Apoi îşi mai toarnă un pahar şi se relaxează.

Pentru Stelian, o plimbare cu elicopterul pare o provocare mai mult decât tentantă.

– Are trei variante: Creta, Cipru sau Malta. Dar Creta e a noastră, deci mai rămân…

Motorul porneşte asurzitor. Aparatul este un Bell de patru locuri al Pazei de Coastă. În spatele piloţilor în uniformă s-au aşezat ei doi. Iannis îi face semn să-şi pună căştile. Reia fraza:

– Spuneam că va alege Cipru sau Malta.

Munteanu îl aprobă din cap printr-un gest mecanic. Nu a înţeles exact, dar nu are chef de prea multă conversaţie. Zborul cu elicopterul este o experienţă interesantă, dar goana asta frenetică după cei trei îi pare uşor lipsită de sens. Oricum, îi puteau urmări pe radar. De ce oare această nebunie?

– Ce crezi că vor face acum?

– Vor să se ascundă.

– Pe ce te bazezi?
– N-am nici o idee exactă. E clar că vor să scape din Grecia. Dar unde se vor duce…
– Eu cred că se vor întoarce în România. Ştiu bine că nu ai dovezi clare împotriva lui Manole. Popescu are mulţi bani, relaţii şi îl poate proteja cel mai bine acolo.
– E o variantă. Dar vreau să fiu sigur.
Stelian nu mai comentează. Dispariţia Galiei Kalughina şi mai ales a lui Puşkin îl îngrijorează cel mai mult. Cine poate garanta că acest Puşkin nu acţionează pe cont propriu într o reţea de contrabandă? În fond, e de-al casei, cunoaşte Rusia, are acces la informaţii, se mişcă repede. Foarte posibil să joace dublu.
Elicopterul survolează marea. Peisajul este superb, cerul senin, vizibilitatea maximă.
– Domnule Theodopoulos, Clochard a schimbat cursul. Acum navighează spre nord.
– Nord?! De ce naiba se întorc?! Chiar dacă bănuiesc că au fost reperaţi, nu înteleg…
– N-aş putea spune cine e şoarecele şi cine pisica, comentează Munteanu. Am o idee. Poţi să-mi faci legătura de aici cu acest număr din Bucureşti?
Îi arată o carte de vizită. Iannis nu comentează şi le explică piloţilor.
– Ai legătura. Sună, poţi vorbi.
– Mulţumesc.
Se mai aud două apeluri. Apoi o voce feminină răspunde în româneşte:
– Tarom, Serviciul „Rezervări“, bună ziua. Cu ce vă putem ajuta?
– Sărut-mâna. Munteanu sunt. Aş putea vorbi cu Delia?
– Imediat. Aşteptaţi o clipă.
Stelian s-a înveselit. Zâmbeşte satisfăcut grecului şi îi face cu ochiul. Elicopterul a schimbat cursul, dar zboară tot la înălţime mare.
– Da?
– Sărut-mâna. Stelian Munteanu sunt. Te-am deranjat?
– Deloc. Ce surpriză! Nu te-am mai auzit de mult. Ce s-a întâmplat?
– N-o să-ţi vină să crezi. Sunt într-un elicopter deasupra Mării Egee şi… Dar n-am timp acum, îţi povestesc la o cafea când mă întorc.
– Aşa spui întotdeauna. Şi niciodată nu te ţii de promisiune.
– Acum chiar am s-o fac!
– S-o vedem şi pe-asta! Ce ai nevoie?
– Trei pasageri: Nora şi Mircea Popescu, Daniel Manole. Ar trebui să figureze la un zbor spre Bucureşti în seara asta.
– Sunt cam mulţi Popeşti.

– Ar trebui să fie toţi trei la un loc…
– Am găsit! Cursa de Roma. Şi-au făcut rezervarea direct la Bucureşti, acum mai puţin de o oră. Telefonic, nu online. Au avut noroc sau relaţii, altfel nu prindeau locuri.
– Relaţii mari! Mersi mult. Te pup.
Legătura se întrerupe. Mulţumeşte în engleză piloţilor.
– Te ascult, Stelios.
– Cred că am găsit explicaţia! Poţi afla care e cel mai apropiat aeroport internaţional care în câteva ore are un zbor spre Roma?
– Roma?! Să verific.
Urmează o convorbire în greacă pe care Munteanu nu o înţelege, aşa încât încearcă să se bucure de peisaj. Marea liniştită şi albastră. Insule cu stânci înverzite şi plaje albicioase. Ambarcaţiuni ca nişte picături albe…
– Skiatos International. Cursa Olympic pleacă la 14.45. Care-i poanta?
– Onorabilii Popeşti au ales o rută ocolitoare. Vaporul până la Skiatos, apoi un zbor scurt la Roma, o pauză de cafea şi un alt zbor spre Bucureşti cu Tarom-ul. Un fel de zig-zag ca atunci când alergi, ferindu-te de rafala unei arme. Stupid, dar eficient.
– OK, dacă zici tu. Să mergem deci spre Skiatos. Îi vom intercepta acolo.

7

Amiaza a mai domolit canicula. Nu prea mult, dar destul ca proprietarii tavernelor să-şi facă apariţia cu aerul de abia treziţi din siestă şi pahare cu café-frappé în mâini. Au sosit şi doi, trei clienţi mai însetaţi. De sub o umbrelă multicoloră a unei terase din port, Puşkin observă prin binoclu apropierea unui iaht. Îngrijorarea începe să-l cuprindă; a recunoscut forma vasului. Rămâne cu binoclul la ochi până reuşeşte să citească numele înscris la babord: Clochard. Nu se aştepta la vizitatori. Mai ales la aceşti vizitatori!
Deodată un zgomot puternic izbucneşte printre cei câţiva nori nevinovaţi. Un elicopter al Pazei de Coastă traversează golful în mare viteză şi la înălţime mică, îndreptându-se spre interiorul insulei. Stârneşte valuri şi bărcile ancorate se clatină pe marea agitată. Pescăruşii ţipă speriaţi zburând în toate direcţiile. Clienţii de la

mese nu reacţionează.
Va ateriza la aeroport. S-a trezit într-un târziu şi poliţia. Cam multă lume se strânge pe aici. Se pregătește balul absolvenţilor?! O simplă coincidenţă sau o acţiune concertată?
Aruncă o bancnotă pe masă, înghite ultima gură de bere deja caldă şi dispare pe o străduţă îngustă înainte de a mai aştepta restul.
La barul de la „Plecări“, cei doi bărbaţi s-au aşezat într un colţ ferit. Fotolii adânci cu stofă verde închis. Două cafele negre, tradiţionale şi neatinse se răcesc pe masa rotundă de inox.
– Nu prea înţeleg nimic din plimbarea asta pe mare; şi a bătut joc de noi sau a urmărit altceva?
– Greu de spus deocamdată. Nu cred.
– Doar îşi imagina că îl puteai prinde oricând!
– Da, dar nu aveam suficiente motive. Cineva a câştigat timp. Dar pentru ce…
– Să recapitulăm, Iannis. Avem o tânără rusoaică, Tatiana Sevcenko, omorâtă pentru că ştia prea multe, o blană cu diamante ascunse în nasturi care se află la ipoteticul ucigaş şi o mulţime de suspecţi: Daniel Manole a revenit pe listă, urmează familia lui, cei doi Popeşti…
– Crezi că sunt complici? îl întrerupe grecul.
– Erau toţi trei pe iaht. Vom vedea. Urmează prietena Taniei, Galia Kalughina. A dispărut, a fost răpită sau se ascunde?
– Bănuiesc că a fost răpită. Este un personaj cheie. Sigur ştie mai multe decât spune. Poliţia noastră depune toate eforturile pentru găsirea ei.
– Rămâne Puşkin. Consilierul misterios. Eu l-aş pune în fruntea listei.
– Greu de crezut. Există referinţe despre el. Alesul meu e totuşi Daniel Manole. Înseamnă că cel de-al treilea, în acea seară…
– Ar putea fi totuşi Puşkin?
– Nu-l văd ucigaş! Chiar dacă ar putea juca dublu…
– Dar o complicitate Puşkin-Manole?
– Plus cei doi Popeşti? Despre nevastă-sa încă nu ştim nimic. Totuşi prea seamănă a conspiraţie mondială!
O voce anunţă în greacă şi italiană decolarea unui avion.
– E zborul tău, Stelios. Stai cu ochii pe ei. Curând vei avea veşti de la mine. La Roma ai transferul aranjat. Drum bun!
Îşi strâng mâinile cu fermitate ca doi camarazi de front. Gestul e un pic patetic şi Munteanu se simte ridicol, dar e prea obosit să se controleze. Mârâie în barbă şi nu comentează. Constată brusc că nu are bagaje. Au rămas în cameră la Elektra Beach. Renunţă să mai deschidă discuţia. Poliţia grecească i le va trimite cu siguranţă. Un-

deva. La Bucureşti, probabil. Mai face un semn cu mâna ca de La revedere şi intră pe poarta de îmbarcare.

La Fiumicino e aglomeraţie mare şi foarte cald. Chiar dacă fumatul este interzis, aerul e încărcat de mirosuri amestecate – mâncare fierbinte de fast food, haine transpirate, parfumuri scumpe, tutun din ţigări neaprinse şi hârtie tipărită. Împreună cu rumoarea continuă şi umezeala din atmosferă creează o senzaţie de disconfort. Munteanu se mai foieşte o dată pe scaunul tare, încercând să-şi găsească o poziţie cât mai comodă pentru a mai aţipi câteva minute.

– Ce surpriză să vă revăd, domnule poliţist!

Tresare. Surpriză, pe naiba! Că doar nu mă ascundeam! Ştia că vor apărea, dar nu se aştepta să fie acostat. Mircea Popescu îl priveşte fix în ochi fără să-i întindă mâna.

– V-aţi întrerupt concediul agitat pentru o scurtă escală la Roma, în drumul spre patrie?

Nu prea are chef de glume, aşa că îi întoarce privirea şi răspunde sec:

– Vă urmăream!

Bărbatul nu se aştepta la un răspuns atât de direct şi nu ripostează prompt. Stelian îi observă pe o bancă mai în faţă pe ceilalţi doi membri ai familiei. Tac şi privesc. Este momentul să contraatace.

– N-am vrut să vă întrerupem mica promenadă pe mare şi ne-am păstrat la distanţă, dar acum nu aveam unde să mă ascund. Sala nu e prea mare.

– Să înţeleg că ne aşteaptă un comitet de primire pe Otopeni?

– Ştiţi bine că nu. Doar aveţi relaţii mari – parcă aşa ziceaţi.

– Domnule Munteanu, ar fi păcat să continuăm acest stil de discuţie în forţă. Dacă de la Skiatos până aici ne-am ignorat, poate în acest zbor vom comunica în mod cordial.

– Nu eu am impus acest stil, domnule Popescu. Sincer să fiu, nu ştiu despre ce am putea discuta, facem parte din lumi diferite. Avem metode diferite şi valori diferite!

– Cum doriţi!

Face stânga-mprejur şi se aşază lângă soţie şi cumnat. Stelian simte că îl cam lasă nervii; oboseala şi stresul ultimelor zile îşi spun cuvântul. Poate nu era cazul să fie atât de brutal. De ce oare a trebuit să pice tocmai pe mine? Sunt oare ghinionist?! Nu puteam să am un concediu liniştit, fără griji?… Fără alergătură. Fără şefi. La Bucureşti va scăpa de caz; vor găsi probabil un ofiţer operativ care să continue ancheta.

Fără să vrea, îi revin în minte valurile de la Paralia suprapuse peste chipul frumoasei grecoaice. Fotoliile colorate, albastrul mării, ochii şi părul negru, buzele…

– Pasagerii pentru zborul Tarom în direcţia Bucureşti-Otopeni sunt invitaţi pentru îmbarcare la poarta 14.

Se ridică în picioare cu o înjurătură molfăită printre dinţi. Aţipise.

În rebotezatul Aeroport Internaţional Henri Coandă, la terminalul nou, de la „Sosiri", Toni Demetriade aruncă guma de mestecat în coşul înalt de tablă. Nu îl poate întâmpina molfăind. Şi oricum nu mai are nici un gust. Deja e doar cauciuc. Este în civil, cămaşă verde cu mânecă scurtă şi pantaloni de in tot de un verde-închis, dar poartă şi un sacou subţire kaki, care îi maschează tocul pistolului. L a luat din obişnuinţă; nu are nici un motiv să creadă că ar avea nevoie de armă. Pe Munteanu îl ştie din vedere, aşa încât nu a fost nevoie să-i scrie numele pe vreo tăbliţă sau foaie de carton.

Avionul de Roma a aterizat şi au început să apară pasagerii. Bărbatul pe care îl aştepta apare transpirat şi uşor răvăşit, cu o geantă ieftină de fâş pe umăr.

– Domnul Munteanu?

– Eu.

– Inspector Demetriade.

Îşi strâng mâinile. Tânărul poliţist îi zâmbeşte profesional.

– Îmi pare bine. Nu mă prezint pentru că mă cunoaşteţi. Aveţi o maşină?

– Evident.

Cuvântul îl plesneşte în cap şi vrea să dea o replică usturătoare. Se uită la el cu o privire tăioasă. Dar îi trece într o clipă. În fond, tânărul inspector nu are nici o vină că el a traversat jumate de Mediterană ca să alerge trei bezmetici.

– Mă bucur.

– Să mergem.

– Vă urmez!

– Nu aveţi alte bagaje?

– Nu, au rămas undeva în Grecia, la un hotel.

Demetriade nu comentează. Îl vede nervos şi tace.

În parcare, Stelian observă cu coada ochiului cum familia Popescu se îmbarcă într-un somptuos BMW X5 negru, cu şofer. Mircea Popescu, de departe, îi face un semn de salut în batjocură. Trânteşte cu năduf uşa Daciei şi îşi pune centura. Înăuntru toate plasticele s-au încins. Deschide geamul învârtind manivela.

– Nu meritam şi eu o maşină mai nouă şi cu aer?

– Îmi pare rău, nu am reuşit să prind un Logan.

– Super. Ca să simt că m-am întors acasă…

– Nu ştiu dacă este cel mai fericit moment să vă raportez, dar am două veşti. Ca de obicei, una bună şi una…

Stelian îl priveşte lung. Conduce sigur şi atent o Dacie 1310 break, bătrână şi albă. Şoseaua spre Bucureşti este încă aglomerată.

– Mă bucur că mai sunt şi veşti bune. Te ascult. Cea bună întâi.

– Zilele cât aţi stat la Paralia nu vi se scad din concediu; chiar şi cele petrecute înainte de începerea anchetei.

– Superb. Şi cea proastă? Doar totul se plăteşte.

– Cea proastă e că vă veţi ocupa în continuare de caz. Am fost numit să vă asist. Şeful a zis că imediat ce se finalizează ancheta vă dă cât concediu doriţi, chiar şi o lună.

– Am mai auzit povestea asta.

– Bănuiam că n-o să vă placă, dar am zis că e mai bine să ştiţi din seara asta.

– Nu crezi totuşi că nu sunt prea specialist pentru o crimă?

– Tocmai de aceea vom lucra împreună.

Munteanu oftează din rărunchi.

– Bine. Dacă tot suntem o echipă, hai să renunţăm la persoana a doua plural. Eu sunt Stelică.

– Ok. Toni. Pe la cât să vă iau, pardon, să te iau mâine dimineaţă? La nouă jumătate e-n regulă?

– Da, la nouă jumate.

Şi se lasă liniştea. Pe întuneric, Bucureştiul nu mai pare atât de murdar şi zgomotos. Luminile portocalii ale străzii, reclamele de pe clădiri şi farurile maşinilor se amestecă într-un mozaic ameţitor şi neclar. Simte că iar aţipeşte.

8

E dimineaţă şi e linişte. O linişte largă, lungă, adâncă. Din cele în care auzi motorul frigiderului de la vecinii de palier sau scâncetul unui bebeluş înfometat la patru sau cinci etaje mai jos. De afară se aud zgomote ale străzii şi atât. Claxoane, vorbe înfundate, câini care latră. Nu sună nici un telefon. După un lung şir de dimineţi, prima în care nu sună nimeni. Aproape ireal. Munteanu se ridică din pat cu voluptate. Apartamentul este foarte mic. Două camere, confort 2. Unu şi trei sferturi, mai curând! Etajul 7. Bloc de prin anii ’70, doar garsoniere şi două camere, opt pe

palier, unsprezece niveluri (P + 10!), trei scări. Mulţi bătrâni. Pensionari săraci. Orăşenii inventaţi de Ceauşescu, masele largi de oameni ai muncii de la cozile la lapte ambalat în pungă de plastic sau pui sub formă de Fraţii Petreuş. Acum nu mai au serviciu şi nu mai au cozi. Dar nici bani!

Dă o tură prin baia cu faianţă veche de treizeci de ani, prin bucătăria de unu jumate pe unu şi se întoarce în dormitorul cu pereţii albi şi patul răvăşit – de fapt o canapea extensibilă pe care o strânge când are musafiri ca să pară camera mai mare. Are senzaţia că poate să facă ce vrea, chiar să se arunce din nou în pat. Oboseala se mai simte undeva adânc prin corp. Ce naiba se întâmplă cu viaţa mea?! Unde-i locul meu? Ce ar trebui să aleg?… Apar ca într-un film iubirile trecute, Lulu cu zâmbetul ei de cinci ani, acum prin străinătate cu mama ei, înfrângerile şi clipele de extaz. Munca de acum. Care-l nemulţumeşte. Am fost un rebel. Munca la stat mă omoară. Editura pe care a părăsit-o. Visele şi poveştile cărţilor apărute. Proiectele. Se priveşte lung în oglinda de pe uşa dulapului. Oftează. Să le luăm pe rând. Ancheta. Eleni? Undeva va trebui să apară demisia… Din nou editor? Jurnalist?… Stop!

Sare în picioare. Se spală rapid cu apă rece, pune două felii de pâine la prăjit şi un ibric mic cu apă pentru cafea, fără zahăr. Constată că în şifonier mai are haine călcate (Ce bine că a fost tanti Gica, în lipsa mea, pe aici!), alege un costum gri, sobru. Afară se anunţă o zi caniculară şi plină de praf. O să transpir la greu în maşina aia nenorocită! Plus şantierele Bucureştiului pline de mizerie! Mănâncă două sandvişuri cu caşcaval şi şuncă, savurează cafeaua tare şi amară. Acum e gata. Priveşte ceasul: nouă şi douăzeci. La fix!

În faţa blocului, doi pensionari cu haine cenuşii şi sacoşele aproape goale, discută despre întreţinere. Îi salută şi primeşte tradiţionalul răspuns: Să trăieşti, vecine! Toni Demetriade sprijină aceeaşi Dacie care, acum, la lumina zilei, pare şi mai obosită.

– ’Neaţa! Ai dormit bine?

– Excelent, dar nu cred că îmi ajunge. Altă maşină mai de Doamne-ajută n-ai găsit?

– N-avem. Oricum, lucrăm sub acoperire.

– Halal acoperire! Lasă vraja… Încotro?

– La şefu’ cel mare.

Urcă în maşină. Demetriade extrage din torpedou un pachet învelit în plastic. Îl desface rapid.

– Stelian, cred că ăsta ţi-ar fi de folos în anumite situaţii.

Îi întinde un Beretta cu ţeava scurtă, automatic, într-un toc de piele uşor uzat.

– E o prostie. Nu port armă. Toni, eu nici măcar nu sunt poliţist.

– Sorry. Şefu’ a zis să ţi-o dau. Acum nu mai eşti în concediu. În plus, se pot întâm-

pla multe pe-aici; e bine să fii prevăzător. Ştii, e bine să nu avem surprize, mai ales după o crimă cu implicaţii internaţionale.

Munteanu ridică din umeri.

– Dacă-i ordin…

– Cu plăcere? continuă Demetriade. Să lăsăm plăcerea pentru rentierii bogaţi!

Apoi brusc îşi dă seama că a fost cam impertinent şi tace. Tot timpul mă ia gura pe dinainte!

Stelian alungă din nou gândul demisiei. Nu acum. Mai târziu! Aşteaptă. Va veni vremea… Fixează tocul la centură şi cântăreşte pistolul în palmă.

– E bine echilibrat. Cândva am fost pasionat de tir. Era prin liceu…

– Ştiu, ţi-am citit dosarul.

– Asta-i bună! Unde vă credeţi, la Securitate?!

Demetriade râde cu jumătate de gură.

– Era nevoie. Doar suntem în echipă. Dar să lăsăm amintirile. Mai bine noutăţile.

– Scuză-mă, Toni. Mă apucaseră nostalgiile. Te ascult.

Maşina se strecoară printre blocuri, iese în şoseaua Pantelimon pe lângă spital şi accelerează.

– Gaşca lui Popescu s-a blindat. Avocaţii sunt pe metereze, deocamdată nu-i putem atinge. La Montmartre totul este ok. Nimic dubios, nici apă în băutură, nici carne stricată, nici usturoi n-au mâncat… Nu avem de ce să ne legăm. Şi acum bomba: aseară s-a întors în România şi Galia Kalughina.

– Pe unde?

– Prin Ruse. Cei de la graniţă nu au reţinut-o.

– Bine, dar dispăruse în Grecia.

– Ştiu povestea.

– Şi atunci, ce-a păţit?

– Explicaţia ei a fost copilărească. A plecat de la petrecere cu un tip şi, pentru că era obosită, a adormit. S-a trezit în Bulgaria, pe litoral, la Zlatni Piasati.

– Ce-i aia?

– Nisipurile de Aur. E foarte la modă acum. Un fel de Mamaia în nordul portului Varna.

– Absolut stupid şi neverosimil. Şi de la Nisipurile de Aur?

– Culmea! Barul Montmartre a trimis o maşină să o recupereze. E plin de români, ruşi şi nemţi pe acolo. De la hotelul Berlin Golden Beach. Avea camera plătită pentru două zile.

– Nu pot să cred. Sună ca un film prost. A declarat ceva?

– Da, că nu îşi aminteşte nimic!

– Superb! Nu înţeleg ce se întâmplă! Cred că îmi scapă ceva! Totul e fără sens.

Toni nu mai răspunde. Circulaţia e deja foarte greoaie. Se schimbă şinele de tramvai pe Ştefan cel Mare şi pasajele sunt blocate.
La sediu nu au prea mult noroc. Comisarul şef Asaftei a fost chemat de urgenţă la minister.
– Şi atunci ce facem, Toni?
– Un parc, un muzeu?
– Crede-mă, n-am chef de băşcălie!
– O cafea?
– De acord.
Deşi căldura încearcă să topească totul, centrul Bucureştiului este animat. Intră la pizzeria de vis-à-vis de Hotel Bulevard. Unde fusese Delta Dunării pe vremuri, îşi aminteşte Stelian. Ce cozi erau aici pentru un pic de peşte proaspăt! Că altfel nu găseai decât tradiţionala cutie de sardine în sos tomat.
Spaţiul este generos, clienţi puţini şi, cel mai important, instalaţia de aer condiţionat funcţionează perfect.
– Parcă nu îţi mai vine să ieşi de aici. Ce comandăm?
– Toni, eu vreau doar un capuccino.
– La fel.
Chelnerul se retrage.
– Dacă şefu' tot nu a vrut să mă vadă la faţă, nu putem găsi altceva de făcut?
– Am date despre cei doi Popeşti.
Bagă mâna în buzunarul de la piept al hainei şi scoate un teanc nu foarte gros de foi albe pliate în trei.
– Ai aici un rezumat despre fiecare. Le citeşti acum?
– Nu. Voiam doar să ştiu câteva lucruri. Aţi aflat ce învârte Mircea Popescu?
– Vârful aisbergului e cunoscut. Are multe firme de import-export. În principal materiale tipografice: hârtie, cerneluri şi utilaje poligrafice second-hand din Franţa. Aduce hârtie din Slovacia şi de la Chişinău…
– Chişinău?!
– Da, chiar acum este plecat la Chişinău. A luat un avion de dimineaţă.
– Cam intempestivă plecarea, nu crezi?
– Nu aveam motive să-l oprim. Cumnatul lui, Daniel Manole, e în ţară.
– Altceva?
– Este reprezentantul unor producători de cerneală din Germania; mai are o firmă mixtă cu Franţa care face şi ceva turism.
– Dar iahtul cu care se plimba prin Grecia?
– Nu este al lui. Patronul barului Montmartre, un francez, Jacques Colbert, este proprietarul vasului.

– Deci se cunosc?
– Fără doar şi poate. Bănuim că au şi afaceri împreună. Oricum, Popescu are relaţii la nivel înalt. Am fost sfătuit să nu facem valuri până nu aflăm ceva concret. Se pare că ţine foarte tare la familie şi e în stare de orice dacă îl călcăm pe bătături.
– Am constatat la Paralia. Mi-a făcut propuneri şi, pentru că am refuzat, a trecut la ameninţări. Mi-e profund nesuferit.
– Tuturor le este antipatic. Dar este foarte periculos! Deocamdată, plutim în ceaţă.
– O singură nedumerire am: Nora Popescu, nevasta lui. Pe ceilalţi doi i-am cunoscut şi mi-am făcut o imagine, dar această femeie a stat foarte retrasă.
– Se pare că ăsta e stilul ei sau poate i s-a impus acest rol.
Toni frunzăreşte foile şi citeşte de pe una dintre ele.
– Nora Popescu, născută Manole. Treizeci şi cinci de ani. Licenţiată în drept a Universităţii din Bucureşti. Specializare în drept comunitar la Paris şi la Hanovra, membră a Baroului Bucureşti. S-a căsătorit acum nouă ani cu Mircea Popescu. Până acum cinci ani a profesat, dar la un moment dat, subit, şi-a închis cabinetul.
– Şi a rămas doar nevastă?
– Aşa se pare.
– Dar copii?
– Nu au. Există o poveste despre o sarcină pierdută care ar fi lăsat sechele.
– Şi din acel moment a abandonat munca?
– Nu neapărat.
– Atunci?
– Căsnicia asta seamănă prea mult a contract.
– În ce sens?
– Familia Manole este săracă. Popescu i-a ajutat să facă şcoală. Nu sunt din Bucureşti. Părinţii lor sunt din Alexandria. Oraş mic de câmpie. şomaj.
– Deci şi-a dorit nevastă tânără şi frumoasă pe care şi a cumpărat-o din provincie!
– O exprimare cam brutală, Stelică!
– Dar reală!
Se opreşte şi aprinde o ţigară. Pufăie de două ori şi o stinge. Trebuie să mă las urgent!
– O singură întrebare majoră mă frământă: ce a făcut Popescu înainte de ’89?
– Există date. A lucrat în Centrala Celulozei şi Hârtiei din Ministerul Economiei Forestiere şi Materialelor de Construcţii. Şef de serviciu şi apoi director adjunct.
– Clasic. Apoi şi-a folosit relaţiile pentru a demara afacerile.
– Stelică, lucrurile sunt destul de tenebroase. Se zvoneşte că ar fi implicat şi în finanţarea unui partid politic nu foarte potolit. Ştii tu, ăştia care fac mult zgomot ca să atragă poporul.

– Scuză-mă, Toni, dar dacă şi la poliţie tot cu zvonuri lucrăm, e nasol!
Începe să râdă.
– Şi cine conduce barul?
– Asta era surpriza pentru diseară. La ora 21.30 ne aşteaptă Ionel Pavel, directorul de la Montmartre. Bem un păhărel şi discutăm despre bar şi fete!
– Bar şi fete!? Interesante subiecte.
– Are şi munca asta mici plăceri. Cam rare!
– Superb. Bineînţeles că s-a pregătit şi nu-l vom surprinde cu nimic.
– Nici o grijă. Oricum fusese anunţat că venim.
– Interesantă conexiunea asta. Popescu face afaceri cu Franţa. Partenerul lui are un bar în Bucureşti, cumnatul său se îndrăgosteşte lulea la Paralia de o dansatoare de la bar pe care nu a cunoscut-o până atunci şi, deodată, se hotărăsc să fugă în Franţa. Nu ţi se pare că pute?
– Pute. Totuşi, e posibil ca Daniel Manole să nu frecventeze barurile şi cluburile de noapte.
– Sigur, e la fel de studios ca soră-sa care, după un început senzaţional de carieră, renunţă brusc.
– Şi ce poate fi asta, şefu' Stelică?
– Poate fi prostie, interes sau şantaj. Ipoteza cu prostia cade, mai rămân celelalte două: interesul economic sau un mic şantaj. Un mic-mare şantaj! De altfel, unde poate fi găsită această Nora Popescu?
– Am adresa ei. În Băneasa. Ieri a sosit din călătorie, soţul e la Chişinău, Daniel locuieşte în oraş; deci în mod sigur e acasă. E abia 11 şi 10. Să o sun?
– Aş prefera să nu!
– Am înţeles. La drum.

Un Opel Astra Caravan alb coboară cu viteză mică serpentinele dinspre Poiană spre Braşov. Nu e ultimul model şi e murdar de praf şi noroi. Şoseaua e liberă. Asfaltul impecabil. Mişa Puşkin e cam obosit şi nemulţumit. A încercat să lege câteva indicii, a vizitat două persoane, dar fără rezultat. Deocamdată.
Se aude un pocnet şi parbrizul înfloreşte. Recunoaşte zgomotul şi simte pericolul. Nu vede nici o maşină în jur. Într-o fracţiune de secundă accelerează. N-are rost să rişte; atacatorul este bine mascat şi până îl descoperă, al doilea glonţ s-ar putea să-l lovească în plin. Mâna dreaptă părăseşte schimbătorul de viteze şi scoate Glock-ul de 10 mm., cu ţeavă lungă, din torpedou. Îl armează luând o clipă mâinile de pe volan şi îl lasă pe scaunul din dreapta. Din fericire a fost prevăzător. Atacatorul e un ţintaş slab şi s-a grăbit sau a avut o armă imprecisă. Dar dacă ar fi să se ia după bănuieli, nu e vorba de un ţintaş slab. E posibil ca arma să fi fost un revolver de cal-

ibru mic folosit de la distanţă prea mare. Din nou linişte. Şoseaua tot pustie.
A ajuns în faţă la Hotelul Aro. Parchează, pune piedica şi introduce pistolul în tocul de sub braţ. Mai bine să-l am la îndemână! Aruncă o ultimă privire în jur şi intră în bar. O votcă scurtă îl poate calma. Nu se aştepta să fie atacat. A fost o mişcare pe care nu a anticipat-o. A fost un avertisment sau o operaţiune ratată? Adversarul lui devine nervos şi poate greşi. Exact ca la şah. Îl voi aştepta să greşească.

9

Vila cu două etaje şi acoperiş de ţiglă roşie, somptuoasă, dar fără a fi opulentă, se zăreşte în spatele unui gard înalt de beton. Pipera a ajuns cetatea îmbogăţiţilor după Revoluţie. Astea-s noile ziduri ale Berlinului. Cele ridicate de capitalism.
Brr… Am ajuns nostalgic comunist, eu care făceam pe marele liberal. Opresc în dreptul porţii metalice. O cameră video şi un interfon. Stelian coboară din Dacie şi apasă butonul de apel. Puteau să aibă de-alea ca-n filmele americane. Să apeşi din maşină.
– Da?
– Sărut-mâna. Mă numesc Munteanu, de la poliţie. Soţul dumneavoastră m-a cunoscut la Paralia. E vorba de fratele dumneavoastră, Daniel Manole. Mă ocup de anchetă.
– Nu sunt doamna Popescu. Aşteptaţi o clipă să-i transmit.
Munteanu îşi şterge transpiraţia de pe frunte. Soarele a ajuns la zenit. Na, minune! Au şi servitoare! Are o senzaţie de film prost, cu mafioţi şi împuşcături. E gata să renunţe, când poarta se pune în mişcare.
O curte imensă. Parchează în stânga clădirii, sub câţiva meri tineri. Aleile şi zona pentru maşini sunt pavate cu dale hexagonale colorate; printre ele pomi fructiferi şi tufe de trandafiri; lămpi de grădină de înălţimi diferite întregesc decorul. Totul are gust, discreţie şi sobrietate. Clădirea este albă şi nu are nici un fel de zorzoane. La intrare, pe trepte, îi aşteaptă o femeie tânără. Munteanu păşeşte ezitant, încercând să-şi aducă aminte dacă a cunoscut-o sau nu pe Nora Popescu la Paralia. Cred că nu. Probabil că fizionomia asemănătoare cu a lui Daniel mă derutează. Toni îl ur-

meazã la un pas în spate.
– Bună ziua, domnilor. Eu sunt Nora Popescu. Cu ce vă pot fi de folos?
O apariţie la fel de sobră ca şi curtea vilei: fustă gri-deschis, bluză albă, un colier de perle, machiaj discret, părul castaniu-deschis şi strâns la spate. Stelian este convins că nu a mai întâlnit această femeie.
– Sărut-mâna, doamnă. Sunt Stelian Munteanu, iar el este colegul meu, Toni Demetriade. Voiam să schimbăm câteva cuvinte legate de incidentul – ca să-i spun aşa – din Paralia. Desigur, dacă nu vă deranjăm.
– Nici un deranj. Poftiţi înăuntru.
Un hol alb cu puţine piese de mobilier sculptat, un cuier şi un cufăr vechi. Apoi un salon mare, luminos, cu o bibliotecă imensă, din stejar negru, pe un perete întreg, plină ochi cu volume; un şemineu modern în partea opusă, fotolii şi canapele din piele maro întunecat, o masă cu un televizor uriaş. O altă măsuţă cu băuturi, cafea şi sărăţele.
– Luaţi loc. O cafea?
Nu aşteaptă răspunsul şi, cu gesturi calme, toarnă în trei ceşti de porţelan alb. Atmosfera e plăcută şi Munteanu se destinde. Îi revine în cap cafeaua de la Eleni în noaptea aceea tîrzie la Salonic. Nora Popescu zâmbeşte direct şi inocent; Stelică simte cum, încet, o aruncă în categoria personajelor pozitive. O piele albă, ochi căprui, buze subţiri cu ruj roz, mâini îngrijite cu unghiile date cu ojă discretă, tot roz. Se scutură din reverie şi constată brusc că nu ştie ce vrea s-o întrebe.
– N-am vrut să vă deranjăm, dar poate ne daţi câteva lămuriri.
– Cu cea mai mare plăcere. Din nefericire, ştiu prea puţine despre activităţile lui Mircea. Iar Dan nu prea ne vizitează des.
– Stimată doamnă, vă închipuiţi desigur că plecarea dumneavoastră precipitată din Grecia nu a rezolvat lucrurile.
– Fără îndoială. Dar noi credem în nevinovăţia lui Daniel şi soţul meu a considerat că lucrurile se vor rezolva în mod fericit în România.
– Doamnă, nu suntem niciunul dintre noi naivi. Autorităţile greceşti v-au lăsat să plecaţi. Eram în elicopterul care a survolat vasul. Soţul dumneavoastră crede că folosindu-şi relaţiile poate muşamaliza totul. Dar e prea târziu. O anchetă internaţională intră automat sub supravegherea Interpol.
– Nu comentez.
– Ok. Am să vă întreb atunci numai lucruri concrete.
– Vă ascult.
– Când a cunoscut-o Daniel Manole pe victimă?
– Nu ştiu exact. Dar cred că la Paralia. Până atunci nu a pomenit niciodată nimic de ea.

– Asta înseamnă că nu a frecventat deloc clubul Montmartre?
– Frecventat?! Nu! Dan nu se înţelege nemaipomenit cu Mircea şi evită orice posibilă întâlnire cu el.
– Deci domnul Popescu se ducea adesea în acel loc?
– Da. Se cunoaşte cu patronul localului, Jacques Colbert. Au afaceri împreună. Dar nu pot să vă spun exact ce. Nu m-a interesat acest lucru!
– Acum este în ţară domnul Colbert?
– Din câte ştiu, nu. Dar barul are un director executiv şi, în plus, avocatul nostru este şi împuternicitul lui Colbert.
– Ne puteţi da coordonatele lui?
– Desigur. Se numeşte Marcel Dumitru.
Deschide o casetă, lucrată în metal şi aşezată pe pardoseală lângă ea, caută o clipă şi le întinde o carte de vizită. Parcă o avea pregătită!
– Poftiţi. Puteţi să sunaţi şi pe mobil. Îi transmiteţi că eu v-am dat numărul. În general nu îl dă nimănui.
– Doamnă Popescu, vă mulţumesc, dar numărul îl puteam afla şi noi.
Îşi dă seama că a fost grosolan. Oboseala şi nervii. Îmi lipseşte o relaţie stabilă şi multe zile de concediu. Adică sex, piscină şi cocktailuri! Şi un alt job: rentier…
– Scuzaţi-mă. N-am vrut să fiu nepoliticos. Domnul Dumitru era următorul pe lista noastră, cu atât mai mult cu cât vă reprezintă atât pe dumneavoastră, cât şi pe Colbert. Poate ştie mai multe despre întregul caz.
– Domnilor, Marcel Dumitru mi-a fost coleg de facultate. La recomandarea mea l-a angajat Mircea.
– Şi domnul Colbert? Cum l-a găsit?
– Nu ştiu. Nu l-am cunoscut pe domnul Colbert.
– Nu l-aţi văzut niciodată?
– Nu. Când vine în România stă doar câteva ore. Se întâlneşte cu Mircea şi apoi pleacă repede.
– O cunoaşteţi pe victimă?
– Numai din povestite. Nici eu nu am fost la clubul Montmartre. Dan mi-a vorbit despre ea, când ne aflam la Paralia. Era foarte surescitat şi entuziasmat. Dar am crezut că e doar un foc de paie. Iubiri de-o vară la mare…
– Daniel avea vreo prietenă înainte de Tania?
– Cred că nu. Sau se despărţiseră… Nu ţin minte. Îmi cereţi să ştiu prea multe, domnilor. Fratele meu nu îmi povesteşte chiar totul.
– Soţul dumneavoastră nu i-a propus niciodată să lucreze împreună?
– Nu. V-am spus că nu prea se înţeleg. Dan vrea să reuşească prin forţe proprii.
– Fără supărare, doamnă, dar povestea asta e deja clasică.

Nora Popescu zâmbeşte strâmb.
– Clasică sau nu, în cazul acesta e adevărată. Oricum, eu nu cunosc nici o prietenă stabilă a fratelui meu.
– Şi totuşi, bănuielile planează asupra domnului Manole.
– Dovezile sunt circumstanţiale. Nu aveţi mobilul crimei. Nu puteţi dovedi că Dan a folosit otravă; nu avea de unde să o procure, în plus a fost foarte sincer şi cooperant cu autorităţile.
– Cunoaşteţi detaliile!
– Mircea le-a aflat. În plus, au scris mult şi ziarele. Moartea acelei fete a fost, în mod nefericit, asociată cu legătura dintre ei. Evident că a fost pomenit şi soţul meu.
– Scuzaţi-mă, doamnă, dar „asociată“ este un termen eufemistic. Chiar dacă nu a fost găsit încă un mobil plauzibil, Daniel Manole este suspectul numărul unu.
– Cum doriţi, domnilor!
Discuţia s-a încheiat neplăcut. Se salută cu răceală şi bărbaţii părăsesc clădirea. Toni porneşte tacticos motorul şi cuplează marşarierul. Poarta se deschide.
– Ai cam scrântit-o spre sfârşit, şefu'.
– Aiurea, ifose de bogătaşi.
– Trebuie să recunoşti că tipa e ok. Deşteaptă şi frumoasă.
– Şi de ce toate femeile deştepte şi frumoase se mărită cu indivizi bogaţi, bătrâni şi urâţi? Trăim într-o succesiune de clişee!
– Păi, încearcă şi tu! Prea tânăr nu eşti, nici bogat, urât… aşa şi aşa…
Munteanu mârâie.
– Iar avem chef de glume!
– N-ai zis nimic de pietre. De ce?
– M-am gândit că e bine să tac şi să aştept. Nu ştim exact cine ştie şi cine nu!
– Daniel Manole a aflat în Grecia. Crezi că nu i-a spus soră-sii?
– Prefer să-i las pe ei să vorbească şi să acţioneze.
– Mi-a plăcut chestia cu Interpolul!
– Am aruncat-o la derută. Ea nu a pomenit nimic de haina de blană. A spus că nu avea nici mobil şi totuşi şase diamante mari sunt un motiv serios, Toni! Poţi ucide şi pentru mai puţin de două milioane de euro!
– Recunoaşte că Daniel nu e criminalul. Nu avea cum să ascundă dovezile. Poate fi complice. E clar că a existat un al treilea.
– Pentru postul de „al treilea“ avem destui candidaţi! Am început să ameţesc căutîndu-l pe acest al treilea!
– Unde mergem, şefu'?
– Fără periuţe, Toni. Termină cu prostia asta cu şefu! Du-mă la o cârciumă ieftină şi cu aer condiţionat. Dacia asta e infernală. Şi aş vrea să mănânc o ciorbă bună!

– Ok, boss!
– Termină şi vezi-ţi de condus!

Şi la Salonic e miezul zilei. Temperatura a depăşit 40oC la umbră. Străzile sunt pustii. Chiar şi turiştii s-au ascuns. Clădirile şi asfaltul sunt fierbinţi.
Eleni Papastergiu a venit de la Universitate şi se bucură de un duş prelungit. Până seara la ora 19 nu mai are nici o întâlnire în oraş. Iese din baie într-un enorm prosop roz şi pufos şi, în picioarele goale, intră în bucătărie. Pe gresia răcoroasă se imprimă urmele ude ale paşilor ei. Îi este sete şi îşi toarnă un nectar de portocale luat din frigider. Aruncă şi două cuburi de gheaţă.
Aude soneria telefonului şi după al treilea apel se cuplează automat faxul. Se aşază în fotoliu şi aşteaptă. După aproximativ un minut transmisia se încheie. Ia foaia şi se aruncă neglijent într-un fotoliu colorat.

Către doamna Eleni Papastergiu,
Universitatea din Salonic, Catedra de mineralogie

Stimată Doamnă,
Fiind la curent cu ancheta desfăşurată de autorităţile greceşti din Paralia împreună cu delegatul român, vă comunicăm dorinţa noastră de a ne sprijini în elucidarea mai multor aspecte legate de sustragerile din zăcămintele de la Tarniţa. În acest sens, vă rugăm să primiţi invitaţia noastră cu caracter de maximă urgenţă de a ne vizita la sediul nostru de la Moscova, de unde vă vom însoţi în zona de extracţie. Menţionăm că vom suporta integral cheltuielile de transport, cazare, masă şi o diurnă la standarde internaţionale. Deplasarea nu va dura mai mult de trei zile.
În speranţa unui răspuns pozitiv, aşteptăm o veste de la dvs., cât mai repede cu putinţă pentru a stabili toate detaliile.
Cu mulţumiri,
Director,
Dr. ing. Valeri Ripkin

Priveşte nedumerită antetul foii: Federaţia Rusă. Agenţia Naţională de Protecţie şi Valorificare a Resurselor Subsolului. Apoi adresa, telefoane, fax şi e-mail. Nu cunoştea această instituţie, dar cu toate reformele astea din ţările foste comuniste, instituţiile guvernamentale îşi schimbă des numele şi sediul. Îşi consultă agenda şi constată cu bucurie că poate lipsi chiar o săptămână fără să se întâmple ceva grav. Cursurile se pot recupera. Un pic de aventură în miez de vară e binevenită. Măcar la Moscova trebuie să fie mai răcoare. Deschide computerul ca să le răspundă cu

un e-mail.

10

Soarele asfinţeşte. Câţiva nori pufoşi s-au colorat în nuanţe de roşu. Un apus frumos în prăfuitul Bucureşti. Clubul-bar Montmartre este o construcţie fără personalitate. E o clădire urâtă, pătrată, masivă, probabil ceva vechi adaptat pentru noile cerinţe. Un corp administrativ al unei baze sportive sau un fost depozit. Reclama luminoasă este puternică, mare şi intermitentă. Multicoloră. De prost gust. La intrare, un bodyguard le cere legitimaţiile de membri, dar se mulţumeşte şi cu cele de la poliţie. Directorul Ionel Pavel îi aşteaptă. Este un bărbat chel, cu faţa ro[ie şi buze groase. Un om rotund şi mic. Încăperea în care se află este şi ea mică şi fără ferestre.

– Bună seara. Vă aşteptam.

– Bună seara, domnule Pavel.

– Luaţi loc, domnilor. Nu vă mai prezentaţi. Am aflat cine sunteţi. Ce vreţi să vă arăt sau să ştiţi?

– Am să fiu cât mai scurt. Când l-aţi văzut ultima oară pe Jacques Colbert?

Bărbatul mic şi chel oftează. Nu are chiar un aer nesuferit; pare obosit şi puţin depăşit de evenimente, aduce au un amestec de şef de sală şi contabil şef.

-Domnilor, nu l-am văzut niciodată pe domnul Colbert!

Surpriza este totală. Politiştii rămân cu gura căscată:

– Cum niciodată?!

– Aşa a fost convenţia. Nu se întâlneşte decât cu avocatul lui, Marcel Dumitru, şi cu Mircea Popescu, cu care are afaceri. Eu primesc instrucţiuni scrise sau prin avocat.

– Nu vi se pare ciudat?

– Am un salariu bun şi am învăţat să nu pun întrebări. În plus, nu am făcut nimic alături de lege. Şi nici nu mi s a cerut vreodată să fac.

– Nici nu am insinuat asta. Mi se pare doar curios…

– La câte sunt curioase în ţara asta, una în plus nu mai contează.

Munteanu schimbă subiectul:

– Aveţi clienţi mulţi?

– Vara, mai mult pe terasă. Pe perioada verii fetele îşi iau concediu prin rotaţie.
– Aveţi multe din străinătate?
– Opt. Dansează câte două sau câte patru pe seară. Toate din fosta Uniune Sovietică.
– Dar romance?
– Nu. Sunt mai scumpe. Şi, în plus, asta a fost indicaţia patronului.
– Cum adică?
– Mi-a cerut să nu angajez romance.
– De ce?
– Nu ştiu. Cred că a vrut să ţină familiile departe. Nu am comentat.
– Interesant. Ştiţi dacă domnul Colbert are afaceri cu spaţiul ex-sovietic?
– Aţi pus o întrebare inutilă! Nu am de unde să ştiu şi nici nu mă interesează.
– Când se întoarce la serviciu Galia Kalughina?
– Este încă în concediu. Revine de luni. Dar mi-a promis că trece astă seară pe aici, aşa încât puteţi vorbi cu ea.
– V-a comunicat la ce oră?
– Nu, dar trebuie să apară.
– De ce aţi trimis o maşină după ea?
– Ne-a sunat. Era speriată. Domnul avocat Dumitru era aici şi a luat această hotărâre. M-am supus. De altfel şi eu aş fi făcut la fel. E omul nostru, e normal să-l ajutăm. Prietenul ei, Doru, care este bodyguard la noi, s-a dus cu o maşină să o aducă de la Nisipurile de Aur. Era la un hotel.
– Doru?
– Doru Stan. E student la drept, ID la o particulară şi lucrează la noi.
– Român?
– Da, în afară de dansatoare, tot personalul e român.
– Ce ştiţi de plecarea fetelor în Franţa?
– Domnul Colbert a aranjat nişte vizionări. Două fete au obţinut contracte şi lucrează acolo. Doar Tania s-a dus de vreo două, trei ori, Dumnezeu să o ierte. Pe durate scurte. Nu ştiu de ce nu a stat mai mult. Nu mi-a povestit şi nu am întrebat-o. Urma Galia şi încă o fată, Milena.
– Milena e aici?
– Nu, a plecat acasă, în Estonia, la părinţi.
– Când era planificată plecarea?
– La începutul lunii. Dar se pare că pentru Galia lucrurile s-au aranjat mai repede. Azi am primit un e-mail de la patron. S-ar putea să plece mâine sau poimâine pentru vreo două zile, ca să se întoarcă până luni.
– Ce înseamnă „s-ar putea“?

– Şefu' mi-a zis să fie pregătită. O să-i trimită biletele de avion.
– Este perfect. Vă mulţumim. Putem aştepta pe terasă?
– Desigur. Doriţi ceva de băut?
– Nu.
– Câte o bere fără alcool?
– De acord. Vă mulţumim. Bună seara.
Se aşază la o masă rotundă cu două scaune, sub o umbrelă roşie. Chelnerul vine imediat şi le aduce berile la gheaţă, pahare şi o scrumieră. Doar câteva mese sunt ocupate. Rămân singuri.
– Le-a cam luat pe nu şi nu ştiu în braţe, nu ţi se pare?
– Omul vrea să iasă la pensie liniştit.
– Se strânge cercul, nu ţi se pare?
– Ba da. Dacă n-a mers cu Tania, poate reuşeşte cu Galia. Parcă aş fi făcut versuri.
– O s-o arestezi?
– Aşa ar trebui, dar nu avem nici o dovadă.
– Şi atunci?
– Du-te la sediu. Ia legătura cu Franţa şi comunică-le să-l caute pe Jacques Colbert. Dă-l în urmărire pe avocat, dacă azi nu era de găsit, mâine nici atât nu va fi. Află unde este Popescu. De Galia Kalughina mă ocup eu. Oricum, să fie şi ea sub observaţie. Şeful mare ar trebui să ne mai dea nişte oameni.
– Îl conving eu. Mă descurc.
– Dacă ai vreo noutate, anunţă-mă la orice oră, am telefonul deschis. Dacă nu, vino să mă iei mâine la opt.
– La opt?
– Da. Avem mult de alergat şi va fi o zi lungă.
– Ok. Îţi las maşina?
– Nu, o să iau un taxi. Noapte bună, Toni!
– Noapte bună!
– Aaa, şi încă ceva, Toni!
– Da.
– Convinge-l pe comisar să ne dea o altă maşină! Te rog…
– Promit!
Dispare în parcare.

Jacques Sardi savurează un pastis. În cafeneaua lui favorită, La Belle Parisienne, sunt doar obişnuiţii locului. În seara asta a scăpat de recepţiile pline de cucoane cu brăţări de aur şi diamante. Pe ecranul televizorului se derulează anunţurile pentru curse. Toţi tac şi în acest moment sună telefonul. Merde. Voiam să fiu atent şi eu.

Iar n-o să am rezultatele. Ceilalţi îl privesc încruntaţi, dar trebuie să răspundă:
– Oui…
Vocea de la celălalt capăt este extenuată şi enervată.
– Sardi, avem ceva nou. Diamante. O afacere ameţită cu o crimă în Grecia. O filieră ruso-română. Mişcă-ţi fundul încoace şi mai lasă doamnele.
– Nu sunt cu nici o doamnă. Stăteam la un pahar.
– Dă-l pe gât şi plimbă-ţi fundul încoace. E vorba de vreo şase diamante cât nuca.
– Merde! Am pornit.
Termină din două înghiţituri mici paharul, îşi salută cunoscuţii şi, cu gesturi sigure, dar nu foarte grăbite, porneşte spre maşină. Se anunţă un caz interesant – şase diamante cât nuca – doar ora e uşor nepotrivită. Nu te apuci de treabă la 11 noaptea!

– Ne întâlnim din nou, domnule Munteanu.
Galia îl priveşte stând în picioare lângă masă, cu un zâmbet uşor amuzat şi superior.
– Bună seara. Mi-aţi reţinut numele?
– Nu tocmai. L-am întrebat pe director cum vă numiţi.
– Dar cunoaşteţi deosebit de bine limba română!
– Mi-am dorit să o învăţ. M-a ajutat prietenul meu.
– Luaţi loc!
– Aveam altă propunere. Eu mi-am rezolvat problemele aici. Haideţi la mine. Stăm în linişte de vorbă, fără să ne deranjeze nimeni.
Ezită, dar propunerea este tentantă. Muzica l-a obosit. Galia zâmbeşte uşor în colţul buzelor.
– Nu vă temeţi, domnule poliţist, nu vă fac nici un rău.
– Discuţia s-ar putea să fie neplăcută. Un teren neutru era mai potrivit.
– Să lăsăm înfloriturile, domnule Munteanu. Şi eu mi am ratat concediul, nu numai dumneavoastră. Înainte de a mă chema la poliţie, o discuţie între patru ochi nu poate fi decât binevenită.
– Nu ştiu dacă intră în uzanţele profesiei!
– Lăsaţi că nici dumneavoastră nu sunteţi prea poliţist! Deci se poate.
– Bine, aşa să fie.
Se ridică de la masă şi ies amândoi. Galia are o Dacie, dar o Dacie Logan roşie. Se aşază la volan şi porneşte cu mişcări foarte sigure şi fireşti. Munteanu simte că a luat o hotărâre cam pripită. Femeia de lângă el a folosit un parfum plăcut şi sobru. Un Chanel probabil, un Chanel Chance… E îmbrăcată elegant şi decent cu pantaloni lungi bleumarin şi o bluză albă. Nu prea seamănă cu petrecăreaţa de la

Paralia. Maşina rulează pe Ştefan cel Mare, traversează pasajul şi continuă pe Mihai Bravu. Oraşul este încă animat, deşi cozile lungi de vehicule s-au subţiat. Pe Stelian îl cuprinde moleşeala şi dorul de nisipul Paraliei. Brusc îi revine în minte chipul grecoaicei din Salonic, mintea îi zboară aiurea…

– Am ajuns.

Se află pe Călăraşi, la doi paşi de Piaţa Hurmuzachi, Muncii, Vergului sau cum s-o mai numi acum. Parchează la stradă şi intră într-un bloc.

– Am aici un apartament mic de două camere.

– Închiriat?

– Nu, l-am cumpărat.

– Se câştigă bine din dans. Un apartament aici e destul de scump.

– Am avut o ocazie.

– Cu banii jos?

– Nu. Cu un credit!

Descuie şi îl invită în living.

– Luaţi loc pe canapea. Mă schimb şi vin imediat.

Camera este aranjată cu gust şi fără risipă. O canapea şi două fotolii, măsuţa cu sticle şi pahare, un telefon, o mică bibliotecă, un lampadar. Nimic scump. Pe pereţi două desene în tuş înrămate şi o fotografie a Galiei, probabil la o prezentare de modă. În bibliotecă, două, trei bibelouri de porţelan alb, un sfeşnic de bronz cu două braţe cu lumânări, câteva fotografii mai mici cu grupuri de persoane. Într-un colţ, o diplomă scrisă în limba rusă. Priveşte atent, cu tot spiritul detectivistic de care este capabil, dar nu reuşeşte să vadă nimic suspect, nimic scump sau disonant cu restul. Nici măcar combina muzicală nu pare nouă. Începe să se întrebe dacă nu şi-a format o părere greşită despre dansatoarea petrecăreaţă de la Paralia. Primele impresii te pot înşela. Îşi toarnă un strop de coniac, care este chiar Metaxa, şi poftеşte la o ţigară, dar în cameră nu se simte nici un pic de miros de fum. Renunţă. Pachetul de Dunhill de pe o etajeră i-a făcut cu ochiul şi îi revine brusc în minte chipul banal al lui Mişa Puşkin. Fumează aceeaşi marcă de ţigări ca şi kaghebistul.

Exact atunci îşi face apariţia ea. El rămâne fără suflare şi gestul reflex este de a-şi lărgi nodul de la cravată. Galia poartă un halat de mătase bordo scurt şi decoltat. Şi, după toate aparenţele, nu mai are nici un alt element vestimentar pe ea. Stinge plafoniera şi aprinde o lampă cu picior. Lumină difuză. Abajur portocaliu. Nu spune nimic. Îşi toarnă un deget de votcă dintr-o sticlă începută şi aprinde o ţigară cu o brichetă aurie. Smirnoff şi Dunhill. Munteanu o devorează cu ochii mari şi mai gustă din pahar o gură de coniac. Se îneacă şi paharul tremură. Galia se aşază lângă el pe canapea. Bărbatul constată că are un corp superb, bine proporţionat,

cu o piele maro, bronzată şi aparent foarte fină. Îşi plimbă ochii cu neruşinare. Şi roşeşte când îşi dă seama de asta. Ochii îi fug în decolteul femeii. Printre reverele halatului sânii ca două cupe mari de şampanie îl ameţesc şi îl îmbie.

– Am putea să trecem la persoana a doua singular?

Cuvintele răsună ca nişte lovituri de gong. Femeia îi zâmbeşte larg şi se apropie mai mult. Ciocneşte paharul ei de al lui. Şi nu îl depărtează.

– Noroc.

Îi revin în cap amintiri într-o succesiune rapidă şi ciudată. Liceu, facultate, căsnicia ratată… Prostii! Parfumul Galiei îl doboară. Halatul de mătase foşneşte parşiv şi alunecă încet. Formele femeii răsar cu fiecare clipă. Ochii lor se privesc cu poftă abia stăpânită. E din ce în ce mai aproape şi se întreabă ce motiv ar avea să-i reziste. În afară de faptul că e suspectă de complicitate la crimă şi contrabandă cu diamante. Dar, la naiba, toţi suntem oameni! Buzele lor se ating şi o aromă proaspătă îl cuprinde. Rece şi cald. Fierbinte. Întinde mâna spre ea. Halatul alunecă mai mult…

– V-am prins!

Tresar amândoi ca dintr-un vis urât. Stropi de coniac şi votca se întind pe haine şi pe canapea. Un bărbat foarte înalt, cu un combinezon negru, plin de insigne şi blazoane, îi ameninţă cu un baston de cauciuc şi un spray lacrimogen.

– De-aia ai plecat aşa de repede de la bar?! Voiai să te pui bine cu poliţia?!

Munteanu este în plin coşmar. Cu câteva secunde în urmă săruta o femeie superbă, iar acum e ameninţat de un malac furibund.

– Treci şi îmbracă-te. Pentru dumnealui am o lecţie s-o ţină minte toată viaţa.

– Doru, potoleşte-te! E o prostie!

Începe să înţeleagă sau măcar să bănuiască. Secundele plutesc în aer. Înscenare sau nu, situaţia este foarte delicată. Bărbatul furios mai face un pas. Delicată şi extrem de periculoasă. Galia se ridică şi încearcă să se interpună. Doru o îmbrânceşte într-un fotoliu. Stelian caută cu înfrigurare o soluţie. Schimbându-şi poziţia pe canapeaua comodă, simte cum ceva îl înghiontește la brâu în stânga. Brusc începe să zâmbească, mâna stângă face o mişcare scurtă sub sacou, se aude un clic metalic şi bodyguardul ajuns la un pas de Munteanu se propteşte cu pieptul într un Beretta 87 Cheetah semiautomat, cu ţeava scurtă şi prăsele de lemn. O jucărie mai mult decât eficace la jumătate de metru! Bărbatul lasă bastonul să cadă pe jos. Apoi sprayul. Ochii i se dilată grotesc de uimire şi încearcă să facă un pas înapoi.

– Tare mi-ar plăcea să-ţi spun ca-n filmele americane, „freeze“, stimabile!

Bărbatul în combinezon nu-l aude şi, privindu-l în ochi ca în transă, mai face un pas înapoi.

Ridică pistolul până la nivelul feţei şi ocheşte cu amândouă mâinile. Munteanu chiar se întreabă dacă va trebui să folosească arma pentru a-l opri din fugă.

– Uşurel, uşurel. Cum spunea şi domnu', ar fi bine să rămîi nemişcat. Nu complica lucrurile mai mult decât sunt.

Din uşa rămasă deschisă, Toni îl ameninţă zâmbind ironic cu o armă identică.

– A sosit şi cavaleria?

– Mai mulţi decât te aştepţi!

Doru se prăbuşeşte în fotoliu. În cameră intră cinci bărbaţi, dintre care trei în uniformă. Cătuşele metalice sunt la vedere.

– Băieţi, săltaţi-i! Şi doamna, şi domnul. Şefu', am o surpriză pentru tine.

Stelian se linişteşte încet, pune piedica şi introduce arma la loc, în toc. Nu credeam că voi avea nevoie vreodată să o folosesc ca să mă apăr. Abia atunci observă că al doilea bărbat în civil este Iannis Theodopoulos, care îi întinde mâna.

11

În clădirea Inspectoratului General mai sunt destule lumini aprinse, deşi noaptea a trecut de jumătate. Ba chiar o geană de lumină rozaliu-albăstrie anunţă o nouă dimineaţă. Pe străzi e linişte şi pustiu. Reclamele sunt stinse şi oraşul este cenuşiu. Semafoarele clipesc galben obsedant. Doar câţiva trecători matinali, foarte grăbiţi. La etajul trei, sala de consiliu luminată a giorno pare asemeni unui câmp de luptă: pahare de plastic, sandvişuri, notesuri şi pixuri, laptopuri, planşe cu schiţe, două hărţi şi, nu în cele din urmă, şase bărbaţi. Cei trei în civil sunt, bineînţeles, Munteanu, Demetriade şi Theodopoulos. Ceilalţi trei sunt în uniforma poliţiei române. Stelică îşi freacă palmele de faţă şi simte o nevoie acută de a-şi turna un pahar de apă minerală în cap.

– Mai doreşte cineva cafea? întreabă un agent.

Nu răspunde nimeni.

– Toni, du-te acasă şi dormi. Rămân cu Iannis. Azi va fi o zi nesuferită. Măcar tu să fii odihnit.

Nu comentează, dar când să iasă, uşa se deschide şi intră boss-ul. Comisarul şef Asaftei ascunde cu dibăcie nemulţumirea că s-a trezit prea devreme. Ca şi faptul că a avut un scurt conflict cu tovarăşa de viaţă în legătură cu modul în care trebuie aplicată educaţia şi cultivat respectul celor mici – acum mari – de către părinţi.

– Bună dimineaţa, domnilor. Noutăţi?
Schimbă registrul şi i se adresează lui Theodopoulos în engleză.
– Bine aţi venit în România. Sperăm să ne vizitaţi şi cu ocazii mai plăcute.
Iannis mormăie nişte mulţumiri. Şi el este cam ameţit.
– Nu vă reţin. Voiam doar să ştiţi că puteţi conta pe tot sprijinul meu. Stelică, verifică e-mail-ul. S-ar putea să fi sosit informaţiile despre Colbert. Inspectorul Sardi de la Poliţia judiciară pariziană, secţia obiecte de artă şi bijuterii, a preluat cazul nostru. Vă doresc baftă. Dacă aveţi nevoie de ceva, sunt în biroul meu.
Şi dispare. Nimeni nu comentează nimic. Toni salută apatic. Iese şi el. Ceilalţi agenţi încep să strângă resturile de peste tot. Într-un colţ, Stelică şi Iannis se aşază pe două fotolii maronii şi roase, de pe vremea răposatului regim.
– Mă derutează personajele astea noi, Stelios!
– Te referi la bodyguard?
– Nu neapărat. Pur şi simplu s-ar putea să fie gelos. Galia este o femeie pentru care poţi să ataci chiar şi un poliţist.
– Oare?
– Să zicem. Chiar dacă este implicat, nu el e personajul cheie. Alţii sunt creierele.
– Popescu şi gaşca lui de la Montmartre, în frunte cu misteriosul Colbert. Nici Nora Popescu nu mi-a părut sinceră până la capăt.
– Avocatul este cheia! L-a văzut cineva? Există?
– Bineînţeles. Avem biografia lui, diplome şi fotografii. A fost plecat cu Popescu la Chişinău.
– Sincer să fiu, triunghiul Popescu – Colbert – Dumitru ascunde un mister. De ce oare Colbert nu se întâlneşte cu directorul său la bar, ci doar cu avocatul şi cu Popescu?
– Se întâmplă. Dacă omul e prea ocupat!
– Nu. Prea multă fereală.
– Şi atunci care este concluzia ta?
– Eu cred că avocatul nu există!
– Nu înţeleg. Avem toate datele posibile şi imposibile despre el.
– Totul se poate fabrica. Cred că avocatul este, de fapt, Colbert.
– Imposibil, Iannis! Avocatul Marcel Dumitru este român. Nu putem confunda un român cu un francez.
– Atunci există posibilitatea inversă. Avocatul Dumitru s-a metamorfozat în Colbert. Pe acest francez nu l-a văzut nimeni, niciodată.
– Nu văd motivul. Şi, în plus, e acelaşi lucru – nu poţi convinge pe nimeni că un român poate juca perfect un rol de nativ francez. Aici nu e vorba doar de limbă…
– Motivul? O acoperire cu o cetăţenie străină în caz că în România apar probleme.

Proprietăţi, avere în Franţa pentru momentul retragerii. În plus, partenerii de afaceri cu diamante probabil sunt francezi, un conaţional prezintă mult mai multă încredere.
– Probabil. Noi, românii, nu avem o faimă prea bună în privinţa corectitudinii în afaceri.
– Nu am vrut să spun asta, Stelios.
– Nu-i nevoie să o spui. O ştim cu toţii.
Se ridică, face câţiva paşi şi se aşază în dreptul unui laptop deschis.
– Acum ne vom lămuri.
Tastează codul personal de acces. Are într-adevăr un e-mail cu mai multe ataşamente, de la poliţia franceză. Descarcă totul şi îi face semn lui Iannis să se apropie.
Agenţii au terminat de strâns şi de aranjat hârtiile în dosare.
– Mulţumesc. Vă chem când tragem o concluzie.
Au rămas singuri. Afară, cerul începe să se coloreze în vişiniu. Trecătorii şi automobilele au început să invadeze străzile. Deschide fişierul colbert.doc. Pagina apare pe ecran. O fotografie veche din perioada hippy, cu plete şi ochelari, uşor neclară. Apoi text.
– Imposibil! Data naşterii 21 martie 1951?! Nu se poate!
– Ipoteza ta, Iannis, se clatină. Marcel Dumitru nu are nici 40 de ani. A fost coleg de facultate cu Nora Popescu.
– Ne întoarcem la întrebarea fundamentală: ce a fost întâi, oul sau găina? Adică, aici la noi, francezul sau românul?
– Cred că ne cramponăm de un amănunt. Pentru \nceput ar fi bine să-l găsim pe oricare dintre ei. Ne lipseşte un capăt al firului. Oricare capăt!
Pe ecran se succed date biografice: născut în Normandia, la Rouen, şcoala elementară şi liceul în Rouen, contabil la firma Jean Rance & Cie, director pentru dezvoltare, apartament în arondismentul 14 din Paris, un altul la Marsilia, firmă de import-export, afaceri în ţări africane şi Europa de Est.
– Atenţie, Stelios! În 1990 vine în România unde înfiinţează mai multe firme. Sprijină mai mulţi tineri absolvenţi şi studenţi români să obţină burse şi stagii de pregătire în Franţa!
– Dar nu cunoaştem numele celor care au beneficiat!
– Avem firma care a sponsorizat. Se pot trimite e-mailuri la secretariatele facultăţilor!
– De ce oare mi se pare că ne complicăm?
– Perfect. Mă opresc. Recapitulez şi ascultă-mă atent. Un tânăr francez soseşte în România, are bani, face afaceri pe muchie, câştigă şi mai mulţi bani. Evident afaceri şi bani de la bugetul statului. Ca să se acopere, oferă burse! O întâlneşte pe Nora

Popescu, află că soţul ei lucrează cu Rusia. Îl cunoaşte. Se asociază. Pornesc barul împreună ca o acoperire, iar în spate fac trafic cu diamante.
– Nu ţine, Iannis. E simplist. „Un tânăr om de afaceri francez“ devine brusc un şi mai tânăr student român. În plus, în acea perioadă Nora nu era căsătorită cu Popescu.
– Corect. Totuşi, flerul îmi spune că acest Colbert este, de fapt, altcineva.
– Totuşi mi-ar plăcea să ştiu cine le aştepta pe fete în Franţa.
– Care fete?
– Dansatoarele care ajungeau cu hainele de blană.
– În mod normal, Colbert sau un alt om de-al lui.
– Deci există posibilitatea ca Galia să-l cunoască. Dacă a fost la Paris înseamnă că e posibil să se fi întâlnit. După o noapte în arest ar putea fi mai sinceră.
– Dar am altă întrebare, mai gravă. Unde se află acum cei doi Popeşti şi avocatul? Au revenit în ţară?
Stelică îngheaţă. Uitase de ei. Ridică receptorul telefonului şi cere poliţia de frontieră.
– Sunt Munteanu. Domnule inspector şef, ştiţi problema mea. Mircea Popescu şi Marcel Dumitru. Puteţi să mi spuneţi unde se mai află? Au reintrat în ţară?
– Imediat. Verificăm acum.
Se lasă o clipă de linişte. Apoi se aude vocea pe speaker:
– Domnule Munteanu, datele mele sunt stranii, dar vi le comunic. După ce s-au îmbarcat la Otopeni într-o cursă Tarom de Chişinău, au renunţat şi au debarcat la escala de la Iaşi.
– Deci nu au ieşit deloc din ţară?
– Aparent, exact aşa s-a întâmplat. Ciudat să te răzgândeşti după o oră de zbor şi cu toate formalităţile de ieşire din ţară făcute.
– Şi nu au continuat drumul cu maşina sau cu trenul?
– Nu. Nu sunt înregistraţi nicăieri la graniţa cu Republica Moldova. Au rămas în ţară. Dar… Staţi, o secundă! Marcel Dumitru apare cu o înregistrare azi!
– Azi? Unde?
– Da, ora 0.21. La Vama Turnu.
– Era singur?
– Nu ştiu. Am avut consemn să-l monitorizăm, nu să l reţinem. Nu am alte date, autovehicul şi eventuali alţi pasageri. E grav?
– Foarte grav, domnule inspector şef!
– Verific şi vă anunţ dacă obţin alte rezultate, domnule Munteanu.
– Vă mulţumesc. Vă rog să vă grăbiţi.
– Vom face tot ce depinde de noi. Dar nu putem reţine sau chestiona persoane care

părăsesc ţara, fără a avea un ordin scris, clar şi explicit. La revedere.
Trânteşte telefonul în furcă.
– Iannis, avem o problemă. Cursa continuă. Avocatul nostru a întins-o din ţară la miezul nopţii! Acum poate fi deja în Austria.
Exact atunci prima rază de soare a dimineţii îl izbeşte în ochi.

Mişa Puşkin manevrează cu multă virtuozitate şi dezinvoltură un aparat de ras din metal. Ca un balerin de la Bolşoi. Alături, pe etajera din baie, o ceaşcă de ceai fierbinte Earl Grey şi un Dunhill aprins, pe muchia unei scrumiere. A terminat. Se admiră în oglindă şi îşi toarnă câteva picături de Old Spice în palme. Se tamponează pe faţă şi se întoarce în cameră cu ţigara în mână. Camera este spaţioasă şi mobila albă. Hotel scump. Hotel Anna. De fapt, la Viena toate hotelurile sunt scumpe, dar acesta este în plus foarte discret şi la doi paşi de Prater. Dacă nu apare nimic neprevăzut îşi poate oferi o lungă plimbare în celebrul parc de distracţii. O cursă lungă cu roata mare, o repriză de tir pentru un ursuleţ de pluş, apoi un şniţel şi o cafea bună într-un bistro de cartier.
Alege un pantalon şi o cămaşă gri-deschis. Aşază tocul de piele la subraţ şi Glock-ul îi dă mai multă linişte şi bună dispoziţie. Peste cămaşă aruncă o vestă subţire, albastră, ca să mascheze arma. Culege cheile maşinii, telefonul plat, ţigările şi o brichetă, încuie şi coboară în hol. Înainte de toate, un mic dejun ar fi recomandabil. Lasă cheia de la cameră şi face un pas spre sala de mese. Un tânăr de la recepţie, cu un zâmbet profesional întins pe toată faţa, îi taie calea.
– Domnul Puşkin?
– Eu.
– Aţi primit un mesaj.
şi îi întinde o coală de fax. Au preferat să nu mă sune. Vechile obiceiuri. Siguranţa înainte de orice. Se aşază pe unul dintre fotolii. Pe foaie sunt doar două fraze în rusă:
Haina se află la Pressbaum, prima ieşire de pe A1 spre Salzburg; pensiunea Parzer – din centru, 100 m la stânga.
Problema grecoaicei o rezolvăm în dimineaţa aceasta.

Împăturește coala în patru şi o pune cu grijă în buzunar. O s-o distrug la masă. Se pare că voi lua micul dejun la Pressbaum. Am rămas fără promenadă în Viena…

Un Tupolev 154 al Aeroflot aterizează în siguranţă pe Şeremetievo 2. Bătrâna aeronavă este doar pe jumătate plină. Eleni strânge cele două reviste cumpărate la plecare şi le îndeasă în geanta de mână. Zborul a fost uşor şi fără incidente. A mân-

cat puţin şi a aţipit vreo oră. Acum e în plină formă. Un autobuz îi aşteaptă la coborârea din avion. Îşi recuperează valiza şi pregăteşte paşaportul. La ghişeul patru, Cetăţeni străini, sunt doar câteva persoane la coadă. Nu şi-a dorit neapărat această excursie la Moscova, dar poate va găsi timp să viziteze şi muzeele. Au trecut cinci sau şase ani de când nu a mai fost invitată în Rusia; din perioada când ultimele exploatări au fost închise.

– Doamna Eleni Papastergiu din Salonic, Grecia?

Se întoarce brusc. Doi bărbaţi în costume sobre, negre. I s-au adresat în engleză. Zâmbesc sec şi feţele le sunt de gheaţă.

– Eu sunt.

– Vă rugăm să ne urmaţi.

– Bine, dar… S-a întâmplat ceva?

– Nu putem să discutăm aici, doamnă. Vă rugăm să ne urmaţi.

– Unde?

– Nu vă temeţi. Vom lămuri totul în biroul comandantului aeroportului.

Se supune fără alte comentarii. Aventura rusă a început brusc.

Două vehicule parchează în dreptul reşedinţei Popescu. O adevărată desfăşurare de forţe. Un microbuz alb VW Transporter Syncro din care coboară rapid, dar în liniște, şase mascaţi de la „Intervenţie rapidă“, un Passat cu doi agenţi în uniformă, comisarul-şef Asaftei şi poliţistul grec. Peste două minute eterna şi obosita Dacie a lui Toni, avându-l ca unic pasager pe Munteanu, opreşte lângă celelalte. Mascaţii ocupă poziţii în jurul proprietăţii. Ceilalţi se aşază în faţa porţii, care se deschide neaşteptat de repede.

În curte îi aşteaptă trei persoane uşor speriate: un bărbat şi două femei; dar nici unul nu este dintre cei căutaţi.

– Sunt comisarul-şef Asaftei. Avem mandat de percheziţie.

Le răspunde o femeie între două vârste:

– Sunt menajera. Domnul şi doamna Popescu nu sunt acasă.

– Când au plecat?

Stelian deja cască în barbă; prevăzuse acest deznodământ. Era de aşteptat. Cei de la frontieră îi comunicaseră că Dumitru nu era singur în maşină. Era însoţit de o femeie.

– Domnul Mircea este la Chişinău, iar doamna a plecat azi-noapte cu domnul avocat.

– V-a comunicat destinaţia?

– Nu, doamna m-a rugat să-i fac repede o valiză cu haine pentru câteva zile. A zis că a intervenit ceva grav şi că mă sună după-masă, ca să-mi dea alte indicaţii.

– Avea şi vreo haină de blană pe ea? intervine Munteanu. Sau în valiză?
– Blană?! Vara?! Nu.
– Mulţumesc. Putem să plecăm.
Asaftei îl priveşte nedumerit; la fel şi poliţistul grec care nu a înţeles nimic din conversaţie.
– În regulă. Vă rog să daţi o declaraţie scrisă colegilor mei, hotărăşte comisarul-şef, apoi se întoarce spre Stelică.
– Explică-mi şi mie, te rog, dacă îţi este atât de clar!
– Şefu', blana nu a fost nici o clipă la Popeşti, în România. Când au făcut escala la Roma, au lăsat-o acolo!
– Fals. Pentru ce ar fi avut nevoie atunci să mai vină în ţară? Puteau pleca direct spre Paris.
Toni îi traduce lui Iannis dialogul.
– Stelios, blana a fost în ţară. Totul trebuia să pară veridic. Când o fată pleca în Franţa, trebuia să aibă haine în bagaje.
– Veridic pe mă-sa, Iannis, ce să caute vara cu o blană la Paris?
Discuţia s-a mutat în engleză. Demetriade intervine:
– Domnilor, cheia multor probleme se află la Galia Kalughina. Aşa cum ziceai, Stelică, după o noapte în arest, sigur va fi mai cooperantă. Propun să ne întoarcem la sediu.
– Bravo, tinereţe! Ia-i pe aceşti doi domni şi fuga marş. Eu rămân cu ceilalţi şi luăm toată casa la puricat.
Se îndepărtează. Munteanu surâde amar spre grec:
– O cafea, Iannis? La sediu?
Grecul îi răspunde cu aceeaşi grimasă.
– După atâţia ani de serviciu în care am băut milioane de cafele, una în plus sau în minus nu mai contează. Dar unde e colegul tău?
Constată brusc că au rămas singuri în mijlocul curţii.

Puşkin a găsit un loc chiar vizavi de pensiune. Parcarea unor supermarketuri. E cam expus. Sunt puţine maşini oprite şi îi este teamă că marele Range Rover Vogue bleumarin poate fi uşor reperat. Cu un gest reflex verifică arma în toc şi trece în revistă ferestrele clădirii. Demisolul nu este, cu siguranţă, pentru uzul turiştilor. La parter, în spatele jardinierelor cu flori, nu observă nici o cameră cu perdele trase. La primul etaj două ferestre sunt deschise. În curtea pensiunii doar trei autovehicule: un Ford Transit model vechi, un VW Polo galben şi un BMW negru seria 5. Poate să parieze că BMW-ul are număr de Bucureşti. Vede o umbră în spatele uneia dintre ferestrele deschise. Se sperie. Inamicul ar putea să aibă un binoclu şi l-ar

putea recunoaşte. Chiar şi fără, tot poate da de bănuit. Îngrijorat porneşte motorul şi, rulând încet, intră pe strada principală. Trebuie să fie vreo cafenea pe undeva. Jandarmeria austriacă va sosi în 20-25 de minute. Au primit ordin să-i reţină pe cei doi. Are timp să bea un espresso şi să fumeze o ţigară în linişte.

Nora Popescu este buimacă. Marcel a condus foarte repede. Un duş fierbinte va fi binevenit. În timp ce apa îi curge pe corp îşi revede ultimele zile. Vizita poliţiei acasă. Apoi surescitarea lui Marcel, avansurile lui eterne şi libidinoase, mesajul lui Mircea care îi chema urgent la Paris şi, ciudat, nu cu avionul, ci cu maşina, senzaţia că \n aer plute[te ceva rău, o conspiraţie a celor doi, poate şi a lui Daniel despre care nu mai ştie nimic. O cuprinde ameţeala şi se sprijină de peretele acoperit cu faianţă. Atinge, fără să vrea, robinetul care se roteşte spre stânga. Senzaţia de rece o readuce în prezent.

Românul şi grecul se privesc năuci. Unde este Toni? Dar nu mai mult de câteva secunde. Un Passat alb frânează la o palmă de ei şi Demetriade cu un aer de poliţist din NYPD, le strigă prin geamul deschis:
– Urcaţi! Şefu' ne-a dat prioritate zero. Galia ne aşteaptă la sediu. Apoi plecăm urgent. I-au depistat într-o pensiune la 12 km vest de Viena, lângă autostrada A1. Se pare că austriecii deţin informaţii sigure că se află acolo!
Se îmbarcă amândoi fară nici un comentariu. Stelică se simte în plin roman de Jules Verne. În ritmul ăsta fac ocolul Pământului în mai puţin de 80 de zile: Bucureşti–Paralia–Skiatos–Roma–Bucureşti şi acum Viena. Ar trebui să scriu un jurnal de globe-trotter. Mai iese un ban… Simte din nou atingerea tocului în care se află pistolul şi se întreabă dacă până la urmă va trebui să-l folosească. Îi apare în faţa ochilor halatul alunecos al Galiei şi ceea ce ascunde el, apoi peste chipul rusoaicei se suprapune imaginea de marmură albă a profesoarei din Salonic. Unde o fi oare acum? Am să o caut. Trebuie să aflu telefonul ei de la…

Marcel Dumitru este măcinat de un gol în stomac. De foame. Nu prea are motive să fie îngrijorat. A reuşit să iasă din ţară fără nici o problemă. Mai sunt o mie şi ceva de kilometri pe autostradă şi după-amiază vor fi la Paris. Are totuşi o strângere de inimă. Sunt chiar aşa de proşti sau se joacă de-a şoarecele şi pisica?
Deschide uşor uşa de la baie. Nora încă se spală. N-are de ce să o grăbească, şi aşa e probabil uşor zdruncinată. Se vor linişti curând. De la Paris, o cursă Air France până în Guyana Franceză, iar de acolo în Brazilia, Venezuela sau poate în insulele din Caraibe. Nu-l vor mai găsi niciodată. Dar Mircea? Va rămâne cu el sau cu Mircea? În definitiv sunt avocaţi! Un ménage à trois? Prostii! Aberaţii!

Îşi admiră în oglindă trupul bine făcut, atletic, bronzat la solar şi întreţinut la sala de fitness. Faţa ovală proaspăt rasă, părul negru, ochii albaştri. Sunt încă tânăr şi femei se mai găsesc. Aruncă o privire pe geam. Haina e în valiza lui, în portbagajul maşinii. Maşina pare neatinsă. Doar sunt în Austria. Ridică privirea spre parcarea supermarketului. Vehicule puţine. Un Opel Zafira alb rulează încet, ocolind clădirea. Ciudat, are înăuntru mai mulţi pasageri; cine se duce la cumpărături cu toată familia la ora asta? Devine suspicios, ia cheia de la cameră şi iese încuind pe dinafară, dar nu înainte de a-şi strecura în buzunarul sacoului un mic revolver Smith & Wesson model 36. Just in case…

În biroul Comandantului de la Şeremetievo 2. Cinci bărbaţi în costume sobre şi cravate. Şi o singură femeie. Eleni Papastergiu. Este aşezată pe un fotoliu comod în faţa unei măsuţe pe care sunt aruncate mai multe hârtii şi câteva fotografii alb-negru.

– Stimată doamnă, vă repet, vi s-a întins o cursă. Agenţia Naţională de Protecţie şi Valorificare a Resurselor Subsolului nu există. La adresa indicată se află un bloc de locuinţe. Cât despre Valeri Ripkin, numele nu ne spune nimic.

– Dar este incredibil! Şi ce voiau de la mine?

– Cu tot respectul, voiau să vă elimine din joc.

– Să mă omoare? De ce?

– Nu neapărat fizic. Cel puţin voiau să vă elimine de pe tabla de şah; eraţi prea aproape. Ştie toată lumea că aţi vizitat zăcămintele, cunoaşteţi pietrele şi, în plus, poliţia grecească v-a cerut părerea.

– Care toată lumea, domnilor?

– Şi noi, şi ei!

– Ei?! Vorbiţi normal, vă rog!

– Dacă ştiam exact cine sunt, era simplu. Deja ancheta este internaţională. Ţinem şi noi la prestigiul oamenilor noştri. Nu putem declara nimic. Deocamdată. De altfel, vă aşteaptă un bilet de avion pentru Viena. Domnul Theodopoulos, de la poliţia grecească, vă aşteaptă acolo, împreună cu reprezentanţii români şi austrieci. Dacă tot aţi plecat într-o scurtă vacanţă, poate că Viena va fi mai plăcută decât Moscova.

Eleni se simte luată de val. A schimbat prea repede ritmul de viaţă.

– Deci ce trebuie să fac?

– Vă conducem direct la îmbarcare. Peste o jumătate de oră pleacă o cursă spre Viena. Veţi fi aşteptată.

– Şi diamantele? Exploatarea de la Tarniţa?

– Mi-e teamă că nu vă putem răspunde. Nu este problema poliţiei. Ministerul de resort se va ocupa de asta. Probabil că guvernul va lua o hotărâre după finalizarea

anchetei. Dar să nu anticipăm. Pe aici, vă rog.
Fără alte comentarii, îi arată culoarul pe care se află plecările. Doi ofiţeri în civil o încadrează şi îi poartă bagajele. Ridică din umeri. Se pare că nu am de ales! Viena în loc de Moscova, poate fi o idee bună! Nu am mai fost la Viena…

12

Galia este în sala de consiliu. În lumina soarelui, încăperea pare foarte mare. După o noapte petrecută la arest, tânăra nu mai pare atât de sigură pe ea. Nemachiată şi cu cearcăne, îşi freacă mâinile, cu coatele sprijinite pe birou. Când intră cei trei bărbaţi, înăuntru se află doar doi agenţi. Demetriade le face un semn discret şi dispar. Se aşază toţi trei.
– Vom vorbi în românește. Toni, te rog să-i traduci domnului Theodopoulos.
Apoi se întoarce spre femeie. Dar înainte de a spune ceva, îşi toarnă un pahar cu apă, privind-o în ochi. Bea două guri de apă rece.
– Doriţi şi dumneavoastră un pahar?
– Nu.
Tensiunea începe să se simtă în aer.
– Domnişoară, nu avem timp. Evenimentele se precipită. Avem nevoie de răspunsuri clare şi la obiect. De acord?
– Da.
– Cum aţi ajuns în Bulgaria?
– Nu ştiu. Când m-am trezit, un bărbat care mi-a vorbit în rusă şi s-a prezentat ca ataşat cultural al Rusiei la Sofia, mi-a spus că sunt în pericol, să sun urgent la Bucureşti şi să le spun să trimită pe cineva să mă aducă acasă.
– Şi alte explicaţii nu ţi-a dat?
– Nu. Eram speriată. Mi-a spus că era să fiu răpită şi că am fost salvată în ultimul moment. Am sunat imediat la Montmartre şi am vorbit cu şefu' şi apoi cu Doru. L-au trimis cu o maşină.
– Dar cum ai ajuns în Bulgaria?
– Nu îmi amintesc. Sincer! Am fost la o petrecere şi apoi m-am trezit la Zlatni Piasaci, la un hotel.

– Bărbatul avea în jur de 60 de ani şi fuma?
– Da, fuma Dunhill. Am ţinut minte pentru că aceleaşi ţigări le fuma şi Tania. Un pachet pătrat, mare şi roşu.
Munteanu şi Theodopoulos schimbă o privire. A fost Puşkin!
– Dar am văzut un pachet identic la dumneavoastră acasă. Era început şi aţi luat o ţigară din el. Aţi fumat-o.
– Era al Taniei. Îl uitase la mine. L-am adus din Grecia. Ca un fel de amintire. Eu fumez rar.
– Ar trebui să te laşi. Vom percheziţiona casa şi vom analiza pachetul. Poate conţine amprente sau alte urme.
– Nu comentez.
– Când ar trebui să pleci la Paris?
– În două-trei zile. Aşteptam biletul de avion.
– Cine ţi-a rezervat locul?
– Directorul, domnul Pavel.
– Cu patronul francez te-ai văzut?
– Nu, niciodată.
– Numele Colbert îţi spune ceva?
– Nu.
– Cum îl cheamă pe patronul francez?
– Noi am fost angajate de domnu' Pavel.
– Dar Marcel Dumitru?
– Da, îl ştiu. E avocatul firmei. Un tip la vreo treizeci şi ceva de ani. Aer de şmecher: ochelari de soare, ţoale de firmă, muşchi şi bronz artificial de solar, maşină tare.
Cam figurant.
– Mircea Popescu?
– Mi l-a arătat cineva când a fost o dată la bar. Se cunoaşte cu domnu' Pavel şi cu avocatul, dar cu noi nu a avut nici o treabă. Nu ştiu ce învârteşte. Se vorbeşte despre el că e tare în afaceri şi că e băgat în politică. Dar nu vine la bar, v-am zis, doar o dată a trecut pe acolo şi cineva mi l-a arătat.
– Ştii că a fost la Paralia?
– Nu am ştiut.
– Era prieten cu vreuna dintre fete?
– Nu ştiu. V-am zis, nu l-am văzut niciodată vorbind cu cineva dintre noi.
– Nici cu Tania?
– Nu.
– Dar pe prietenul Taniei, Daniel Manole, îl cunoşti?
– Cine este Daniel Manole?

– Cel bănuit de uciderea Taniei.
– Cel din Grecia? L-am cunoscut acolo. Tania mi l-a prezentat într-o seară, dar îl ţinea departe de mine, să nu i-l fur.
– Aveau gânduri serioase?
– Dumnezeu ştie. Tania era foarte secretoasă. Trebuia să plece în Franţa după concediu. Voiau să plece împreună.
– Ţie când ţi s-a propus să pleci în Franţa?
– Acum, când m-am întors!
– De ce tocmai acum?
– Trebuie să plec în locul Taniei. Avea un contract. Ar trebui să particip la o preselecţie în locul ei.
– Cine te va aştepta acolo?
– Nu ştiu. O să mă ia cineva de la aeroport.
– Cunoşti relaţia de rudenie dintre Mircea Popescu şi Daniel Manole?
– Ce relaţie?
– Sunt cumnaţi. Soţia domnului Popescu e sora lui Daniel.
– Nu ştiu nimic. În plus, de doamna Popescu nu am auzit niciodată nimic.
– Au mai fost fete plecate în Franţa?
– Da, două. Nu le-am cunoscut, dar am auzit despre ele. Au plecat la două-trei luni una de cealaltă. Nu s-au mai întors. Au obţinut de lucru şi au rămas acolo. Nu am ţinut legătura, nu eram apropiate.
– Asta vrei şi tu?
– Nu vrem toţi un salariu mai bun? Ce e rău în asta!?
– Cunoşti cu ce garderobă plecau fetele acolo?
– Nu înţeleg.
– Ce haine aveau cu ele?
– Nu, de unde să ştiu?
– Bine. O ultimă întrebare. Tu cu ce haine vei pleca la Paris?
– Nu înţeleg întrebarea!
– Mai exact. Directorul ţi-a sugerat ce haine să îţi iei cu tine în Franţa?
– Nu, dar ştiu cam ce se cere. Două-trei ţinute de seară, una foarte sexi, celelalte foarte elegante.
– Nimic gros?
– Ce înseamnă gros?
– O haină de blană, domnişoară! izbucneşte Munteanu.
– Haină de blană!? Aveţi o obsesie cu hainele de blană! Ce să fac cu ea vara?
– Bine, mulţumim.
Repezit, cheamă un agent şi îi face semn să o conducă afară. Cred că n-am auzit

atâtea nu-uri toata viaţa!
– Îşi bate joc de noi.
– Nu cred, e prea speriată. Afaceristul nostru, Popescu, îşi bate joc de noi. Ne face să pierdem timp, Stelios. Să plecăm spre Viena, fata asta nu mai ştie nimic.

Marcel Dumitru s-a aşezat pe o bancă de lemn şi a comandat o bere la halbă şi un şniţel cu cartofi prăjiţi. În sală nu mai este nimeni. Doar mesele aranjate ca pentru a primi clienţii, cu şerveţele în carouri şi farfurii albe, lucioase şi tacâmuri de inox şi meniurile aşezate în picioare…
În spatele tejghelei, Jürgen Parzer, proprietarul pensiunii, un tânăr blond, sub treizeci de ani, şterge pahare cu o cârpă albastră, privind absent spre un meci de fotbal de la televizor. Din când în când suflă în ele şi le priveşte în lumină. Nu-i acordă nici o atenţie. Zgomote puţine, doar comentatorul sportiv în surdină. Atmosferă de film american.
I-a fost sete. Halba brumată de jumătate de litru din care a luat deja o gură sănătoasă aşteaptă exact în faţa lui pe masă. Berea e rece. Foarte rece şi gustoasă. Avocatul zâmbeşte strâmb, armează încet revolverul şi îl aşază sub un şervet. Are o presimţire urâtă. Celălalt nu îl vede, meciul este în reluare, dar nu cunoaşte rezultatul şi îl priveşte ca şi când ar fi în direct.
Uşa se deschide, un bărbat în costum gri-închis din stofă groasă, cămaşă bleu şi fără cravată, intră în încăpere. Se salută cu Parzer şi, sprijinindu-se de tejghea, îi vorbeşte în surdină. Tânărul se opreşte din şters şi pe faţă îi apare o grimasă. Frică. Groază. Dumitru se simte încolţit; priveşte pe geamurile cu perdeluţe asortate cu şervetele de pe mese. Dar afară e linişte. Parzer, speriat, îi aruncă o privire. Bărbatul în costum se întoarce spre el şi, în timp ce duce mâna dreaptă spre interiorul costumului, deschide gura să-l întrebe ceva. Exact în acea fracţiune de secundă bubuie pistolul. Primul glonţ îl loveşte în umăr pe bărbat, al doilea îl ratează pe Parzer şi pulverizează câteva pahare. Cel lovit se prăbuşeşte, tânărul rămâne lipit de perete.
Dumitru se ridică încet, ţinteşte căutând o ieşire…
Aproape simultan geamurile pensiunii explodează şi câteva focuri ating mesele şi pereţii, dar avocatul este încă în picioare şi trage. Bărbatul doborât încearcă să scoată arma, dar un alt glonţ îl opreşte. De afară, o nouă salvă.
Avocatul a tras deja de patru ori, când o altă detunătură puternică, dar înfundată, venită de foarte aproape, îl culcă la pământ. Un singur foc de calibru mare. O lovitură fatală.
Nora Popescu a ieşit din baie înfăşurată într-un prosop pufos şi se parfumează când aude prima împuşcătură. Tresare şi priveşte pe geam, dar nu observă desfăşurarea de forţe din jurul pensiunii. Urmează salva jandarmilor, apoi câteva focuri,

iar salvă… Leşină, înainte de a se instala liniştea.

Sala de mese e în mare parte devastată. Comisarul austriac lovit în umăr şi în şold este aşezat pe o targă, dar refuză să fie dus la ambulanţă. I se acordă primele îngrijiri pe loc. Mişa Puşkin a ieşit de după scara de lemn, a introdus Glock-ul în toc, şi-a aprins o ţigară şi s-a legitimat. Jürgen Parzer, nevătămat, toarnă cafea în câteva ceşti. Bărbaţi în uniformă, cu armele încă în mâini, civili, sanitari au umplut încăperea.

Avocatul Marcel Dumitru este mort, glonţul de 10 mm l-a lovit în inimă. Apar aparatele de fotografiat şi pliculeţele transparente de plastic. Se fac fotografii şi se examinează probele.

Steiner mârâie de pe targă:

– Herr Puşkin, ar fi fost mai bine dacă nu aţi fi tras atât de precis. Mai avea doar un glonţ în revolver.

– Şi eu mi-aş fi dorit acelaşi lucru, dar, domnule comisar, acel glonţ ar fi ucis un om. Puteaţi fi chiar dumneavoastră. A treia lovitură ar fi fost mortală. Şi, în plus, chiar credeţi că am avut timp să număr împuşcăturile? Totul a durat mai puţin de o jumătate de minut.

– Va trebui să daţi o declaraţie amănunţită. Portul de armă pe teritoriul Republicii Austriece este permis doar în anumite circumstanţe, intervine austriacul.

– Fiţi sigur, domnule comisar, că Ministerul austriac de Interne este la curent cu toată situaţia. Eu v-am anunţat sosirea celor doi la Pressbaum.

Stinge ţigara într-o scrumieră.

– Iar acum, vă rog să mă scuzaţi. Mai am un drum lung de făcut şi nişte infractori de oprit. Vă doresc însănătoşire grabnică, domnule comisar.

Iese teatral. Nu îl opreşte nimeni.

13

Au trecut câteva ore de când s-au urcat în micul Fokker, care i-a transportat de la Băneasa până la Viena. Un alt drum cu sirene şi girofaruri pe şoselele aglomerate ale capitalei austriece. Apoi sosirea la Pressbaum.

Orăşelul, de altfel o foarte paşnică localitate submontană, este deja într-o neobişnuită agitaţie. Pe lângă autorităţi, au sosit câţiva reprezentanţi ai mass-media. În faţa pensiunii sunt parcate o mulţime de maşini şi două care tv transmit în direct. Jandarmii austrieci păzesc ferm intrarea, dar delegaţia de la Bucureşti a fost introdusă imediat.

Sala de mese are un aer mai ordonat. Cioburile de sticlă de la geamuri şi aşchiile de lemn au fost măturate. Jürgen Parzer, ajutat de soţie, şi-a recăpătat mina liniştită şi a reintrat în rolul de gazdă. Comisarul Steiner, rănit mai puţin grav decât pare la prima vedere, dar vizibil deranjat de pansamente, strânge mâinile celor nou-sosiţi. Au hotărât să vorbească în engleză. Parzer împarte cafele, sucuri şi bere. Din partea austriacă sunt prezenţi încă trei bărbaţi, doi în uniformă de poliţie, al treilea în civil. Theodopoulos, Stelian şi Toni se aşază şi ei.

Într-un colţ, singura femeie din încăpere plânge în surdină, cu o faţă transfigurată, adâncită într-un fotoliu şi învelită cu o pătură. Nora Popescu s-a trezit din leşin, ca să afle că Marcel Dumitru a provocat o confruntare armată violentă şi a fost ucis. Şocul a fost prea puternic. I-au făcut o injecţie şi au lăsat-o să se liniştească.

– Domnilor, informaţiile primite au fost corecte. Aparent, Herr Puşkin le ştie pe toate. Din nefericire, în schimbul de focuri, Marcel Dumitru a fost ucis. Deşi poate că ar trebui să fiu recunoscător pentru că mi-a salvat viaţa, ca de alfel şi domnului Parzer, cred că ar fi trebuit să ţintească spre altă parte a corpului, nu spre inimă. Sau, cine ştie, poate a fost o eroare…

– Puşkin nu greşeşte niciodată, domnule comisar! intervine nervos Munteanu. Mereu a fost cu un pas înaintea noastră.

Vădit deranjat, austriacul continuă:

– Mă rog, cum ziceţi. Grav este faptul că nu îl mai putem interoga. Doamna Popescu este sub şoc şi a fost sedată. Am verificat actele şi am percheziţionat camera. Nu am găsit nimic din ceea ce vă interesează. Pentru automobil v-am aşteptat pe dumneavoastră.

– Domnule comisar, avem motive să credem că în maşină se află blana pe care o căutăm, cea care are diamante ascunse în nasturi. În privinţa doamnei Popescu, vă cerem permisiunea să o ducem în România. Nu există acuzaţii împotriva ei.

– Voi discuta cu superiorii mei. Sunt prea multe pentru o singură zi. Vă rog să controlaţi maşina, colegii mei vă vor însoţi. Expertul grec, Frau Papastergiu, se află pe drum de la aeroport, va sosi şi domnia sa în aproximativ patruzeci şi cinci de minute.

Mişa Puşkin îşi verifică ţigările din pachet. Mai sunt doar câteva. Fumează cam mult în ultima vreme. Ştie că evenimentele se apropie de final. În Franţa se va juca

ultimul act! Un gând legat de pensie îl străbate rapid. În meseria asta nu există pensie! Sau poate, cine ştie, am rămas printre ultimii, ar trebui să mă bucur de câţiva ani de linişte la bătrîneţe. Pe o insulă însorită. În Skiatos sau Mallorca…
Maşina rulează rapid pe o autostradă germană. Parisul este încă departe. Se gândeşte să se oprească, să mănânce ceva. Poate acel mult aşteptat şniţel! Să cumpere un pachet de Dunhill şi să mai dea câteva telefoane.

În habitaclu nu se află nimic interesant: ţigări, gumă de mestecat, sucuri pe jumătate consumate, o hartă îndoită, o pungă de sticksuri, şerveţele. Rămâne portbagajul. S-au înghesuit cu toţii în jur. Înăuntru, două genţi de voiaj de mărime medie. Ofiţerul austriac deschide primul fermoar. Un plic cu bani. Bancnote de 50 de euro. Multe. Câteva pliante colorate, două cămăşi noi în ambalaj, o maşină electrică de ras, o hartă a Americii de Sud, două pachete de biscuiţi, un telefon mobil oprit, cu încărcător, un deodorant, pastă şi periuţă de dinţi.
– O geantă de urgenţă, domnilor. Un tip prevăzător, acest avocat. Şi acum ultima şansă.
Trage fermoarul celeilalte genţi cu mişcări lente, parcă pentru a accentua tensiunea. Înauntru, o pungă mare, neagră, înfăşurată în scotch maro. Cineva scoate un briceag, plasticul se sfâşie cu un zgomot sec. Nimeni nu respiră.
O haină mare de blană se revarsă în portbagaj. Are şase nasturi mari, rotunzi şi groşi. Haina Taniei Sevcenko, victima de la Paralia. În sfârşit!

Jacques Sardi se plictiseşte. Încearcă să-şi revadă în minte întreaga viaţă. Nu reuşeşte să definească ce îl nemulţumeşte. Slujba în poliţie, partenera de viaţă, departamentul la care lucrează, biroul vechi şi zgâriat, cafeaua slabă de la automat sau doar faptul că la Paris este foarte cald şi aparatul de aer condiţionat e cam vechi.
Nici cazurile nu sunt cine ştie ce. În afară de faptul că a vizitat două cabarete de mâna a treia, unde s-a întreţinut într-o franceză aproximativă cu două dansatoare din fosta Uniunea Sovietică pe care le-a întrebat dacă au venit la Paris cu blănuri aduse din România, l-a tot căutat pe acel Jacques Colbert, care apare şi dispare prin toată Franţa şi Europa de Est.
Prostie mai mare nu există. Diamante ascunse în nasturii unei haine, trimise în bagajele unei dansatoare. Bineînţeles că fetele nu au nici o blană şi nici nu au auzit de aşa ceva. Astea sunt invenţiile colegilor mei din est care vor să viziteze Parisul şi nu vor să o facă pe banii lor…
Pe ecranul laptopului apare un mesaj recepţionat. Se înviorează brusc. Un text de la comandant.

Dacă vei fi contactat de un consilier rus, Mihail Sergheevici Puşkin, acordă-i tot sprijinul. Se ocupă de acelaşi caz, cel cu diamantele, şi reprezintă guvernul federal de la Moscova. Îţi voi trimite toate datele de identificare.
Te rog stăpâneşte-ţi sentimentele, nu am chef de telefoane de la minister.
Succes.

Jacques Sardi rânjeşte sinistru spre ecran. Tatăl l-a părăsit în 1956, când avea doar un an, ca să construiască comunismul cu o doctoriţă sovietică pe care o cunoscuse ca agent în anii Rezistenţei.
Prea mulţi sunt băgaţi în rahatul ăsta. N-o să iasă nimic bun. O să ne călcăm pe bătături unii pe alţii! Apasă o tastă şi şterge mesajul. Merde!

E seară. Cerul se colorează în violet şi apoi, încet, în albastru-închis. Autostrăzile franceze sunt destul de aglomerate. Tocmai a depăşit Strasbourg. Conduce cu exact 120 km/h. De un sfert de oră are senzaţia că este urmărit. Un Renault Espace, model nou, gri-cenuşiu, rulează constant la două vehicule în spatele lui.
Schimbă benzile şi modifică viteza, dar celălalt rămâne în urma lui la aceeaşi distanţă. Poate fi şi oboseala nervoasă, dar flerul îi spune că inamicul va ataca din nou.
Dacă la Braşov nu i-a reuşit din poziţie fixă, va încerca acum din mişcare sau va aştepta să parchez într-un loc pustiu. Cu siguranţă e disperat şi vrea să mă opreas-că, dar nu prea ştie cum. Şi-a cam pierdut antrenamentul.
Râde strâmb, scoate Glock-ul şi îl aşază pe scaunul din dreapta al Range Rover-ului, desface centura pentru a avea libertate de mişcare, încetineşte puţin, aprinde o ţigară şi aşteaptă prima mişcare.
Va fi nevoit să joace pe terenul pe care îl aleg eu.

Eleni Papastergiu a ajuns la Pressbaum. Pe o masă, ca un trofeu de vânătoare, tronează, cu nasturii la vedere, o haină de blană. De jur-împrejur, şapte bărbaţi o privesc cu satisfacţie vădită. Câteva clipe, nimeni nu observă intrarea femeii. Un jandarm îi şopteşte discret comandantului. Steiner tresare şi se întoarce.
Brusc, camera se înviorează. Cei doi greci se salută amical, se strâng mâini, se fac prezentări, dar după câteva clipe se lasă din nou liniştea, pentru că expertul trebuie să dea verdictul.
Pentru prima oară, după multe ore, Eleni zâmbeşte.
– Domnilor, dacă domniile voastre cred că eu pot să confirm existenţa diamantelor privind aceşti nasturi, atunci vă înşelaţi.
O clipă de linişte.

– Măcar să încercăm să-i detaşăm de pe haină. Unul sau doi cel puţin. Mi-ar trebui o lupă şi un scanner cu raze X sau ultrasunete. Dar nu ar fi fost mai simplu să rezolvăm toate acestea la sediul jandarmeriei sau al poliţiei?
– Cu scuze, Frau Papastergiu. Lucrurile au evoluat cu deosebită repeziciune şi am fost uşor depăşiţi de întorsătura violentă a faptelor. Vom pregăti tot ce aveţi nevoie, precizează comisarul Steiner. Dar va dura puţin.
– Vă rog, măcar o lupă! Deşi nu cred că aveaţi nevoie de mine ca să sparg şase nasturi de plastic.
– Din nefericire va trebui să ne descurcăm cu ce avem prin preajmă.
Şi dă câteva ordine în germană. Tot grupul este tăcut. Un bărbat în uniformă detaşază doi nasturi cu un briceag subţire şi îi întinde profesoarei împreună cu o lampă portabilă şi o lupă puternică.
Profesoara priveşte atent pentru o clipă apoi, cu un aer uşor amuzat, apucă briceagul şi îl introduce cu vârful, în lateral, pe circumferinţa nasturelui. Cele două bucăţi de plastic se desfac şi din cavitatea aflată în mijloc un obiect mic se rostogoleşte pe jos. Femeia se apleacă şi îl ridică în lumină.
– Pentru asta m-aţi adus pe mine!?
Între arătătorul şi degetul mare al mâinii drepte ţine un frumos sâmbure de vişină.
Indicatoarele anunţă o parcare la 1500 m, 1000 m, 500 m…
Încetineşte şi coboară geamurile de pe partea stângă a maşinii. Rulează încet şi pătrunde în parcare. Aici nu sunt alte maşini, deci nu vor avea martori. Opreşte la capătul dinspre ieşire. Stinge farurile şi apucă pistolul. Cealalt vehicul a intrat în parcare şi execută aceleaşi operaţiuni: opreşte şi stinge farurile. Automobilele sunt despărţite de aproximativ cincizeci de metri. Aproape întuneric, farurile maşinilor de pe autostradă se văd slab printre tufele înalte.
Se aude portiera Renault-ului. Mihail Sergheevici Puşkin se gândeşte că ar fi mai bine să iasă şi el. Zgomotele sunt atenuate de vuietul vehiculelor care circulă cu viteză mare.
Nu coboară prin partea lui, se strecoară pe după schimbător şi cotieră, alege portiera opusă, îşi echilibrează arma în mâna dreaptă, iar stânga o pregăteşte pentru o confruntare corp la corp. Aude un declic suspect, se îndepărtează câţiva metri de Range Rover, încercând să zărească silueta celuilalt precum şi arma. După sunet nu pare o armă prea uşoară. Inamicul se mişcă brusc şi o flacără izbucneşte. E prea târziu să acţioneze. Explozia îl doboară. Rover-ul se pulverizează într-o explozie violentă.
Celălalt aruncă lansatorul antitanc pe bancheta din spate a Renault-ului Espace şi porneşte vehiculul. Trece pe lângă maşina în flăcări şi vede silueta culcată la pământ. Aprinde farurile şi accelerează.

Câteva maşini au oprit. Cineva sună la poliţie, cerând ajutor. De departe se aud sirene.

14

Dimineaţă devreme. Este răcoare şi un vânt molcom pătrunde prin geamurile deschise. Etajul şase al unei clădiri de sfârşit de secol XIX. Prin ferestrele înguste şi înalte, se vede Sena care curge liniştită. Turnul Eiffel îşi plimbă turiştii şi undeva departe, de pe colina Montmartre, Catedrala albă Sacré Coeur veghează panorama Parisului.

O sală de consiliu. Cafele amare, ceaiuri aromate, croissante calde, pain au chocolat şi dulceaţă de prune. O masă lungă din lemn maro-cărămiziu, scaune mari, cu spătare înalte şi pluş vişiniu. Ceşti de porţelan, perdele fine şi peste toată această atmosferă aristocratică şi conservatoare, câteva laptopuri, telefoane mobile şi alte aparate moderne.

Stelian se smulge din contemplaţie. Nici nu visa să ajungă la Paris. Se tastează la calculatoare, se citesc rapoarte, se bea cafea şi se mănâncă în linişte. Munteanu are o acută senzaţie de greaţă, nu poate mânca dulce dimineaţa. O omletă ar fi fost de preferat, râde în sine, gândindu-se la britanicul „ham and eggs“. Ia totuşi un croissant şi o cafea fără zahăr.

A trecut o zi. O zi tristă. Au fost anunţaţi că Puşkin a fost victima unui atac la 80 km vest de Strasbourg. Au părăsit Viena pentru Paris: Theodopoulos, Eleni Papastergiu şi Munteanu. Anton Demetriade a însoţit-o pe Nora Popescu în România. Jacques Sardi face tot ce poate pentru a gestiona criza. Un atac atât de brutal nu a mai avut loc în Franţa de pe vremea lui de Gaulle. Dar tizul lui, Jacques Colbert, ca şi românul Popescu, nu sunt de găsit. Cum, de altfel, nici despre diamante nu ştie nimeni când au fost înlocuite în nasturii hainei şi unde se află acum.

– Domnilor, vă solicit un moment de atenţie.

Pe lângă cei trei străini se mai află în sală şi cinci detectivi francezi în civil. Sardi continuă:

– Voi încerca să sintetizez situaţia în care ne aflăm. Jacques Colbert şi Mircea Popescu nu sunt de găsit. Sunt înarmaţi şi au suficiente posibilităţi financiare.

Acum opt zile, Colbert a vândut acţiuni în valoare de 120.000 euro. Cu siguranţă, au şi alte sume rezultate din vânzarea a cel puţin zece diamante anul trecut şi probabil că au reuşit să intre în posesia celor şase pietre care ar fi trebuit să se afle în haina de blană care a declanşat toată această tevatură.

Se opreşte o clipă.

– Mă scuzaţi pentru exprimare.

Nimeni nu comentează.

– Bănuim că au mai multe vehicule înmatriculate de alte persoane reale sau fictive. Cele două maşini care îi aparţin lui Colbert sunt şi acum parcate în subsolul reşedinţei sale din Paris. Un Renault Espace, care conţinea un lansator antitanc românesc tip AG 7, a fost găsit abandonat la nici cincizeci de kilometri de locul atacului. Cu siguranţă că cel care l-a condus a fost aşteptat de un complice. Vehiculul este înmatriculat la o firmă din Strasbourg şi a fost furat cu câteva ore în urmă. Evident, nu există nici un fel de urme. Sunt supravegheate şi celelalte proprietăţi ale lui Colbert sau locuri în care se ştie că a mai locuit. Din nefericire, e o persoană foarte retrasă, circulă mult, are puţini prieteni sau cunoştinţe.

Se opreşte încă o dată şi bea o gură de cafea.

– Singurul indiciu pe care îl avem se referă la un imobil pe care îl deţine în proprietate, aflat în Rouen, în piaţa gării. Este o clădire de început de secol XX, cu parter şi cinci etaje. Colbert doreşte să o renoveze şi în acest scop a adus muncitori din România. Avem motive să credem că în acest imobil are o ascunzătoare. În acest moment, acolo lucrează opt persoane, conduse de un meşter francez. Nu am intervenit spre a-i legitima, pentru a nu lăsa să se vadă că ne interesează clădirea. Avem cinci puncte de supraveghere non-stop. Cam atât. Vă mulţumesc.

– Şi ce intenţionaţi să faceţi? se interesează Munteanu.

– În principiu, să aşteptăm. Deşi nu cred că timpul lucrează în favoarea noastră.

– Cei opt muncitori sunt înregistraţi la poliţie?

– Evident, monsieur Munteanu.

– Aveţi şi fotografiile lor?

– Bineînţeles. Au primit permise de lucru emise de Ministerul de Interne.

– Puteţi să cereţi să le vedem şi noi?

– Desigur. Voi solicita acest lucru.

– Şi încă ceva. Despre meşterul francez care îi coordonează, ce ştiţi?

– Avem numele lui şi celelalte date de identificare. Are contract de muncă la o firmă franceză de construcţii civile. O firmă importantă şi respectabilă.

– Fotografie?

– Nu, dar cred că putem să găsim. Pentru ce vă trebuie?

– Am o presimţire. Unul dintre muncitori ar putea fi chiar Popescu, iar meşterul

francez – Colbert. În acest fel, ar fi foarte uşor să se ascundă în clădire chiar pe termen lung, în plus ar putea să amenajeze ascunzători şi tuneluri secrete pentru cazuri de urgenţă.
Sardi începe să râdă în hohote.
– Monsieur Munteanu, cred că aţi citit prea multe despre „Misterele Parisului“! Chiar atât de malefici să fie aceşti indivizi? Să nu exagerăm!
– Până una, alta, nu aţi reuşit să-i găsiţi!
Theodopulous intervine:
– Domnilor, nu este nici locul, nici momentul unei discuţii în contradictoriu. Să încercăm să fim mai concreţi. Domnule inspector, cereţi fotografiile şi verificaţi dacă astăzi au venit toţi la lucru.

În piaţa gării din Rouen începe să crească agitaţia. Salariaţi cu genţi şi costume în grabă spre locurile de muncă, turişti abia coborâţi din tren, cu bagaje şi aparate de fotografiat, tarabe cu flori, chioşcuri de presă, cafenele cu mesele aşezate afară, până lângă carosabil.
Clădirea cenuşie aflată în reamenajare are schele pe toată înălţimea. Îi lipseşte o parte din acoperişul cu ţiglă, care o fost înlocuit cu folii de plastic. La ultimele două etaje lipseşte şi tâmplăria ferestrelor. Şantierul este împrejmuit cu panouri. La intrare, mai multe bidoane mari, metalice pe care scrie Inflamabil. Pe uşa de lemn, veche şi cojită, tronează un lacăt enorm şi, deasupra, o foaie de hârtie albă, cu scris mărunt, lipită neglijent.
Un bărbat în haine de lucru bleumarin, şapcă pe cap şi o servietă obosită în mâna stângă, se opreşte în faţa intrării, scoate un inel de chei, descuie lacătul, pare să arunce o privire spre foaia de hârtie, deschide larg uşa şi intră. Se întoarce după câteva clipe cu un cărucior pe care încarcă unul dintre bidoanele metalice. După aproximativ zece minute, revine şi repetă exact operaţiunea: încarcă alt butoi şi intră.
La şaptezeci, optzeci de metri, după un chioşc de flori, într-o camionetă pe care scrie Gas de France, doi bărbaţi îl urmăresc atenţi. Unul dintre ei fotografiază cu un teleobiectiv de 800 mm, încercând să-i surprindă faţa. Pe măsură ce fotografiile se stochează în aparat, celălalt le trimite la Paris prin internet.

În Paralia, la sediul poliţiei, toţi au uitat de crimă, doar lipsa lui Theodopoulos îi încurcă pe colegii obligaţi să intre de serviciu ceva mai des.
La Bucureşti, Anton Demetriade a încercat fără succes să-i ia o declaraţie Norei Popescu. Încă sub stare de şoc, a fost dusă de la aeroport direct la Spitalul de Urgenţă. Avocaţii au intervenit imediat. Doar fratele ei, Daniel Manole, s-a apro-

piat de ea, dar fără a reuşi să o facă să spună vreun cuvânt. Medicii au hotărît să rămână sub supraveghere permanentă, întrucât şocul i-ar putea declanşa gânduri sinucigaşe. Presa românească, în lipsă de alte subiecte de sfârşit de sezon (Până la începerea anului şcolar mai sunt puţine zile!), a început brusc să dezbată cazul, având, după orientarea fiecărei publicaţii, comentarii politice pro sau contra. Două televiziuni au încercat să-l invite pe Daniel la talk-show-uri, dar acesta, sfătuit de avocaţi, a refuzat orice declaraţii sau întâlniri cu presa. Poliţia română a hotărât şi ea să aplice „silenzio stampa“, invocând motive legate de nefinalizarea anchetei. La clubul Montmartre viaţa continuă la fel, iar Galia, după vreo trei interviuri, este din ce în ce mai asaltată cu propuneri de apariţii în spoturi publicitare şi mai ales cu cereri în căsătorie. Dar nu a vizitat Parisul… Încă nu-i târziu!

Stelian discută în şoaptă cu Eleni. Au descoperit pasiuni comune: numismatica şi fotografia. Pe scaunele din faţă, Sardi la volan şi Theodopoulos în dreapta, trec încă o dată în revistă fotografiile luate de echipa de supraveghere pe timpul zilei. Astăzi a venit pe şantier un singur muncitor, cel care a cărat înăuntru bidoanele metalice. Nici meşterul francez nu a trecut pe acolo. Dar fotografiile nu sunt foarte concludente. Muncitorul a avut faţa acoperită cu cozorocul şepcii, iar poza de pe permisul de muncă este a unui bărbat cu barbă. Şi-a făcut de lucru vreo două ore cu bidoanele şi cu barele metalice ale schelei, apoi a plecat.

– Domnul meu, mi-e teamă că singura soluţie este să mergem înăuntru.

– Monsieur Sardi, mă îndoiesc că la această oră puteţi face rost de un mandat de pecheziţie, răspunde Theodopoulos.

– Să zicem că mergem într-o vizită particulară.

– Cum doriţi. Vă însoţesc.

– Vă rog. Mulţumesc.

Ceasul arată 23.20. În piaţă agitaţia s-a mai domolit. Doar clienţii cafenelelor şi cuplurile de îndrăgostiţi. Cei patru au parcat pe o străduţă laterală, la o sută de metri de intrarea în clădire. Sardi ridică binoclul şi mai cercetează o dată fiecare fereastră a imobilului, apoi uşa de la intrare.

– E linişte. Lacătul e pus. Tare aş fi curios să citesc ce scrie pe hârtia lipită de uşă.

– Să mergem să vedem. Veniţi şi voi?

Cei doi din spate nu răspund. Discută în engleză de spre expunerea imaginilor de noapte. Trepiede, aparate digitale sau clasicele filme.

– Sunt prea adânciţi în discuţie, să mergem noi, monsieur Sardi.

Francezul îşi verifică arma.

– Sunteţi înarmat, domnule Theodopoulos?

– Da, şi extrage până la jumătate un Smith & Wesson de calibrul 45.

– Să mergem.
Deschid simultan uşile maşinii. Stelian tresare.
– Unde vă duceţi?
– Facem o verificare. Dacă nu revenim în zece minute, chemaţi ajutoare. Cod 110 pe panoul de la emiţător.
– E în regulă. Succes.
Cei doi bărbaţi se îndepărtează. Stelian şi Eleni rămân în tăcere. Munteanu pipăie la centură patul Berettei. Ultima oară când l-a atins, era tot lângă o femeie frumoasă. Eleni îi zâmbeşte în semiîntuneric şi el întinde mâna să o mîngâie pe păr. În aceeaşi clipă se aude o bubuitură şi, în clădirea pe care o urmăresc, se aprind câteva lumini la etajele I şi II. Pe stradă nimeni nu observă nimic.

15

Bărbatul tresare. A devenit foarte sensibil. Îl cam lasă nervii. Şi el se află în Piaţa Gării, într-un Renault Twingo vechi, de o culoare incertă, ascuns după o camionetă. A tresărit când a auzit pocnetul şi s-au aprins luminile.
Pe scaunul din dreapta se află mai multe arme. Un cuţit cu lama subţire, pe care îl introduce într-o teacă în gheata stângă şi două pistoale, un revolver compact de la Smith & Wesson pe care îl ascunde la spate, înfipt în centură, iar celălalt – Glock-ul de 10 mm în tocul de la subraţ. Este îmbrăcat în negru de sus Până jos, singurele puncte luminoase sunt limbile fosforescente ale ceasului Sector. Le acoperă cu helanca şi deschide cu atenţie, fără zgomot, portiera. Dar nu coboară.

– S-a întâmplat ceva! exclamă Eleni.
– Cu siguranţă!
– Să chemăm ajutoare!
– Ar putea fi prea târziu. Mă duc să văd.
Scoate arma din toc.
– Vin şi eu.
– E prea primejdios.
Eleni zâmbeşte şi îl sărută în fugă.

– Am zis că vin şi eu!
Sărutul l-a luat prin surprindere. Ezită o clipă. Zâmbeşte şi el.
– Ok, mergem!
Coboară amândoi. Într-o alergare uşoară, ajung lângă clădire. Uşa este întredeschisă. Lacătul este forţat şi pe biletul de pe uşă scrie:
Lucrări întrerupte 48 de ore. Necesar aprovizionare.
– Din acest motiv n-au venit la lucru.
– Şi totuşi, unul a venit!
– Poate era tocmai responsabilul cu aprovizionarea.
Împing încet uşa care scârţâie scurt şi rămâne deschisă. Un hol plin de moloz şi gunoaie. Nişte salopete pe un cuier improvizat. Scara pentru accesul la etaje. Liftul este la parter, fără uşă. Fire colorate cu capătul neizolat atârnă din tabloul de comandă. Totul este luminat de un bec chior, spânzurat de tavan. Două uşi în stânga şi dreapta intrării, care duc la apartamentele de la parter. Încearcă clanţele. Sunt încuiate.
– Să urcăm la etaj, şopteşte Munteanu.
Evident, scările vechi scârţâie şi ele. La primul etaj, una dintre uşile apartamentelor este întredeschisă. Se vede lumină înăuntru. Se apropie să vadă mai bine. Din întuneric ţeava unei arme îl împunge în şale şi o voce cunoscută îi şopteşte în românește.
– Ne întîlnim din nou, domnule purtător de cuvânt. Lăsaţi jucăria pe jos şi să intrăm.
Eleni încearcă să fugă, dar bărbatul îi blochează drumul.
– E valabil şi pentru dumneavoastră, doamnă.
Pătrund în camera luminată, împinşi de la spate de bărbatul înarmat. Încăperea este mare şi sumar mobilată. O masă de lemn şi patru scaune. Într-un colţ, două bidoane metalice. Pe două scaune, legaţi cu cătuşe şi scotch lat pe gură, Jacques Sardi şi Theodopoulos. Grecul are mâneca dreaptă plină de sînge care se prelinge pe mână în jos şi picură pe pardoseala prăfuită.
– Nu vă îngrijoraţi pentru el. Nu este rănit grav şi oricum, nu mai contează.
Un fior îi străbate şira spinării. De ce nu mai contează? Într-o secundă, Munteanu îşi retrăieşte viaţa, se opreşte o fracţiune la sărutul de acum câteva minute. Parcă a fost un vis.
– Vă credeam un îmbogăţit de după război, domnule Popescu, nu un bandit ordinar.
– Folosiţi cuvinte grele, domnule Munteanu, dar v-am spus, acum nu mai contează.
Le pune cătuşele la mâini şi la picioare.
– Şi scotch pe gură, nu?

– Poate vreau să mai vorbesc cu dumneavostră, domnule ziarist. Mai sunt câteva lucruri de clarificat.
– Cu siguranţă. Nici pentru mine nu sunt clare.
– Băşcălia nu are nici un rost, domnule jurnalist. Eu vreau doar să-mi găsesc diamantele.
Smulge scotch-ul şi de pe gurile celor doi legaţi la început. Continuă în franceză.
– Repet, aş vrea să ştiu ce aţi făcut cu diamantele mele!
Cei patru se privesc nedumeriţi.
– Nu înţelegeţi? E simplu! Diamantele din blana Taniei. În seara aceea nu am avut timp să verific la Paralia. şi nici pe drum. Abia la Bucureşti am constatat că diamantele fuseseră scoase şi înlocuite cu sâmburi de vişină. Asta înseamnă că poliţia franceză iese din discuţie. Rămâne cea greacă şi cea română. Vă ascult, domnilor!
– E o prostie ce spui, Popescule. Cine putea să scoată diamantele, dacă nu a avut blana? Unde ai ţinut blana în noaptea aceea?
– După discuţia cu Tania, am…
– Adică după ce ai otrăvit-o!
– Ştia prea multe şi mă şantaja, a vrut să se retragă din combinaţie şi îl vrăjise pe cumnatu-meu! Nu sunt adeptul violenţei, dar nu am avut altă soluţie. Am luat blana şi am aruncat-o în portbagajul maşinii. Dimineaţa devreme, am ascuns-o în geamantan printre haine.
– Nimeni dintre noi nu ar fi putut face nimic. La acea oră nu se ştia nimic despre crimă.
– Crimă?! Ce cumplit sună! Prefer să-i spun instinct de conservare. Tania cunoştea exact în ce se bagă atunci când a acceptat misiunea. Haina a stat o zi într-un geamantan dintr-o cameră de la hotel Themis. Abia în noaptea următoare am plecat. Atunci ar fi putut fi înlocuite. Camera a fost destul timp goală.
– Dar, domnule Popescu, ancheta nu ajunsese încă la diamante. Abia se căuta un mobil al crimei. Daniel Manole era reţinut, precizează Iannis Theodopoulos în timp ce picioarele i se strâng încet-încet sub scaun.
Eleni îi urmăreşte mişcarea cu coada ochiului. Lângă scaunul ei, aşezată pe un radiator, se află o coadă de lopată. Fără să participe la discuţie, încearcă să împingă scaunul înapoi pentru ca mâinile încătuşate să poată ajunge lemnul. Poliţistul grec balansează uşor scaunul. Lovind masa din faţa lui, l-ar putea arunca jos pe Popescu, aflat vizavi. Munteanu ştie că trebuie să îl ţină cu atenţia ocupată. Sardi îşi încordează muşchii şi Stelian observă cum de sub cureaua ceasului de mână extrage o agrafă scurtă pe care o introduce în orificiul broaştei de la cătuşe. Lumina e slabă şi Popescu prea obosit ca să mai sesizeze ce se pregăteşte. Stelian zâmbeşte.
– Ce vă amuză, domnule Munteanu?! Peste zece minute voi declanşa un sistem ex-

ploziv cu întârziere. Nu va fi o explozie prea mare, dar va fi suficientă pentru a aprinde butoaiele cu lac inflamabil din această cameră. Mai sunt încă două deasupra, la doi. Va ieşi un incendiu pe cinste. Până vor veni pompierii, veţi fi scrum cu toţii!

Un fior îi străbate şira spinării. Gândul că într-adevăr ar putea să moară îl îngrozeşte. Şi nici măcar nu şi-a terminat ultimul concediu. Eleni a ajuns la câţiva centimetri de coada de lopată. Toţi patru sunt încordaţi.

Popescu râde şi el. Cam forţat.

– Chiar dacă încercaţi ceva, un glonţ din pistolul ăsta pleacă mult mai repede decât puteţi voi să vă mişcaţi. N aveţi nici o teamă! Sau poate dacă imi daţi diamantele.

– Eşti prost rău, amice, ştii bine că nu sunt la noi, se enervează Munteanu. Singurul om care ştia totul şi acţionează în tăcere este Mişa Puşkin, dar tu sau celălalt, Colbert, l-aţi terminat cu o rachetă antitanc.

Abia acum, Sardi deschide şi el gura:

– De fapt, nu există nici un Colbert, nu-i aşa?

Popescu rânjeşte.

– Aţi aflat şi asta?!

– Nu era prea greu. În Franţa doar Colbert şi niciodată Popescu, în România doar Popescu, iar pe Colbert nu l-a văzut nimeni niciodată. O identitate dublă foarte convenabilă.

– Nu mai are importanţă. În câteva ore voi fi departe. Îmi pare rău doar de cele şase diamante. Ar fi întregit colecţia.

Eleni trage cu degetele lemnul. Sardi a reuşit să desfacă încuietoarea. Iannis Theodopoulos se balansează. Popescu rânjeşte din nou, sare în picioare şi face un pas înapoi, exact când scaunul grecului loveşte cu forţă masa, Eleni apucă lemnul, iar Sardi se aruncă cu un salt în faţă. Dar e prea târziu. Popescu a ieşit din încăpere şi a încuiat uşa. Se aude un ţiuit şi un led roşu clipeşte pe o cutie neagră de mărimea unui pachet de ţigări aflată pe unul dintre butoaie.

– Repede, să o aruncăm afară! se agită Sardi.

16

Dar în acea fracţiune de secundă se stinge lumina. Pe casa scării se aud cuvinte răs-

tite, trei focuri de revolver, apoi încă unul, iar două şi încă unul. Cineva descuie uşa şi un fascicol de lanternă pătrunde luminându-i pe cei patru.

– Sper că sunteţi sănătoşi cu toţii. Să ne grăbim, peste 7-8 minute detonatorul va declanşa explozia. Să vă dau cheile de la cătuşe.

Bărbatul în negru bagă mâna în buzunar şi scoate un mic şirag de chei, îi eliberează în linişte pe Eleni, Iannis şi Stelian. Sardi se eliberase singur şi la picioare.

– Bune antrenamente faceţi în poliţia franceză, domnule inspector.

Sardi mârâie. Se precipită cu toţii afară.

– Dar Popescu? Ce s-a întâmplat?

– E mort.

Se aud sirenele. Poliţia, pirotehniştii, salvarea şi pompierii. Împrejmuiesc clădirea şi asigură zona. Dar e prea târziu. Se aşază cu toţii pe iarbă, în părculeţul din faţa clădirii gării. Detonatorul explodează. Incendiul izbucneşte, iar pompierii intervin imediat cu furtunuri cu apă şi spumă.

Bărbatul în negru bagă mâna în buzunar, scoate un pachet de Dunhill, o brichetă aurie, extrage o ţigară, o aprinde şi trage două fumuri. Tăcere.

– Ar trebui să mă las de fumat la vârsta mea!

– Ar trebui să ne daţi câteva explicaţii, domnule Puşkin! Nu credeţi?

Mihail Sergheevici Puşkin râde. E pentru prima dată când îl vede cineva râzând.

– Da, aveţi tot dreptul. De fapt, totul este destul de simplu. Povestea a început acum aproape 30 de ani. Acest tip mi-a fost coleg. Ucenic chiar. Atunci ne numeam KGB. După cutremurul din 4 martie 1977 a fost infiltrat în România. Eram destul de descoperiţi. Ceauşescu încerca să ne vâneze. I-am creat o identitate, şcoală, familie, a fost uşor. Sau noi am crezut că a fost uşor. El a jucat la două capete. Nu vom şti niciodată cât ne-a păcălit pe noi şi cât pe cei de la securitate. După 1989 însă, a început să lucreze pe cont propriu: afaceri, străinătate, Colbert, import-export, clubul, iahtul şi apoi diamantele. A fost un tip genial, dar n-a ştiut unde să se oprească. Aşa se întîmplă întotdeauna. Dacă se oprea la primele şase diamante, scăpa. Dar a vrut mai mult. În plus, şi-a pierdut capul şi după fetiţa aia, Tania Sevcenko. Om bătrîn, cu experienţă, şi îl juca Tania cum voia. Apoi şantajul Tatianei şi Daniel Manole. Poate chiar se îndrăgostise de el. Nu ştiu. Cred că şi din gelozie a ucis o.

Avocatul a fost un prost, o voia pe Nora…

Tace o clipă şi scoate din buzunar o sticlă plată.

– E Metaxa, 5 stele, l-am cumpărat atunci, în seara când a ucis-o. Am ajuns prea târziu ca să-l opresc. Am înţeles abia atunci cine e şi cum joacă. A fost vina mea. De atunci ne urmărim unul pe altul şi aşteptăm ca celălalt să greşească. Ca la şah!

Bea o gură, apoi oferă coniacul şi celorlalţi.

– Acum totul s-a terminat. Nora, văduva lui, îşi va reveni. Are bani şi e tânără.

Nici nu cred că l-a iubit prea mult. Poate la început. Noi am fost ultimii. Acum am rămas doar eu. E timpul să mă retrag. Vă las cu bine.

– Dar toată regia cu moartea? Proiectilul antitanc?

– N-a fost regie! A fost foarte, foarte aproape. Nu ştiu dacă a vrut să mă omoare sau doar să mă sperie. Dar am profitat de situaţie. El însă nu cred că a înghiţit găluşca. Sau poate… Am îmbătrânit.

Scoate pistolul din tocul de la subraţ şi îl aruncă în iarbă.

– Am tras de două ori, ca să-l dobor. Vă las cu bine. Sărut mâna, doamnă. La revedere, domnilor.

Se ridică şi îşi aprinde o nouă ţigară. Pleacă, păşind încet.

Munteanu sare în picioare şi îl ajunge din urmă:

– Bine, dar diamantele?

Puşkin îl priveşte în ochi.

– Care diamante?

Se urcă în Renault-ul Twingo, răsuceşte cheia în contact şi demarează. Stelian rămâne cu gura căscată. Îşi trece o mînă prin păr şi murmură:

– Da, dacă se oprea la primele şase diamante, scăpa. Chiar el a zis-o. Îi vor ajunge ca supliment la pensie.

Sfârşit

BONUS 1
A doua carte cu Stelian Munteanu

BLESTEMUL MANUSCRISULUI

Bogdan Hrib şi Răzvan Dolea

(Capitolele 1-4)

Romanul „Blestemul manuscrisului“
a apărut \n 2008 la editura Tritonic.

E dimineaţă. O dimineaţă calmă şi liniştită. E răcoare în Pireu şi adie o briză, doar atât cât să simţi fiorul acela fin de frig, ce te trimite cu gândul la o cafea fierbinte, băută în pat. În pat cu o femeie frumoasă şi caldă. Cu Eleni…

Dar Eleni este deja trează şi bea cafea la o masă, pe terasa singurei cafenele deschise, la doi paşi de cheul de la care pleacă feriboturile spre insule. Eu sunt neliniştit şi caut o toaletă. De multe ori, în clipele cele mai plăcute şi relaxate, vezica îţi joacă feste nefericite. Evident, terasa la care stăteam avea dependinţe, dar puţin defecte. Grecul a ridicat din umeri şi mi-a indicat cu mâna o direcţie aiurea.

E octombrie. Început de lună. Sfârşit de sezon. Soarele începe să încălzească domol, iar portul de călători Pireu nu mai este la fel de aglomerat, ca în plină vară. Nu mai vezi turişti, dormind pe cheu ca într-un camping ad-hoc. Uriaşele feriboturi ancorate la mal, ca nişte hipopotami gigantici ieşiti să se usuce, sunt aproape pustii.

E linişte în portul Pireu.

Eleni stă comod pe scaunul din fier forjat, sprijinindu şi coatele pe masă şi privind prin ochelarii de soare, undeva departe, sus. Tânără, frumoasă, liberă. Acum, îndrăgostită. Înconjurată de o mulţime de bagaje. Pentru două săptămâni a luat jumate din casă. Din casa ei. Eu am doar un geamantan mic şi geanta de mână. Să nu uit: şi aparatul foto. Două săptămâni în insule, singuri şi nederanjaţi. Fără prieteni, fără şefi, fără…

Doar eu sunt neliniştit. Caut cu disperare o toaletă. Ca într-un film prost. Am băut prea multă bere, visând la plecarea asta. şi acum plătesc.

Mă opresc la intrarea în restaurantul portului, unde un grec spilcuit şi plictisit, cu o funcţie incertă, între portar, bodyguard şi şef de sală, îmi zâmbeşte amabil şi interogativ. Pufnesc nervos, grăbit de situaţie şi încep:

– Do you speak English? Parlez-vous français? Parlare italiano?

La fiecare întrebare, grecul ridică amuzat din umeri. Parcă din ce în ce mai amuzat şi neputincios. Situaţia devine presantă.

– La naiba! E aşa de greu să afli unde e un veceu în sala asta!?

Bărbatul se luminează brusc.

– De ţe nu spui, dom'le! Io vorbeşte romaneste, estem născut în Braila. Toalete este în fund, pe stânga.

– Mulţumesc mult.

Cu un pas vioi, alerg în direcţia arătată. Mai e puţin şi plecăm. Patruzeci de minute până soseşte feribotul. Seara vom fi deja cazaţi. O cameră elegantă cu terasă spre

plajă, într-o vilă mare, albă. O cină romantică pe malul mării, briza care unduieşte catargele, Eminescu, o lumânare aprinsă şi flori proaspete, sirtaki în surdină, uzo, icre, saramură de calamar, salată grecească, tzatziki, Metaxa şi apoi… Poate o noapte de iubire, doar noi doi şi lumina lunii…

Evit în ultima clipă, cu un gest reflex, uşa deschisă cu forţă, de un bărbat care iese…

Şi sună telefonul. Mă opresc crispat în cadrul uşii. Aparatul sună şi vibrează, simultan. Doamne, iarăşi? Îl extrag cu frică din buzunar şi privesc ecranul. Nu pare un număr din România. Cineva mă apostrofează cu năduf într-o limbă străină. M-am oprit exact în cadrul uşii de la Bărbaţi. Renunţ şi, privind ecranul cu groază, mă întorc din drum. Fac câţiva paşi spre ieşire. Mă împleticesc. Încerc să mă adun. Ce să fac? Răspund sau nu? Grecul din Brăila mă salută amical şi complice. Vreau să recunosc numărul sau măcar prefixul. Franţa, Germania, Italia? Nu-mi iese!

Şi răspund!

Sunt afară. La câţiva zeci de metri, Eleni, bronzată, cu o rochie colorată şi foarte decoltată, îmi zâmbeşte larg. Şi a scos ochelarii de soare şi îi sterge cu un şerveţel.

– Da?

– Bonjour, mon cher. Jacques Sardi t'appelle.

O clipă mă bucur să-l aud pe inspectorul francez. Doar o clipă! Apoi mă înfior. Nu putea avea nici un motiv din lume pentru a mă căuta. ştia că plec şi vreau să fiu lăsat în pace. La naiba, e ceva super nasol!

– Ce s-a întâmplat, Jacques?

– Mă iei repede!

– Jacques, sunt în port şi plec în concediu cu Eleni. În juma' de oră urc pe vapor. Nu mă sunai fără motiv. Ce s a întâmplat?

– Aha, v-aţi hotărât să petreceţi o vreme împreună. Felicitări, mon ami! Se lasă cu o nuntă?

– Nu mă aburi, Jacques! Ce e?

– D'accord! Nu te mai ţin sub tensiune.

Face o pauză foarte scurtă, ca pentru a-şi face curaj:

– Avem o problemă.

– Eram sigur. şi?

– Sunt în Germania. La Frankfurt. Frankfurt pe Main. Mâine se deschide aici târgul internaţional de carte. Îţi spusesem că voi fi şi eu aici…

– Da, şi?

– N-o să mă ierţi toată viaţa pentru asta!

– Nu mă mai pregăti atât, spune ce ai de spus!

– Bref. Acum două ore a fost găsit un cadavru în standul francez, era ascuns după o

perdea care masca o garderobă. Era unul dintre cei care lucrau la amenajarea standurilor, angajatul unei firme germane.

– Şi ce legătură are asta cu mine?

– Are! Tipul era român.

– Dumnezeule!

– Şefii mei m-au rugat să te sun. Şi poliţia germană e de acord.

– Bine, dar poliţia noastră?

– Comisarul-şef nu trebuie să afle încă nimic. Ţi-ai dat demisia. Acum eşti în vacanţă.

– Merçi de aşa vacanţă.

– E vorba de o zi-două… Rezolvăm repede.

– Dar se va afla din presă.

– Nu se va afla nimic. Nu s-a făcut public incidentul. Nu e politic. Mai ales acum… şi cu Uniunea Europeană… Plus vizita la nivel înalt…

– Dar n-am nici un…

– Stelian, te rog, ajută-ne. Este o situaţie delicată. Ajută mă, după aceea cere-mi orice!

– Bine, să zicem, dar îţi repet, sunt cu Eleni în port. Plecăm în insule.

– Eşti la Atena sau la Salonic?

– În Pireu.

– Luaţi un taxi până la aeroport. Rezolv eu. La ghişeul Lufthansa, te vor aştepta două bilete cu numele voastre. Până ajungeţi acolo, aranjez totul. Te rog, grăbiţi-vă. Îţi rămân dator pe viaţă. Vă pup. Drum bun.

Şi închide. Rămân cu telefonul la ureche. Mai fac doi, trei paşi şi îl strecor în buzunar. Eleni vine spre mine.

– Cine a fost? S-a întâmplat ceva?

– Da. Nu o să-ţi vină să crezi. Cheamă un taxi, te rog. Mergem la aeroport.

– Cum?! La aeroport?! Dar insulele?

– O să rezolvăm cumva. Cândva…

O ating uşor pe mână. Cu cealaltă îi cuprind mijlocul şi, privind-o în ochi, o sărut lung pe buze. Mirosul parfumului şi gustul rujului, amestecat cu aroma cafelei, mă îmbată. Mă împinge uşor.

– Lasă-mă! Spune-mi! Nu mă păcăleşti aşa uşor!

Încerc să o privesc tot în ochi, dar privirea îmi fuge.

– Bine. Era Jacques Sardi. Cheamă, te rog, un taxi! Biletele ne aşteaptă la aeroport.

– Dar, de ce?

– Da, nu ţi-am spus. A avut loc o crimă la Frankfurt. Un român… Au nevoie de mine.

– Dumnezeule, vom avea liniște vreodată?
Nu știu ce să răspund. Nu am soluții. Nu-mi cunosc prioritățile. Nu-mi respect viața personală. Nu știu ce să răspund.
– Nu știu, draga mea? E oare un blestem?
Ridic toate bagajele și pornesc spre ieșirea din port. Aud pașii femeii în spatele meu. Transpir de furie și de efort. Soarele a început, din nou, să ardă…

2

Eu sunt Stelian Munteanu.
Acesta este chiar numele meu real. Mai am unul. Dan.
Stelian Dan Munteanu.
Nu răspund dacă mă strigă cineva Dan.
Răspund dacă sunt apelat Stelică, Stelios, Stelu, Stu – în funcție de naționalitea celor care mă cheamă.
Nu sunt spion. Nu sunt polițist. Nu sunt detectiv. Nu mai sunt jurnalist.
Dar am o mulțime de prieteni, care mă bagă în tot felul de buclucuri.
Nu am licence to kill și nici o mie de device-uri electronice și miniaturizate.
Dar trag bine cu pistolul și, chiar mai bine, cu o carabină cu teavă lungă, bine echilibrată și dotată cu o lunetă de la Zeiss. Am fost vicecampion balcanic la pușcă, în clasa a X-a, dar ai mei au crezut că voi pica treapta a doua și „mândria familiei“ nu

va mai fi elev la mate-fizică la Mişu. Am renunţat la tir şi am luat treapta.
Apoi am ajuns inginer contructor, dar a venit ’89 şi nu am profesat nici o zi.
Am scris SF, dar nu am publicat niciodată. Public doar ce scriu alţii.
Am început să fac fotografie artistică şi am avut trei expoziţii personale. Am un aparat vechi, metalic şi manual, un Asahi Pentax de vreo treizeci de ani. Prin ’90 şi ceva mi-am cumpărat un Canon EOS 300, de plastic, cu zoom şi autofocus. E mulţumitor. Nu sufăr digitalele. şi nici nu prea îmi ies cadrele, atunci când sunt forţat să le folosesc.
În ’90 m-am angajat fotoreporter la un cotidian important. Am fotografiat, am scris, am fost alergat şi arestat. Până la urmă, am renunţat. Chiar atunci când a început războiul în Iugoslavia.
În ’93 am înfiinţat „Trident“. Am tipărit cărţi cu mâinile mele. Am câştigat şi am pierdut. Mi-am obosit ochii, mi am asprit palmele şi mi-am strâmbat coloana. Dar am perseverat. Entuziasmul şi nebunia s-au rătăcit pe parcurs.
În ’96 m-am căsătorit. Din dragoste. Dragostea am pierdut-o pe drum. Dar ne-a rămas Lulu şi am rămas prieteni. Lulu mai are doar un an până la şcoală. Seamănă cu mine: e şmecheră, se supără repede şi mai ales, enervează pe toată lumea, atunci cînd se aruncă, plină de o lene grandioasă, în mijlocul patului, ca să se uite la tele vizor. Seamănă cu mama ei: e perseverentă, intransigentă şi foarte frumoasă.

Acum sunt pe drumuri, într-un costum negru sau maro închis, cu cămaşă şi cravată asortate. La curea, un BlackBerry care mă ţine în contact cu lumea. Am 95% din acţiunile „Trident“ – un grup editorial din primele douăzeci.
În portofel, un permis de conducere şi unul de port armă. Pistolul – un Beretta 92 Compact L cu 13 focuri (13 mi-a adus întotdeauna noroc!) stă închis în cutia lui, de cele mai multe ori în dulapul de haine, jos, sub pulovere. Câteodată, în valiza de mână. Dar atunci ţin aproape, la mine, şi autorizaţia dată de băieţii legii – ai noştri sau prietenii lor europeni. O legitimaţie internaţională de presă nu-mi lipseşte niciodată. Un singur card de credit, inutil, pentru că nu prea ştiu să-l folosesc. În lateral, bancnote diverse: lei, dolari şi euro. Puţini. Niciodată nu am destui. şi de aceea mă plâng. Rate, pensie alimentară, curent, apă, cablu… Tot de aceea trebuie să muncesc. Încerc să-mi ajut prietenii să iasă din buclucuri. Unii mă plătesc pentru asta. Cei mai mulţi…
Am 40 de ani, uşor supraponderal, ochii kaki şi părul şaten. Am platfus şi câteodată port ochelari. Un tip banal!
Dacă mă întâlniţi, vă ofer o carte de vizită. Păstraţi-o! Într-o zi, poate o veţi folosi!
Asta-i…

Nu se vede nimic. Pământul Germaniei este ascuns sub un strat gros de nori. Avionul coboară. Mi-am legat centura şi încerc să nu mă gândesc la nimic. Nu reuşesc. Am început-o nasol azi. Telefonul lui Sardi şi apoi Eleni care, fără o vorbă, a luat biletul de avion din mâna mea şi l-a rupt în patru. Apoi a făcut stânga împrejur şi a ieşit din aeroportul Atenei. Nu mi-a zis nimic, dar privirea ei a fost suficientă. Nu am strigat după ea şi nici nu am sunat-o pe mobil. Nu ştiu ce va fi…

Avionul aterizează cu o bufnitură surdă. Piloţii germani nu sunt cei mai delicaţi de pe lume. Parcă ai noştri sunt mai buni. N-am o tonă de bagaje – ca de concediu, aşa că stau liniştit lângă banda transportoare. BB-ul de la şold vibrează de două ori scurt. Îl ridic şi citesc: La ieşire, cum intri în stânga. Sardi.

Nu înţeleg ce vrea să spună. şi oricum aeroporul din Frankfurt este de dimensiunea unui oraş. Îl voi lăsa pe el să mă găsească. Realizez că în bagaj nu am nici un costum. Doar un sacou kaki croit sport. Nu am nici armă.

Recuperez o valiză gri şi un sac de voiaj. Uff, şi nici laptopul nu e cu mine… sunt total nepregătit.

Trec de o uşă şi doi agenţi de poliţie în uniforme verzi mă încadrează. Jacques Sardi, cu un rânjet obosit, dar triumfător, s-a aşezat în faţa mea. Nemţii îmi saltă scurt bagajele şi francezul îmi strânge mâna.

– Merde, bine că ai ajuns. Suntem destul de îngrijoraţi.

Îl privesc lung. Elegant, ca de obicei, dar foarte sobru. Costum negru, cravată gri închis, cămaşă albă.

– Salut. Te-ai pregătit de înmormântare?

– Bine ai venit! Aşa e protocolul, cu germanii e mai bine să nu te arăţi jovial. Singur?

– Nu întreba!

– A ieşit cu scandal?

– Am zis să nu întrebi nimic!

– OK. Treaba ta.

– Treaba mea, pe naiba! Tu m-ai chemat în rahatul ăsta, ca să-mi distrugi concediul.

– O rezolvi tu cumva…

Maşina e chiar în faţă. Un BMW alb-verde Polizei, în care şoferul ne aşteaptă cu centura pusă. Sardi în faţă, eu între cei doi – ca şi când aş fi arestat. Cam aşa mă şi simt. Nemţii nu au scos o vorbă. Demaraj rapid, sirenă şi girofaruri.

– Îmi explici şi mie ceva?

– Nu sunt prea multe de spus. Un angajat german, electrician, cetăţean român a fost găsit mort în standul francez. În standul colectiv, în dreptul editurii Les Arennes. Aparent un accident – electrocutare sau probleme de sănătate – stop car-

diac. Legistul bănuieşte însă că a fost otrăvit. Pe jos se găsea un pahar de plastic, cu urme de cafea. A fost dat la analiză. Cred că vom avea rezultatele, curând. Mergem direct acolo. Diseară este recepţia de deschidere. Presa nu a fost anunţată şi…

– De ce?

– La ce te referi?

– De ce nu a fost anunţată presa?

– Organizatorii târgului şi reprezentanţii primăriei au propus să aşteptăm câteva ore. Este un moment politic nefericit, protestele împotriva românilor, vizita preşedintelui român la târgul de carte… Nimeni nu vrea să pară altceva decât este!

– Să pară? A ce pare?

– Stelian, mă înnebuneşti! Nu ştiu a ce pare. D-aia te am chemat pe tine. Să-ţi spui o părere. Până diseară trebuie să dăm un comunicat.

– Nemţii sau voi?

– Toţi!

– Tu ce căutai aici, Jacques? Aici la Frankfurt…

– Eram din întâmplare pe-aici…

– Rahat! Ştiu că nu erai aici de pomană. Dacă nu poţi să mi spui, nu-i nimic. Va veni şi acel moment.

– Da, va veni.

Din nou linişte.

– Jacques, spune-mi doar atât: poate fi foarte grav?

– Da, mi s-a spus să fim foarte atenţi! Ai armă?

– Nu, evident. Plecam în concediu.

– OK, mă ocup.

– Unde voi locui? Cât rămân?

– La Hessischer Hof, vizavi de târg.

– Ştiu unde e. Cinci stele. Pile mari. De obicei, e plin în timpul târgului.

– Şi acum era plin. Dar ne-am descurcat. Vei rămâne cât e nevoie. Sper două sau trei zile.

– Bine. Îmi va trebui şi un costum. Eram pregătit de concediu.

– Rezolv şi asta. Eu stau tot acolo. Avem toată cooperarea germanilor.

Maşina intră în parcarea subterană de la Maritim. Coborâm. Jacques, agenţii şi cu mine. şoferul şi bagajele rămân în maşină. Urcăm cu liftul în holul hotelului. Apoi, intrăm direct în pavilioanele expoziţionale. Francezii sunt în B1. Standurile sunt pustii. Doar câţiva oameni. Ultimele retuşuri.

Ne trezim faţă în faţă cu un bărbat uriaş, care îmi întinde o mână pe măsură.

– Gutten tag, herr Munteanu. Comisar Rudolf Schwartz, poliţia metropolitană.

Mă prezint şi îi strâng mâna. De undeva, din adâncul creierului meu, izbucneşte o

durere ascuţită. Mă aşez pe un scaun. Jacques îmi dă un cot şi îmi întinde o cola. O beau cu înghiţituri mici.

Editura Les Arennes are un colţ de patru metri, în standul colectiv francez. O mică garderobă este ascunsă de o perdea. Acum pliată în dreapta. Pe jos, conturul victimei. Tot în garderobă, un mic panou electric.

– Îmi permiteţi să încep? mă întreabă comisarul în engleză.

Chiar mă frământam, în ce limbă vom conversa. Germana mea este rudimentară.

– Vă ascult.

– Victima, Valentin Neagoe, cetăţean român, 38 ani, drept de muncă în Germania, angajat electrician, studii de istorie…

– Studii de istorie?!

– Da, din fişa noastră, profesor de istorie la Bucureşti, la un liceu. Chiar un master la Heidelberg.

– Şi ce căuta ca electrician?

Apoi, brusc realizez că am pus o întrebare idioată. ştie toată lumea, cum e cu salariile profesorilor. Ceilalţi tac şi ei.

– Laboratorul a confirmat decesul prin otrăvire. Digitalină. În cafea.

– Când?

– A fost descoperit de un paznic, astăzi dis de dimineaţă. Pe la 5.30. Legiştii bănuiesc că a decedat aseară, în jurul orei 23.

– Alte detalii? Obiecte personale? Familie?

– Avem adresa de acasă. Locuia dincolo de râu, în Offenbach. În buzunare bani, portofel, o batistă. Nimic neobişnuit. Familia, în România. N-am anunţat încă pe nimeni!

– Nici ambasada?

– Nu. V-am aşteptat. Aici aveţi tot dosarul. Tradus în engleză.

Şi îmi întinde nişte coperţi verzi, care acoperă câteva foi.

Mă uit la Sardi cu ochi rugători.

– Eu zic să iei dosarul şi să mergem la hotel. Te schimbi şi vorbim cu toţii în patruzeci şi cinci de minute. Te însoţesc.

Din nou strângeri de mâini. Ieşim.

– Nu înţeleg nimic, Jacques.

– Te cred. Pare absolut stupid. Cine şi de ce să-l otrăvească?

– Vreo iubire?

– M-am gândit. Nu avea nici o prietenă. Locuia singur. Era retras.

– Au făcut percheziţie?

– Nu mi-au spus. Dar cred că da.

– O să vreau să merg şi eu acolo.

– Bineînţeles. Ce ar trebui să facem acum? Duminică soseşte preşedintele vostru.
– Nu ştiu acum. Ar trebui să găsim o formulă evazivă…
– Te las să te schimbi. Te aştept în hol. Îţi ajung treizeci de minute?
– Da.
– Stelian, zice privindu-mă în ochi, îţi mulţumesc.

4

Am deschis valiza şi am împrăştiat hainele prin cameră. Mi-am luat papucii şi m-am dus la baie. }in duşul deasupra capului şi apa îmi curge pe faţă. Apa fierbinte mă înviorează imediat. Sunt la Frankfurt, nu în insulele greceşti. Investigând o crimă. Neoficial. Fără armă. Fără laptop. Fără costum.
Mă înfăşor într-un prosop imens, alb, brodat cu monograma hotelului şi mă arunc în pat. Deschid televizorul în surdină şi mă gândesc.
Apuc BlackBerry-ul şi apelez un număr de pe tastele rapide.
O voce feminină îmi răspunde imediat:
– Bonjour, ce faci? Cum e în concediu?
Nu-i răspund. Natalie ar trebui să fie pe aproape.
– Voi unde sunteţi?
– Ne plimbăm prin oraş. Am ajuns aseară târziu. Am trecut pe la stand şi ne-am cazat în Offenbach. Aici totul e OK. La tine?
N-are rost să mai fac pe misteriosul.
– N-am mai plecat. Sunt în Frankfurt.
– Aici?! În Frankfurt?! Ce s-a întâmplat? Când ai ajuns?
– Da, aici. Acum o oră. Ne vedem pe seară, dacă aveţi timp. E complicat.
– Eşti OK?
– Eu, da.
– Eleni?

– Prefer să nu discut.
– Înţeleg.
– Domn' profesor?
– E şi el OK, ce să-ţi zic?…
– Vă sun mai târziu. Dacă nu aveţi altceva de făcut, cinăm împreună.
– Perfect. Aştept un semn de la tine. Pupi.
– Şi eu.
Închid. Caut cele mai sobre haine, nişte blugi negri şi o cămaşă bej. Sacoul kaki. O să-mi fie frig afară, dar în pavilioane e plăcut.
Cobor în hol.
Sardi stă pe un fotoliu. I-am lăsat lui dosarul primit de la comisarul german. Îl ţine deschis cu un aer absent şi admiră o pereche de picioare lungi şi suple, parcate pe un alt fotoliu lângă bar.
– Studiezi cazul?
– Da. Redutabilă pereche.
– Într-adevăr.
– Vreo editoare venită pentru târgul de carte.
– Cu siguranţă.
Şi mă gândesc să-l invit şi pe el la cina de deseară. Natalie este o prezenţă fascinantă. Vorbeşte franceza. Domn' profesor, nu.
– Ţi-a venit vreo idee?
– Nu.
– Neplăcut.
– M-aţi adus aici să fac vrăji?! Nu înţeleg nimic, Jacques! Îţi dai seama că nu am timp să citesc dosarul. E ceva acolo care merită reţinut?
– Nici eu nu l-am citit! Aparent, otrăvirea nu avea nici un sens, nici o legătură amoroasă, nu datorii sau afaceri oculte, nimic periculos… Nu văd mobilul!
– Dar nici nu îmi spui din ce motiv eşti aici?
– Nu pot să-ţi spun. Căutăm un obiect.
– Iar diamante?
– Nu, un manuscris.
Mă strâmb la el.
– Ăsta-i un banc prost ! Cauţi un manuscris la târgul de carte?! Ar fi trebuit să trimită un agent literar, nu un inspector-detectiv!
– Este o chestiune ciudată. Un manuscris rar! Când voi avea voie, îţi voi povesti mai multe. E delicat. Nu ştim prea multe…
– OK, dă-l naibii de manuscris! Nu ştiam că te-au însărcinat şi pe drepturi de autor! Deci, pentru început, trebuie să găsim o idee de comunicat de presă. Potolim

lumea. Îi liniştim pe organizatori şi pe comisarul neamţ. Apoi mergem la cină. Faci cinste. I-am invitat şi pe colegii mei. O să-ţi placă directorea mea. Natalie…

– Franţuzoaică?!

– Nu, românca. Dar cu părinţi cinefili sau melomani! Revin: mâncăm, vorbim şi cu ei, poate ne dau vreo idee…

– Merde, nu putem răspândi vorbele!

– Stai cuminte, Jacques! Natalie are doctorat în psihologie şi a fost ofiţer de informaţii! Prietenul ei, profesorul, este doctor în ştiinţe politice şi expert în spaţiul ex-sovietic!

Sardi mă priveşte uluit, admirativ:

– De unde i-ai găsit, amice?!

– Ca să te citez: nu pot să-ţi spun! Revin: mâncăm, vorbim, dormim şi mâine facem o vizită, noi doi şi cu Schwartz, la individ acasă. Printre picături, vorbesc cu o sursă la Bucureşti, să văd dacă aflu ceva despre Valentin Neagoe.

Nu-mi găsesc locul pe fotoliu – nu prea sunt obişnuit cu hotelurile de cinci stele – şi întreb:

– Unde mergem acum?

– L-am chemat pe Schwartz la un pahar! Aici la hotel. Bem un coniac şi gândim un comunicat de cinşpe rânduri. OK?

– De acord. Nu prea avem de ales.

Profund nefericit, mă cufund în adâncimile fotoliului. Măsuţa e retrasă şi puţin luminată, rotundă, cu o veioză elegantă. Chelnerul o aprinde şi ne întinde meniurile pentru băuturi. Jacques refuză cu un gest aparent elegant şi zice:

– Courvoisier. Două. Mulţumim.

Apoi se întoarce spre mine.

– OK, nu? Deci comunicatul!

– Mă gândesc.

– Nu avem prea mult timp. Schwartz apare şi el în zece minute. Trebuie să-i propunem ceva… Ceva plauzibil.

– Da, sigur, plauzibil! Nu ştiu cum minte presa prin Germania, dar nu avem altă soluţie decât minciuna. Un accident sau un infarct. şi cum accidentul nu dă bine pentru organizatori, nu ne rămâne decât infarctul.

– Eşti sigur?

– Nu, Jacques… Nu sunt, dar n-avem altă soluţie. Vom formula textul, ca şi cum nu avem alte rezultate încă, dar că, cine ştie, pot apărea elemente noi, în zilele următoare.

– Şi până atunci, încerci să afli ceva?

Surprinzător de neajutorat pare acum Sardi.

– Da, voi suna chiar acum.
Un fior de răcoare mă străbate de-a lungul corpului. Holul hotelului este încălzit, dar afară e răcoare. Cred că e mai mult enervare şi oboseală, decât frig. Caut în telefon numărul lui Anton Demetriade. Îl găsesc repede şi mă uit la ceas. Ar trebui să fie încă la lucru. Sardi mă priveşte tăcut, sorbind din coniac şi aruncându-şi privirile periodic, către celelalte fotolii. Caută sau se fereşte…
– Ce plăcere! Ce plăcere! izbucneşte vocea lui Toni în receptor, mai-mai să scap aparatul din mână.
– Şi pentru mine la fel, inspectore!
– Nu m-ai sunat demult. Parcă ziceai, într-un e-mail, că pleci la odihnă şi tratament…
– Uite că s-au schimbat datele problemei!
– Te ascult! E evident ceva delicat… Unde eşti?
– În Frankfurt! La târgul de carte…
– Super! Cine-a murit?
– Aşa rapid te-ai făcut?!
– Învăţăm, învăţăm! Nu mă mai gratula! Te ascult.
– Un cetăţean român, rezident în Germania. Valentin Neagoe, 38 ani, electrician, studii în istorie. Fără antecedente, aparent fără prieteni, iubite… Totul curat. Află dacă există ceva în trecut. Otrăvit cu digitalină. Aparenţă de infarct. Dar era sănătos tun. N-am alte date.
– Cam subţire! Încerc. Mai devreme de mâine seară, nici o şansă. Te sun şi îţi trimit e-mail. Ar trebui să ştim şi noi ceva oficial?
– Nu încă. Nu e politic. Va apărea un comunicat.
– Bine, dar mâine vrem şi noi nişte date mai clare. Dacă ai. Vine barosanu' în vizită acolo şi ştii că ăia de la „trei litere“ sunt în alertă.
– Mâine vom şti mai multe. Nu ar fi bine să anuleze vizita. Lasă-mi puţin timp. şi eu am picat aşa…
– Bine, Stelică. Vorbim mâine. Seară bună. şi succes.
– La fel.
Închid. În fotoliul de lângă mine e poliţistul german. Îmi zâmbeşte larg şi pune pe masă două genţi negre dreptunghiulare.
– Bună seara.
Ne strângem mâinile.
– Aici aveţi tot ce vă trebuie. Un laptop Dell cu toate cele necesare şi aici, o trusă standard a poliţiei germane, HK P 2000, 13 cartuşe, trei încărcătoare şi un toc. Vă rog să mi semnaţi!
Îmi întinde o foaie A4 scrisă în engleză – germană şi un stilou deschis. Arunc o

privire. Nu ştiu dacă e de râs, dar stilul foarte oficial al neamţului, mă amuză la culme. Semnez procesul-verbal de predare-primire şi îl înapoiez. Îmi dă alt exemplar împăturit în patru şi se aşează mai comod pe fotoliu. Un chelner aşteaptă în picioare lângă el.

– Wasser, bitte!

Şi se întoarce spre noi:

– E prea devreme pentru schnapps! Vă ascult!

Mă uit spre cele două genţi negre. Aş vrea să le deschid. Pistolul ar fi mai la îndemână în toc, la centură, iar laptopul ar trebui să ne folosească, chiar acum. Mă uit contrariat spre Sardi.

Înţelege aproape imediat.

– Toaleta e acolo. Asta-i geanta cu arma. Până te întorci, deschid ordinatorul.

Mă amuz de fiecare dată la auzul cuvintelor pe care francezii le folosesc, doar ca să nu preia originalul englezesc. „Discul dur“ în loc de hard-disk sau „şoricel“ în loc de mouse. E puţin penibil. Sau nu. Pentru ei…

Mă duc la toaletă în linişte. Nu e nimeni. Totul sclipeşte. Intru într-o cabină, cobor capacul vasului de veceu şi pun geanta pe el. Deschid. Arma este nouă, frumoasă, elegantă. Nu am mai avut niciodată un HK. Potrivesc holsterul la centură. Realizez brusc că e pentru stânga. Sardi le-a transmis nemţilor, altfel nu aveau de unde să ştie că sunt stângaci. Cântăresc pistolul câteva clipe, în palma deschisă. Mă sprijin de peretele cabinei. Faianţa este rece şi dură. Mă înfioară. În ce nebunie m-am băgat…

Apuc un încărcător şi îl introduc în pat. Armez şi pun piedica. Introduc arma în toc. Închid geanta şi trag apa. Aşa… ca să mimez un pretext.

Cei doi mă aşteaptă în tăcere. Jacques a pornit laptopul şi mi-l întinde.

– Totul OK?

– Da.

– Bine. Atunci să scriem o propunere de comunicat. Mai e puţin şi se face seară. E deschiderea şi apoi cina… Te rog, mai repede…

Dau din cap şi deschid un fişier nou de Word. Încep să scriu.

BONUS 2

A treia carte cu Stelian Munteanu

SOMALIA, MON AMOUR

Bogdan Hrib și Sofia Matei

(Prologul [i capitolul1)

Romanul „Somalia, mon amour“
este în pregătire la editura Tritonic – Crime Scene.

Definiţie

În conformitate cu textul Convenţiei Naţiunilor Unite privind Dreptul Mării (UNCLOS) semnată la Montego Bay, Jamaica, în 10 decembrie 1982, pirateria maritimă reprezintă orice act ilicit de violenţă sau de detenţiune, sau orice jefuire, comise de echipajul sau de pasagerii unei nave particulare sau ai unei aeronave particulare, acţionând în scopuri personale, şi îndreptate împotriva unei alte nave sau aeronave, sau împotriva persoanelor sau bunurilor de la bordul acestora.
Pirateria reprezintă un act împotriva unei nave sau aeronave, a persoanelor sau bunurilor, într-un spaţiu care nu se află sub jurisdicţia vreunui stat.
Pirateria este primul exemplu de jurisdicţie universală. Astăzi comunitatea internaţională se confruntă cu multe probleme în aducerea piraţilor în faţa justiţiei.

Etimologie

Substantivul „pirat“ este derivat din termenul latin „pirata“ şi acesta din grecescul πειρατης (peirates) – care înseamnă „bandit“, cel din urmă de la πειˆρα (peira) – „încercare, experienţă“, însemnând implicit „a găsi norocul pe mare“. Cuvântul este, de asemenea, înrudit cu „pericol“.
În secolele 17 şi 19 cuvântul iniţial a fost deseori interpretat prin termenul „pyrate“. Cu toate acestea, termenul nu se referă exclusiv la jaf comis pe mare, având o definiţie mai largă. Definiţia corectă ar fi „călătorii de pe mare“.

Prolog

I-a căzut în faţă. La doi metri distanţă. A apucat doar să se arunce la pământ. Se obişnuise. Vuietul produs de exploziile minelor se auzeau periodic. Începea să se obişnuiască chiar şi cu urletele care izbucneau după fiecare bubuitură. Sau măcar nu o mai afectau atât. Doar stomacul i se strângea şi i se tăia respiraţia de fiecare dată când auzea zgomotul corpurilor aruncate în aer şi sfărâmate de pământ. Cu asta nu se putea obişnui.

De data asta a fost, însă, mult prea aproape. „Câţiva paşi şi puteam să fiu eu…“, se gândi Ileana în timp ce stătea cu faţa în jos, în praful cenuşiu-gălbui din Mogadiscio. A stat aşa până nu a mai auzit nimic. S-a ridicat rapid şi, din instinct, a început

să-şi scuture sarafanul bej milităresc, de in, în timp ce se apropia de mormanul de carne. A păşit peste mâna care nu mai avea corp. Nu i se părea o imagine groaznică pentru că nu putea să diferenţieze carnea de sânge.

Corpul fără mână era sfârtecat de mină. „Unde or fi picioarele?“ Capul îi atârnă de gât doar printr-o pieliţă… „Niciodată oamenii nu mor ca în filme, cu ochii închişi şi cu zâmbetul pe faţă“, constată, cu cinism, Ileana, după ce văzu ochii bulbucaţi ai nefericitului care zăcea în mijlocul drumului…

Se îndreptă spre clădirea care, în ultimul timp, îi fusese casă. Învăţase să nu se mai gândească la ororile văzute. Doar noaptea îi era mai greu.

– Am primit toate confirmările. Cei de la OMS au anunţat oficial că variola a fost eradicată. Programul de vaccinare la nivel mondial pare să fie un succes. Nu te bucuri?

Întrebarea Dianei a făcut-o să tresare. Nici nu apucase bine să intre. Poate că lucrurile nu sunt aşa negre, poate că încep să se limpezească. Ultimul caz de variolă a fost raportat în 1977, aici, în Somalia. Nu au trecut de atunci decât câţiva ani. Cei care vin la ambasadă ar trebui să îşi ia măsurile de precauţie, dar vaccinul a avut succes. Un start bun, deşi rămâne malaria, febra tifoidă, lepra…

– Hei, Ileana, pari supărată! Asta e o veste bună. Trebuie să o trimitem în ţară. Lucrurile intră în linie dreaptă.

– În regulă, Diana, anunţă tu. Şi spune-i şi lui Radu, că bănuiesc că nu avea cum să afle. Am puţină treabă. Mă întorc repede.

„Oare când a trecut timpul ăsta? Probabil că va trebui să plec. Ce îi spun lui Jean Baptiste? Am ştiut mereu, şi totuşi… Poate că era mai bine dacă nu se întâmpla nimic. Despărţirea ar fi fost mai uşoară. Unde naiba mi-a fost mintea? Iubirea asta e posibilă doar aici. În ciuda mizeriei, a bolilor, a lucrurilor urâte din jur, a caselor cu pereţi căzuţi, a scaunelor acoperite cu hârtie de ziar ca să te poţi aşeza… Cortul alb, răcoros, rămâne cel mai confortabil loc pentru consumarea unei poveşti de amor. Cortul acela, pe care se vedea de la depărtare scris International Committee of the Red Cross, care avea un tifon pe post de uşă, pus pentru alungarea gângăniilor sâcâitoare, cortul acela…“

Mintea Ilenei era blocată. Nu se mai putea gândi decât la Jean-Baptiste. Desigur, şi el aflase vestea legată de variolă. Chiar dacă astăzi avea de pansat copii, cei care fuseseră norocoşi şi supravieţuiseră după ce au călcat pe minele încă ascunse… Dar Jean Baptiste întotdeauna îi spusese că “va fi bine“… Îi era cam neclar la ce se gândea el. Nu îl vedea mereu la sediul spitalului de campanie. Avea momente când dispărea cu orele. Apoi se întorcea la ea şi o încuraja că totul va fi bine. Iar ea nu îl întreba niciodată la ce anume se referă. Ştia că nu trebuie să-l întrebe.

Îl cunoscuse pe Jean-Baptiste Mattei în primele zile ale venirii în Somalia. I se iri-

tase pielea cumplit de la vremea atât de caldă, o combinaţie sufocantă de umezeală cu praf şi mizerie, printre case derăpănate, ce aminteau de influenţa italiană. Copacii care se mai vedeau pe marginea drumului nu făceau faţă prafului adunat pe străzile din Mogadiscio, despre care nu prea ştiai dacă sunt asfaltate sau sunt drumuri de ţară… Şi când te gândeşti că în guvernul Republicii Democratice Somalia exista un ministru al Zootehniei, Pădurilor şi Păşunilor… Întotdeauna s-a întrebat cum arată păşunile somaleze. Nu le-a văzut niciodată. La toate astea se adaugă multă suferinţă, ar spune acum, după timpul petrecut acolo.

Colega ei, Diana, o încurajase să se ducă la medicul francez, Jean-Baptiste Mattei, să îi dea ceva ca să nu mai arate ca o adolescentă la pubertate. Îl văzuse din profil. Avea broboane de transpiraţie pe faţa arsă de soare… Şi-a imaginat că, după nume, e francez şi i s-a adresat în limba lui, ştiind cât de naţionalişti sunt francezii. A avut dreptate, că doar învăţase, în timp, să intuiască perfect. Medicul din faţa ei a privit-o zâmbind. S-a apropiat de ea şi i-a alungat de pe umărul stâng un păianjen negru. Sinistru. Bine că nu l-a simţit!

Nu i-a rezolvat imediat problema. Era cu bătaie lungă. Periodic, iritaţia îi apărea pe faţă, pe mâini, pe spate… Nu putea face baie decât o dată pe săptămână. Cu timpul a uitat de iritaţie, de căldura cumplită, de praf, de gângănii… Cu timpul a putut spune „te iubesc“ în altă limbă, ceea ce nu a crezut vreodată că o să se întâmple. În acest caz nu a mai intuit bine, aşa cum ar fi trebuit. Poate ar fi trebuit să se opună. Dar nu a vrut. Acum va trebui să spună “la revedere“. Ştia că nu va putea rămâne aici cu Jean-Baptiste, care nu îşi terminase misiunea. El venise în Somalia cu cei de la Crucea Roşie Internaţională. Ştia că nu îl va putea aştepta să se întoarcă în Franţa, iar ea să se ducă după el. De venirea lui în România nici nu se punea problema. Era, pur şi simplu, imposibil.

– S-a-ntâmplat ceva la Crucea Roşie. Au venit maşinile. Cred că vor lua pe cineva la interogatoriu. Oare ce dracului se petrece?

Vocea precipitată a lui Radu îi întrerupse Ilenei gândurile. Ceva îi spunea că are legătură cu Jean-Baptiste. Explozia minei din faţa ei fusese un semn?

– Unde te duci? întrebă Radu, încruntat. Ochelarii îl făceau să pară mereu încruntat.

Era colegul ei, venise aici cu el şi cu Diana. Pregăteau deschiderea ambasadei. Fusese semnat cu ceva timp în urmă un Acord economic între România şi Somalia. Prospecţiunile geologice şi exploatările miniere erau cap de listă printre obiectivele urmărite. Cineva trebuia să se asigure că se şi întâmplă ce este scris acolo. Pregătirea terenului pentru ambasadă era un lucru necesar. Radu era un tip meticulos, te puteai baza pe el. Chiar dacă la început toţi colegii au râs că pleacă în So-

malia cu două femei… acoperirea se dovedise a fi bună.
– Mă duc să văd ce vor ăia. Ceva îmi spune că nu e în regulă prezenţa lor acolo.
Intuiţia nu o înşelase de prea multe ori. Nu a mai aşteptat să audă ce îi zice Radu. Se îndreptă spre maşina ce le stătea la dispoziţie. Proastă, dar folositoare. Nu apucă să se urce în ea. O mână vânjoasă o apucă de braţ şi o imobiliză. Ştia că nu avea rost să protesteze. Radu şi Diana erau scoşi din clădire.
– Îl cunoaşteţi pe doctorul Jean-Baptiste Mattei?
Era, evident, inutil să spună vreunul din ei că nu. De când erau acolo nu se feriseră atunci când se întâlneau. Clar că se cunoşteau, iar întrebarea era mai mult retorică. Ilenei îi atrăsese atenţia engleza impecabilă a somalezului autoritar, care pusese întrebarea. Ar fi trebuit să îl lase pe Radu să răspundă. De altfel, cel care pusese întrebarea se uita fix la el. Chiar şi în astfel de situaţii religia e importantă. Nu a aşteptat, însă, să îl audă pe Radu spunând ceva. A răspuns fără să ezite, dar vizibil deranjată de modul în care erau trataţi.
– Da, îl cunoaştem.
Somalezul nici nu s-a uitat la ea. Le-a fost pus în cap câte un sac. Au fost băgaţi într-o maşină. „Metodele cunoscute…“, gândi Ileana. „Ce se întâmplă? Ce au găsit? Sunt atât de buni încât să afle? Doar dacă nu am fost deconspiraţi. Ce se întâmplă cu Jean-Baptiste?“ Nu avea răspuns la niciuna dintre întrebări, ceea ce o enerva cumplit.
Nu ştia unde au fost duşi. A simţit când a călcat pe un gândac, pentru că i-a trosnit sub picior. A fost împinsă de la spate pe o scară, a intrat într-o încăpere şi a auzit în urmă o uşă închizându-se. Ii simţea pe Radu şi Diana lângă ea. Chestia asta îi dădea mai multă siguranţă, dar acum era necesar să gândească logic, pentru a înţelege ce se întâmplă. A căutat în întuneric, pipăind cu mâinile legate la spate, un zid de care să se sprijine. S-a lăsat pe vine, sprijinindu-se cu spatele de zid. Avea un sentiment de sufocare, din cauza sacului de pe cap. „Gândeşte, Ileana! Gândeşte!“

Degeaba! Oricât s-ar fi gândit, nu reuşea să înţeleagă ce s-a întâmplat. Nu putea pune cap la cap informaţiile din ultimul timp. Nici Radu şi nici Diana nu puteau să priceapă. Încerca să audă sunete, că perceapă măcar un zgomot de care să se poată agăţa.
Refuza să-şi imagineze cât de rău putea fi finalul. Toţi trei erau pregătiţi pentru ce era mai rău. Dar măcar să ştie cum de au aflat.
– Ssst! Se aude ceva!
„De parcă până acum am fi vorbit“, îşi spuse Ileana.
Într-adevăr, se auzea ceva. Şi nu orice. Era vocea lui Jean-Baptiste!!! Ileana sări din locul în care se afla. Căzu, împiedicându-se de propriile picioare. Îl auzea pe el în-

trebând ce se întâmplă. Vocea lui, atât de sigură atunci când îi spunea că "totul va fi bine", acum i se păruse îngrijorată. A tresărit la zgomotul uşii trântite de dincolo de ziduri. Apoi nu se mai auzi nimic.

– Deci l-au luat şi pe Jean-Baptiste! E de rău, concluzionă Radu.

„Da, e de rău…", se gândi Ileana. „Nu aşa trebuia să se întâmple. Nu aşa trebuia să se termine…" Îşi lipi urechea de zid. Încerca să audă măcar ceva, un cuvânt, orice… Ştia somaleză, ceea ce o ajutase de câteva ori în ultimul timp. Mai ales atunci când cei din jurul ei habar n-aveau că ea înţelegea. De data asta, nu avea la ce să o ajute. Nu auzea nimic.

Nu putea să spună cât timp trecuse. Toţi trei aşteptau în tăcere. E una dintre metodele de tortură cu rezultate bune asupra femeilor. Sunetul uşii care se deschidea a făcut-o să se ridice în picioare din instinct. Nu le-a fost adresat niciun cuvânt. Din nou, au fost împinşi de la spate. Din nou pe scări şi apoi prin praful din Mogadiscio. Din nou în maşină, toţi trei în spate. Radu a prins un moment şi a apucat-o de mână, strâns, în semn de încurajare.

– Dacă nu ne-au separat până acum înseamnă că mai avem o şansă, i-a şoptit Radu la ureche.

„Da, aşa e… dar Jean-Baptiste…"

Abia după ce au virat de două ori la stânga, somalezul cu engleza impecabilă a dat ordin să le fie scoşi sacii de pe cap. Mâinile le-au rămas legate. Din conversaţia celor din maşină a înţeles că drumul pe care au pornit este cel care duce la Aeroportul Internaţional Otopeni.

– Vă veţi urca într-o cursă specială Tarom spre Bucureşti.

Somalezul, ofiţer din poliţia locală, nu le-a dat mai multe detalii. Era limpede pentru toţi trei că erau expulzaţi. Probabil că lipsa unor dovezi clare sau bunele relaţii cu România îi salvaseră. Nu ştiau ce îi aşteaptă în ţară. Ileana se gândea doar că Jean-Baptiste rămăsese acolo. Nu mai apucase să îi spună nimic. Nici măcar la revedere. Nu apucase nici măcar să-şi ia lucrurile. Rămăsese în urmă chiar şi piatra pe care Jean-Baptiste i-a dat-o în primele zile ale relaţiei lor, ca să-şi amintească de Somalia mereu…

Bătea vântul… La urcarea pe scara avionului, ofiţerul somalez a prins-o de încheietura mâinii.

– Prietenul dumneavoastră, doamnă, este arestat. Vreţi să îi transmit ceva?

Întrebarea i s-a părut uşor cinică. S-a uitat la ofiţerul somalez înjurându-l în gând pentru că el trebuie să fie ultimul om pe care-l vedea la plecare. S-a smuls din mâna lui şi a urcat pe scara avionului.

Aventura somaleză se terminase. Apucase să trimită toate datele în ţară. Acolo erau toate lucrurile aranjate. Profesional, nu avea nimeni ce să-i reproşeze. Rămânea ex-

amenul cu sufletul ei. Mai ales că nimeni nu avea voie să ştie nimic.
Şi-a frecat încheieturile mâinilor, înroşite de sfoara care le legase. A preferat să rămână în tăcere, cu ochii pe geamul avionului. Nici Diana sau Radu nu simţeau nevoia să vorbească. Colonelul Grigorescu, care era în avion, însoţit de încă patru persoane, doar le-a strâns mâna. Erau toţi complici în tăcere. Ileana ştia că întrebările vor veni cât de curând.
– Bine aţi revenit acasă! s-a auzit vocea pilotului avionului, căpitanul Roman. Avionul a decolat fără multă întârziere. De sus se vedea plaja care leagă Mogadiscio de Oceanul Indian. Ce ironie! Întinderile alea de nisip erau unele dintre cele mai frumoase din toată lumea.
„Cât timp stai aici să nu uiţi că o zi bună în Somalia este cea mai proastă zi din viaţa ta oriunde în altă parte.“ Asta îi spusese Jean Baptiste atunci când i-a alungat păianjenul cel negru de pe umăr şi i-a dat soluţia dezinfectantă împotriva iritaţiei.
Afară vântul se înteţea…

E dimineaţă. Dimineaţă foarte devreme şi bate vântul. Încă întuneric. Soarele e ascuns şi mi-am uitat ochelarii acasă. Cei de vedere. Am condus fără ei şi acum mă ustură ochii de la întuneric şi de la vânt. Şi e foarte frig. Am pus pe mine tot ce am avut prin geantă: şi geaca, şi hanoracul cu glugă, şi şapcă, toate peste tricou şi cămaşă… Mă simt ca o minge. O minge din cârpe. Aproape tremur de frig şi de nervi. N-a fost o idee bună să vin cu ei. Acest aprilie nu vrea să fie prea prietenos. Balta e undeva în judeţul Giurgiu. Nu ştiu unde. Am condus cu ochii mijiţi în fundul unui Logan bleumarin. Maşina Q şi-a făcut datoria. Şi eu, cu greu. Balta nu e prea mare, vreo 150 de metri pe vreo 300… Se numeşte Măgura şi un număr. Nu-l văd pe placa de tablă uşor ruginită. Şi nici nu contează. Sunt ciufut. Mă gândesc dacă să intru din nou în maşină, să pornesc motorul, să caut un post cu muzică şi să încerc să dorm. Poate răsare soarele şi se mai opreşte vântul.

Pescarii – deja sunt vreo şapte maşini – sunt instalaţi pe poziţie. N-am înţeles niciodată acest sport. Stai cu ochii fixaţi pe un fir! Poate e pentru cei mai calmi. Balta e liniştită. De fapt e linişte în jur. Doar vântul. Pe mal e noroi şi şleaurile sunt adânci. O clisă maronie. A plouat azi noapte… Maşina Q a cam patinat şi o clipă

am crezut că o să cădem în baltă. Are prea multe manete şi indicatoare, iar eu nu am ştiut pe care să apăs. Apoi am parcat.

Cei şase amici care m-au adus aici s-au aşezat şi ei la distanţe egale, cu lansetele aliniate. Pe o masă de camping, veche şi puţin îndoită, se zbat şerveţele, pahare şi farfurii de plastic, mâncare împachetată şi două recipiente: unul mic de un litru cu ţuică şi o damigeană de cinci litri cu vin. „Ţuică de Argeş şi vin de Focşani!“ mi s-a precizat.

Mă întreb din nou ce caut aici. Ştiu răspunsul, dar încerc să uit. E simplu. Sunt singur. Am fost la ai mei la masă, apoi am petrecut o zi cu Lulu şi ultima zi din mini-vacanţă m-am trezit că nu am cu cine să o petrec. Aventura americană sau cea germană, Africa de Sud, New York sau Bremen… Aproape trei ani de la divorţ. Eleni care nu mă mai aşteaptă şi nici nu mai ştiu ce face, acolo în sud, în Salonic. Ioana şi căţelul ei… Rând pe rând, pasiuni arzătoare stinse de manuscrise tâmpite şi griji cotidiene, lansări de carte şi autori megalomani, acte contabile şi, mai ales, în ultimele luni, cuvântul bau-bau: criza. Aceea criză în care ne bălăcim cu toţii de anul trecut, din ’89 sau din ’45 sau chiar din 1918… dintotdeauna…

Mai trag o dată aer în piept, acoperind un oftat şi privesc în jur. O faţă prietenoasă îmi zâmbeşte şi îmi întinde sticla de plastic cu ţuică. Fără dop.

– Nu vrei? Te mai încălzeşti niţel?

Dau din cap afirmativ. Apuc recipientul şi beau o gură serioasă. E tare şi nu foarte. E aromată. Se scurge arzând pe gât. Mai beau o dată. Omul îmi zâmbeşte – i-am uitat numele sau nu l-am ştiut niciodată.

– Mulţumesc. E bună.

Şi îi întind sticla. Îi pune capacul şi o aşează atent pe masă.

– E aici. Dacă mai vrei, te rog să te serveşti…

– Mulţumesc. Ajunge… maşina…

Ridică din umeri şi se întoarce la undiţa lui.

Printre norii denşi se taie o fâşie de lumină roşietică. Vântul bate tot mai tare. Strâng hainele mai bine pe mine. Aroma băuturii mă linişteşte. O să ajung un alcoolic. Aş vrea să vorbesc la telefon. Aş vrea să sune. Aş vrea să se întâmple ceva. Mă uit la ceas. E prea devreme să sun eu. Nici Lulu, matinala mea fiica, nu s-a trezit acum. Mai ales că e vacanţă. Şi nu sună nimeni. Nimeni nu-mi trimite vreun email sau vreun mesaj. Sunt singur. Singur la pescuit, pe baltă printre pescari… Sunt singur şi mă lamentez… Şi nu se întâmplă nimic…

Ba nu! Mint. Faţa prietenoasă îmi arată că a prins un peşte.

– Uite, el clasico!

Ridic din umeri. E un peşte mic de vreo juma de kil. O fi un crap.

– Da. Felicitări…

– Nu-i cine ştie ce, dar măcar muşcă… Până deseară prindem ceva. Ţi-e foame?
– Nu. Merci. Mai târziu…
Mă duc în maşină şi pornesc motorul. Aş fi vrut să plec. În lume. Deschid radioul:
– … şi până la ştirile de la ora opt, mai avem cinci minute. Aşa că vă propun un James Blunt cu Tears and Rain…
Trist. Ufff, prea trist. Închid ochii şi imagini îmi defilează sub pleoape…
Vântul puternic clatină maşina. Aţipesc?

ŞTIRE

USS BOXER devine navă amiral a CTF 151
Nr. ştire: NNS090310-06
Data publicării: 3/10/2009 5:04:00 PM

de Specialistul Clasa 1 în comunicarea cu presa T.S. Hall,
Combined Task Force 151 Public Affairs.

USS Boxer (pe mare):
USS Boxer, având portul-mamă San Diego, şi-a asumat rolul de navă amiral a CTF 151 începând din data de 8 martie, după sosirea în zona de operaţii a Flotei a V-a, conform graficului stabilit în prealabil.
Înfiinţată la începutul lunii ianuarie, CTF 151 a primit mandatul de a preveni şi de a descuraja pirateria în Golful Aden, Marea Arabiei, Oceanul Indian şi Marea Roşie şi include acum forţe navale din Statele Unite, Marea Britanie, Danemarca şi Turcia.
„Am avut un real succes în descurajarea pirateriei până în acest moment.“ declară Contra-amiralul Terence McKnight, comandantul CTF 151. „Am dus operaţiunile anti-piraterie cu nava-doc de transport amfibiu USS San Antonio, cu două crucişătoare lansatoare de rachete ghidate USS Vella Gulf şi USS Monterey şi vom continua misiunea noastră pe Boxer, care continuă linia noastră în platforme de acţiune flexibile. Boxer are multe de oferit în lupta împotriva pirateriei.“
McKnight a spus că CTF 151 a acţionat în coordonare cu multe naţiuni pentru a ajuta la combaterea pirateriei în regiune.
„Pirateria nu este o problemă care afectează una sau două naţiuni“ a declarat el. „Este o problemă care afectează lumea întreagă şi liberul comerţ pe rutele maritime. Pirateria cere o soluţie internaţională.“
Căpitanul Mark Cedrun, comandantul USS Boxer, a declarat că această navă de asalt amfibiu oferă o gamă excepţională şi diversă de opţiuni pentru depistarea,

identificarea şi descurajarea pirateriei pe mare.
„Noi aducem instrumente unice pe teatrul de operaţii pentru a îndeplini orice misiune“ spune el, „Indiferent dacă e vorba de asistenţă umanitară sau de lupta împotriva pirateriei, noi suntem gata.“
Unităţile îmbarcate pe Boxer includ Escadrila Amfibie (PHIBRON) 5, Escadrila 21 de Elicoptere Navale de luptă, Detaşamentul 3, Grupul Naval 1 de acostare, Assault Craft Unit (ACU) 5, ACU 1, Beach Master Unit 1, Echipa 5 de chirurgie a flotei şi Unitatea Expediţionară Navală 13 (MEU).
MEU 13 este alcătuit din Escadrila Navală de Elicoptere Medii (întărită), Batalionul 13 de luptă (logistică) şi Batalionul 1/1 de debarcare. (…)